

Uczniostwo w czasach końca

Moduł 3: W służbie dla Jezusa

Michael Dörnbrack

Uczniostwo w czasach końca

W swoich ostatnich słowach Jezus rzucił uczniom wyzwanie, by szli na cały świat, głosili ewangelię i czynili innych uczniami. *Uczniostwo w czasach końca* jest adwentystycznym kursem na temat uczniostwa, który powstał i jest realizowany w szkole misyjnej Josia w Niemczech. Jego celem jest przygotowanie oraz wdrożenie naśladowców Jezusa (takich jak ty i ja) do realizowania tego misyjnego zlecenia.

Z materiałów można korzystać na różne sposoby:

- do osobistego studium,
- podczas spotkań grupowych,
- jako lekcje szkoły sobotniej dla przyjaciół prawdy lub nowo ochrzczonych.

Najkorzystniej jest omawiać te tematy podczas spotkań z innymi. Do tego celu najlepiej jest stworzyć grupę uczniowską. Podczas tego szkolenia dowiesz się jak możesz taką grupę stworzyć i prowadzić.

Cały kurs składa się z 4 modułów, z których każdy odpowiada jednemu z etapów, przez które powinien przejść każdy uczeń Jezusa.

Moduł 1 - *Jezus moim życiem* (akcent położony jest na bilijne uczniostwo, dobrą nowinę o zbawieniu, pewność zbawienia)

Moduł 2 - *Z Jezusem do przodu* (akcent położony jest na wzrastanie w wierze, czytanie Biblii, modlitwę, zmianę charakteru, poznawanie Bożej woli, cele na życie)

Moduł 3 - *W służbie dla Jezusa* (akcent położony jest na uczenie się jak udzielać lekcji biblijnych, jak prowadzić misyjne grupy domowe i grupy uczniowskie).

Moduł 4 - *Przywódcy dla Jezusa* (mowa jest tu o tym jak przygotować naszych uczniów do tego by potrafili czynić uczniami innych).

Rekomendacja

„I hereby confirm that Michael Dörnbrack is an ordained pastor of the Baden-Württemberg Conference (South German Union) and leader of the Josiah Mission School, a training school run by our conference.

In this function he has developed the discipleship curriculum *Discipleship for the Endtimes*. I can recommend these lessons. They are Christ-centered, balanced and in harmony with the 28 fundamental beliefs of the Seventh-day Adventist Church.”

Erhard Biró
-President-

„Niniejszym potwierdzam, że Michael Dörnbrack jest ordynowanym pastorem zjednoczenia Baden-Württemberg (Kościół południowych Niemiec) i dyrektorem szkoły misyjnej Josia, która jest centrum szkoleniowym prowadzonym przez nasze zjednoczenie.

Na swojej funkcji opracował on materiały na temat uczniostwa *Uczniostwo w czasach końca*. Mogę polecić te lekcje. Są Chrystocentryczne, zrównoważone i zgodne z 28 zasadami wiary Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego.

Przewodniczący,
Erhard Biró

Spis książek Ellen G. White, wydanych w języku polskim, z których cytowano:

1. Droga do Chrystusa, Orion plus, Mszczonów 2008, wydanie 3.
2. Działalność apostołów, Znaki Czasu, Warszawa 1991, wydanie 3.
3. Ewangelizacja, Znaki Czasu, Warszawa 1967, wydanie 1.
4. Posłannictwo chrześcijan, Znaki Czasu, Warszawa 1994, wydanie 2.
5. Przypowieści Chrystusa, Znaki Czasu, Warszawa 1997, wydanie 3.
6. Słudzy ewangelii, Znaki Czasu, Warszawa 2004, wydanie 1.
7. Śladami Wielkiego Lekarza, Znaki Czasu, Warszawa 1997, wydanie 5.
8. Życie Jezusa, Znaki Czasu, Warszawa 2004, wydanie 10.

Tłumaczenie: Maria Jaworska – Trzop,

Korekta: Andrzej Wierzchowski

Spis treści

Deklaracja na grupę uczniowską.....	5
Boży plan dla Kościoła	6
Zasady ewangelizacji	17
Kiedy Bóg powołuje i ma na myśli Ciebie	27
Zdobywanie przyjaciół dla Jezusa (część 1).....	37
Zdobywanie przyjaciół dla Jezusa (część 2).....	46
Zdobywanie przyjaciół dla Jezusa (część 3).....	56
Osobiste świadectwo.....	66
Szukanie przyjaciół od domu do domu	73
Niesamowity potencjał małych grup.....	82
Zasady działania misyjnych grup domowych.....	91
Przebieg spotkania grupy domowej.....	98
Studiowanie Biblii w grupie (część 1).....	104
Studiowanie Biblii w grupie (część 2).....	112
Ewangelizacja poprzez grupy domowe.....	120
Prowadzenie grupy domowej.....	125
Udzielanie lekcji biblijnych, (część 1)	132
Udzielanie lekcji biblijnych, (część 2)	141
Udzielanie lekcji biblijnych, (część 3).....	151
Udzielanie lekcji biblijnych, (część 4).....	158
Decyzje (część 1)	164
Decyzje (część 2).....	173
Pytania przełamujące lody.....	181
Główne nauki Biblii w 3 tekstach.....	182
Biblijne odpowiedzi na trudne pytania, wymówki.....	184

Deklaracja na grupę uczniowską

(dotyczy 21 tematów z modułu 3: „W służbie dla Jezusa”)

Jestem częścią tej grupy uczniowskiej ponieważ oczekuję, że Bóg wykorzysta ten czas aby pomóc mi wzrastać w mojej wierze w Jezusa Chrystusa i przez to zmienić moje życie. Zdaję sobie sprawę z tego, że istnienie tej grupy uczniowskiej zależy od aktywnego zaangażowania każdego jej uczestnika. Chciał/a bym być właśnie takim uczestnikiem i zobowiązuję się:

1. Brać udział w każdym z cotygodniowych spotkań, chyba że ciężka choroba lub niezależne ode mnie okoliczności mi w tym przeszkodzą.
2. Każdego tygodnia skrupulatnie przygotowywać się do spotkania poprzez dogłębne przestudiowanie aktualnego tematu oraz wykonanie wynikających z niego zadań aby przez to przyczynić się do wzbogacenia innych w trakcie naszego spotkania.
3. Uczyć się na czas wersetów pamięciowych i je regularnie powtarzać.
4. Poprzez aktywną współpracę, otwartość, szczerłość oraz dyskrecję przyczyniać się do tego aby nasza grupa uczniowska osiągnęła wyznaczone cele.
5. Dążyć do tego aby nauczyć się jak w niedalekiej przyszłości samemu też założyć taką grupę uczniowską lub misyjną grupę domową.

Zdaję sobie sprawę, że zobowiązuję się nie tylko wobec siebie samego/ej i grupy, ale przede wszystkim Boga. Uczynię wszystko co jest w mojej mocy, aby z Bożą pomocą spełniać wszystkie punkty tej deklaracji.

---

data

podpis

Wprowadzenie Witaj w module trzecim kursu na temat uczniostwa. W module pierwszym („Jezus moim życiem”) przyglądaliśmy się z różnych perspektyw planowi zbawienia i dowiedzieliśmy się, czym tak naprawdę jest uczniostwo. W module drugim („Z Jezusem do przodu”) nauczyliśmy się, jak wzrastać w wierze. Stosowanie zasad przedstawionych w dwóch pierwszych modułach stanowi niezbędny fundament efektywnej ewangelizacji. Niezależnie od tego, jakie metody stosujemy, jeśli do pracy nie motywuje nas głęboka miłość do Jezusa i działanie Ducha Świętego, który mieszka w nas, to i tak pracujemy na próżno. Z tego względu nie możemy przecenić wartości tego, co do tej pory poznaliśmy.

W module trzecim zrobimy kolejny krok, szukając odpowiedzi na pytanie: „Jak możemy prowadzić innych do Jezusa i pomagać im żyć jako Jego uczniowie?” Przygotuj się na fascynujące odkrycia, które czekają na Ciebie w module trzecim („Moje życie dla Jezusa”). Możesz być pewien, że zmieniają one Twoje życie i służbę dla Jezusa.

**Kościół
apostolski**

Pierwotny Kościół miał jasne zrozumienie swojego powołania. Jezus dał uczniom wyraźne zlecenie: „Idąc na cały świat, głosicie ewangelię wszystkiemu stworzeniu” (Ew. Marka 16,15). Nie ma wątpliwości, że Kościół poważnie potraktował to zlecenie! Nic nie mogło go powstrzymać od głoszenia Dobrej Nowiny o zbawieniu. „My bowiem nie możemy nie mówić o tym, co widzieliśmy i słyszeliśmy” (Dzieje Apostolskie 4,20). W samej Jerozolimie tysiące osób uwierzyło ewangelii i przyłączyło się do Kościoła przez chrzest. „A Słowo Boże rosło i poczet uczniów w Jerozolimie bardzo się pomnażał” (Dzieje Apostolskie 6,7).

**Misja
w czasach
końca**

To, co działo się wtedy, dzieje się również teraz i będzie kontynuowane aż do przyjścia Jezusa. Przed powtórным przyjściem Jezusa cały świat usłyszy ewangelię. „I będzie głoszona ta ewangelia o Królestwie po całej ziemi na świadectwo wszystkim narodom, i wtedy nadejdzie koniec” (Ew. Mateusza 24,14). Księga Objawienia opisuje, jak ewangelia wieczna będzie zwiastowana „wszystkim narodom, i plemionom, i językom, i ludom” (Obj. Jana 14,6). Oczekujemy drugiej Pięćdziesiątnicy, która zakończy dzieło Boże na tej planecie.

Jednak ani przez chwilę nie myślimy, że zadanie to jest przeznaczone dla przyszłych pokoleń lub że mamy czekać na późny deszcz zanim wyruszymy do pracy. Nawet dzisiaj możemy doświadczyć tego, jak ludzie oddają swoje życie Jezusowi!

**Jak to jest
z nami?**

Kiedy porównujemy nasze zbory z Kościołem pierwotnym, natychmiast zauważamy, że coś jest nie tak. Jeśli otworzymy nasze oczy i uczciwie rozejrzemy się dookoła, zauważymy, że nadal jesteśmy daleko od wypełnienia misji, którą Jezus nam powierzył. Oczywiście, w Kościele światowym dzieje się wiele zachęcających rzeczy. Codziennie tysiące ludzi przyjmuje chrzest, powstają nowe grupy i zbory. Za to możemy być Bogu wdzięczni. Jednak nie możemy uciec przed smutną rzeczywistością, że wiele z naszych zborów nie wypełnia Bożej woli i Jego oczekiwań. Te zbory nie rosną, są zajęte wyłącznie wewnętrznymi problemami i istnieją tylko po to, by troszczyć się o siebie. Gdyby zostały rozwiązane, prawie nikt z lokalnej społeczności by tego nie zauważył.

Jeśli nie chcemy by było tak dalej, to musi nastąpić jakaś wyraźna zmiana, radykalnie nowy sposób myślenia. Musimy ponownie rozważyć cel istnienia naszego kościoła. Jezusowa wizja dla Kościoła musi stać się naszą wizją. Jeśli nasze cele różnią się od celów Jezusa dla nas, to w sensie biblijnym przestajemy być Kościołem.

Rozpocznijmy od najważniejszego pytania. Jaki Jezus miał cel dla Kościoła? Przeczytaj, proszę, poniższe fragmenty i wypisz znajdujące się w nich odpowiedzi!

Ew. Mateusza 28, 18-20: _____

_____

_____

Dzieje Apostolskie 1,8: _____

_____

_____

Objawienie Jana 14,6: _____

_____

_____

Cytat 1

„Pracę zleconą uczniom przez Chrystusa mają wykonywać wszyscy wierzący aż do końca czasu. Przekonanie, że praca nad zbawieniem dusz należy wyłącznie do pracowników Kościoła, jest fatalnym błędem. Głoszenie ewangelii powierzone zostało tym wszystkim, do których dotarło natchnienie niebios, a wszyscy czerpiący z życia Chrystusa są wyznaczeni do pracy nad zbawieniem swych bliźnich. W tym celu był założony Kościół i wszyscy, którzy przyjęli jego święte obowiązki, zobowiązali się tym samym do współpracy z Chrystusem” (*Życie Jezusa*, s. 589).

Cytat 2

„Kościół jest przez Boga wybranym narzędziem dla ratowania ludzi. Został powołany do służenia i otrzymał misję ogłoszenia światu Dobrej Nowiny” (*Działalność apostołów*, s. 7).

Czy Jezusowe zlecenie jest naszym priorytetem?

Zadanie jest jasne. Zostaliśmy powołani do tego, by zanieść ewangelię do każdego narodu, plemienia, języka i ludu. Naszym obowiązkiem jest przyprowadzanie ludzi do Chrystusa i zachęcanie ich do tego, by podążali za Nim. To zlecenie jest sensem naszego istnienia. Może to dla nas brzmieć jak oklepany frazes. Jednak musimy uczciwie odpowiedzieć sobie na pytanie: „Czy to zlecenie Jezusa jest *rzeczywiście* naszym najwyższym priorytetem? Ile, jako Kościół, poświęcamy czasu, energii i pieniędzy na realizację tego zlecenia?” Pomyśl o swoim zborze i odpowiedz na to pytanie! Jaki jest wynik twojej trzeźwej oceny?

_____

_____

_____

Faktycznie, wiele zborów inwestuje większość środków w siebie. Tylko niewielki ich procent jest przeznaczony na docieranie do zgubionych ludzi. Niestety, nawet to często jest wydawane nieefektywnie, i w ten sposób jedynie pojedyncze osoby trafiają do naszych zborów.

Jeżeli w tej kwestii ma się cokolwiek zmienić, to musimy najpierw przyjąć Boży cel jako naszą wizję. Tylko te zbory, które uznają Boży cel dla swojego istnienia i realizują tę wizję, wychodzą z tego błędnego koła. Podążają one wtedy we właściwym kierunku, a wszystko inne również zaczyna się dobrze układać.

**Boży cel dla
Twojego
zboru**

Zapisz własnymi słowami, jaki jest Boży cel dla Twojego zboru.

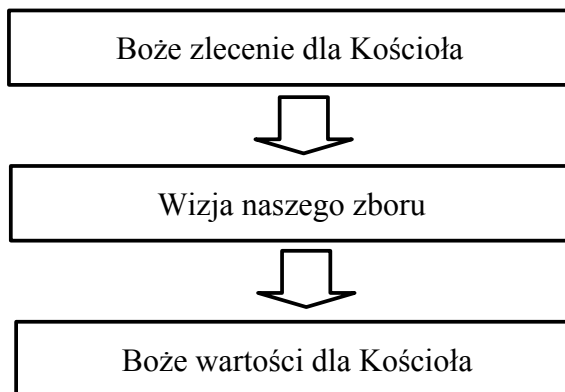

Można to sformułować w następujący sposób: „Istniejemy po to, by ogłosić ludziom z naszego miasta Dobrą Nowinę w kontekście poselstwa trzech aniołów z 14. rozdziału Księgi Objawienia; by im służyć i przez to objawić im charakter Boga. Nasz zbor jest miejscem, w którym ludzie spotykają się z Bogiem, wzrastają w wierze i wspierają się w wypełnianiu Bożego zlecenia”.

**Następny
krok**

Kiedy już przyjęliśmy tę wizję dla naszego zboru, to idziemy krok dalej i szukamy odpowiedzi na następne pytanie: „Jak powinien wyglądać nasz zbor, aby realizować tę wizję? Jakie biblijne **wartości** powinny kierować życiem i służbą naszego zboru, aby mógł on spełnić Bożą misję we właściwy sposób?” Innymi słowy: „Jak powinien nasz zbor funkcjonować, aby był w stanie wykonać to, do czego Jezus nas powołał?”

**Biblijne
wartości dla
Kościoła**

Kiedy przyglądamy się Kościołowi Nowego Testamentu, widzimy jasno, jak powinien wyglądać Kościół, który realizuje Boże zlecenie. Przeczytaj, proszę, podane fragmenty Pisma Świętego i wypisz, jakie wartości powinny definiować nasz Kościół. Innymi słowy: Jakie podstawowe biblijne cechy powinien posiadać zbor, aby wypełnić swoje powołanie?

Dzieje Apostolskie 2, 42-47

List do Efezjan 4, 1-6

Dzieje Apostolskie 5, 42

List do Efezjan 4, 11-16

Dzieje Apostolskie 11, 19-26

List do Kolosan 3, 12-17

Dzieje Apostolskie 20, 20

List do Hebrajczyków 10, 23-25

1 list do Koryntian 12, 4-26

2 list do Tymoteusza 2, 2

Jasne biblijne wartości

Misja i życie Kościoła Nowego Testamentu miało pewne wyraźne cechy charakterystyczne. Jeżeli chcemy być zborom według Bożego wzoru i odnosić sukcesy w ewangelizacji, to musimy wyżywać te biblijne wartości. Są to:

1. Budowanie na fundamencie Słowa Bożego
2. Odczuwanie własnej zależności od Jezusa
3. Koncentracja na osobach poszukujących
4. Trwanie w jedności i wspólnocie
5. Wzrastanie w uczniostwie
6. Ciągłe szkolenie
7. Wspólne działanie na rzecz zgubionych

Nie chcemy, aby te wartości stały się jedynie sloganami. Dlatego ważne jest, abyśmy jasno określili, jak możemy je wprowadzić w życie. Wypisz swoimi słowami, jak Twój zbor może praktycznie wyżywać te wartości. Proszę, poświęć czas na wykonanie tego zadania!

1. Budowanie na fundamencie Słowa Bożego

---

2. Odczuwanie własnej zależności od Jezusa

---

3. Koncentrowanie się na osobach poszukujących

---

4. Trwanie w jedności i wspólnocie

---

5. Wzrastanie w uczniostwie

---

6. Ciągłe szkolenie

---

7. Wspólne działanie na rzecz zgubionych

Znaczenie wartości

Aby móc praktycznie zastosować te zasady w naszych zborach, musimy najpierw je zdefiniować. Porównaj to, co napisałeś, z poniższymi definicjami:

1. Budowanie na fundamencie Słowa Bożego

Biblia jest podstawą naszej wiary i pracy jako Kościoła. Poszukujemy jasnej adwentystycznej tożsamości.

2. Odczuwanie własnej zależności od Jezusa

Dążymy do tego, by Jezus Chrystus był w centrum naszej wiary i życia zborowego. Jesteśmy zborom, w którym modlitwa jest jednym z najważniejszych priorytetów.

3. Koncentrowanie się na osobach poszukujących

Wszelką aktywność zborową ukierunkowujemy na to, by zdobywać ludzi dla Jezusa poprzez głoszenie poselstwa adwentowego. Członkowie zboru są zachęceni i wyposażani do tego, by mogli indywidualnie, w codziennym życiu dzielić się swoją wiarą z osobami poszukującymi.

4. Trwanie w jedności i wspólnocie

Dążymy do jedności, o którą modlił się Jezus. Doświadczamy chrześcijańskiej wspólnoty i dążymy do tego, by mieć ze sobą bliskie relacje oparte na otwartości, autentyczności, wzajemnej odpowiedzialności i współczuciu. Wyrazem tej wspólnoty jest również utrzymywanie kontaktu i lojalność wobec światowego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego.

5. Wzrastanie w uczniostwie

Celowo wspieramy wzrost duchowy członków zboru, szczególnie nowo ochrzczonych, tak aby każdy mógł wzrastać jako uczeń Jezusa.

6. Ciągłe szkolenie

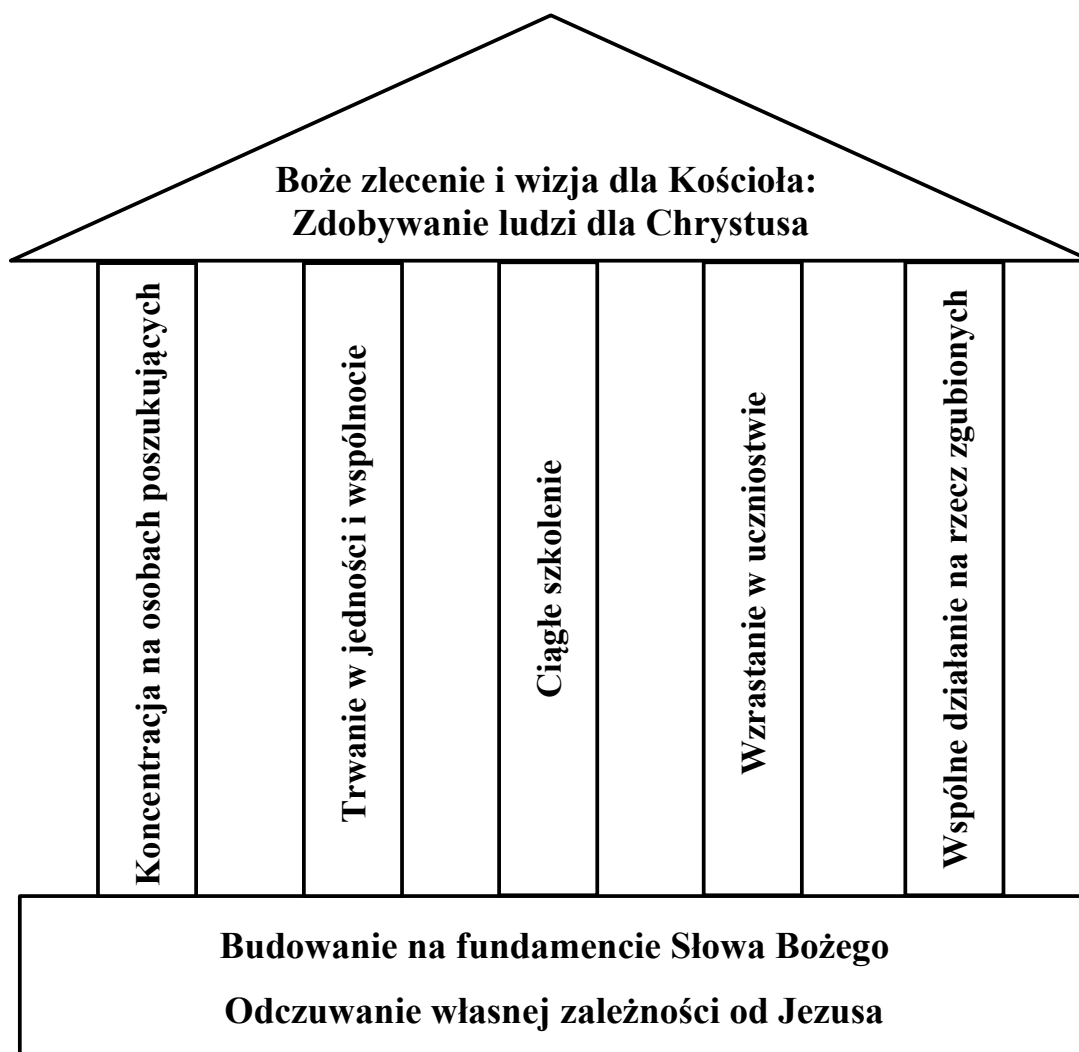
Nasz zbor jest centrum szkoleniowym, które przygotowuje ludzi do pracy w różnych obszarach działalności naszego zboru i pracy misyjnej. Celowo szkolimy członków w różnych rodzajach pracy misyjnej.

7. Wspólne działanie na rzecz zgubionych

Dbamy o to, by każdy z członków naszego zboru był aktywny w służbie według swoich darów duchowych.

Kościół jako świątynia

W Nowym Testamencie Kościół został przedstawiony jako świątynia. Tak jak w Starym Testamencie świątynia miała być zbudowana dokładnie według wzoru, który Bóg ukazał Mojżeszowi na górze (List do Hebrajczyków 8,5), tak w Nowym Testamencie Kościół musi być budowany według Bożego wzoru, który został podany w Jego Słowie.

Fundamentem Kościoła jest Jezus i Jego Słowo. Reszta wartości jest zbudowana na tym fundamencie. Mają one wartość tylko wtedy, jeśli są zbudowane na Biblii i wynikają z żywej relacji z Jezusem Chrystusem. Te wartości są nosicielami wizji naszego Kościoła i umożliwiają nam realizowanie zlecenia Jezusa. Właściwie to możemy wykonać to zlecenie tylko wtedy, kiedy będziemy konsekwentnie realizować te biblijne wartości. Są one takim duchowym DNA naszego Kościoła, które określa każdy aspekt życia zboru. Wiele wysiłków zboru pozostaje bezowocnych, ponieważ nie realizują tych kluczowych wartości.

Misja zawsze rozpoczyna się od prostego pytania: „Kim jesteśmy?” Kiedy Jan Chrzciciel wzywał ludzi do pokuty, kapłani i lewici przyszli do niego pytając „Kim jesteś?” Jego odpowiedź był krótka i konkretna. „Ja jestem głosem wołającego na pustyni: Prostujcie drogę Pana, jak powiedział Izajasz prorok” (Ew. Jana 1,23). Ta jasna tożsamość wynikała z jego prorockiej misji przygotowania ludzi na pierwsze przyjście Jezusa. Mógł głosić z mocą, ponieważ wiedział, że Bóg go do tego powołał.

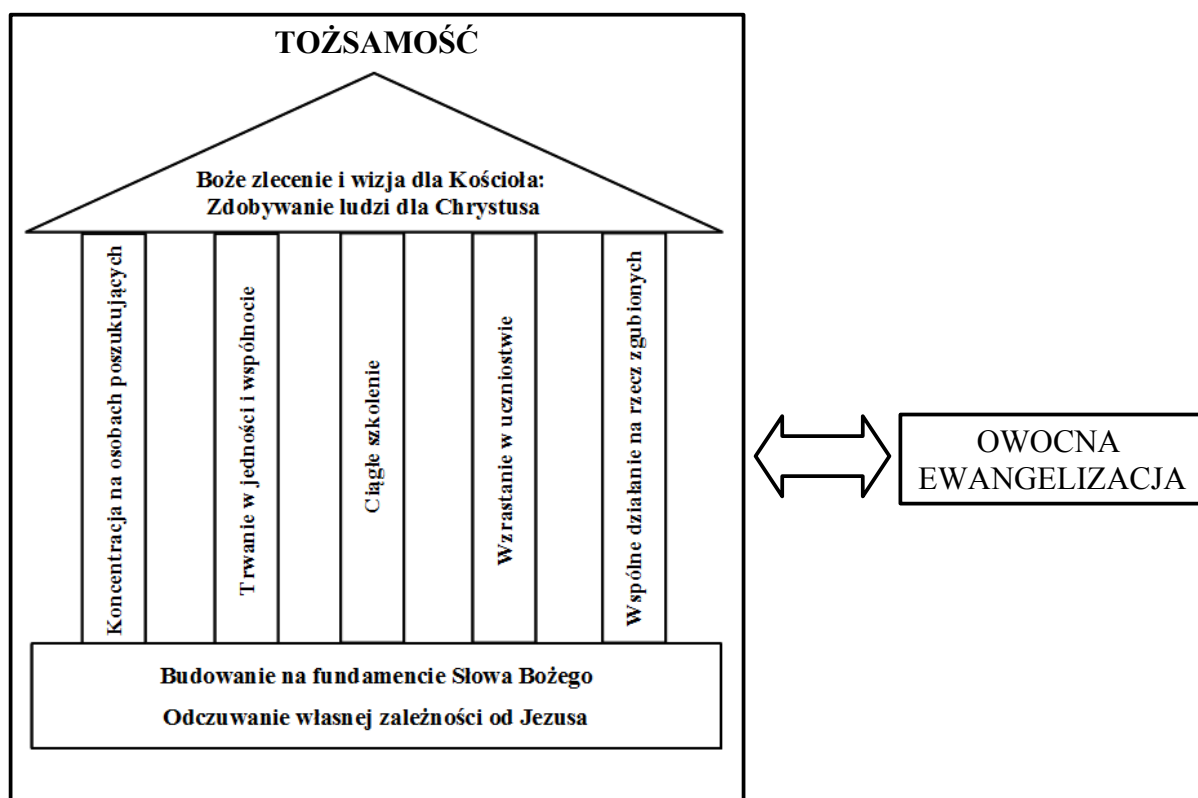
To samo odnosi się i do nas. By móc docierać do ludzi jako Adwentyści Dnia Siódmego, potrzebujemy jasno zrozumieć nasze powołanie i tożsamość wynikającą z biblijnego proroctwa. Musimy wiedzieć, kim jesteśmy!

Naszą tożsamość określają:

- Boże zlecenie głoszenia ewangelii wiecznej (nasze poselstwo)
- nasza wizja, która wynika z tego zlecenia
- biblijne wartości dla zboru

Ta tożsamość, kiedy jest jasno rozumiana i wprowadzana w życie, jest niezbędnym warunkiem owocnej ewangelizacji i wzrostu Kościoła. Bez tej tożsamości nie mamy nic do powiedzenia i nic nie znaczymy. Cały nasz wysiłek pójdzie na marne.

Jednak nasza tożsamość musi iść w parze z wewnętrznym pragnieniem docierania do zgubionych ludzi. Jeśli będziemy mieć mocną, konserwatywną tożsamość, ale bez pragnienia ratowania zgubionych, to skończymy jak faryzeusze, którzy byli tak dumni z tego, kim są, że wybudowali mur, by oddzielić się od ludzi, których mieli ratować. To odnosi się do naszego kościoła jako całości, do każdego zboru jak i każdego poszczególnego wyznawcy.

Kiedy spoglądamy na światowy Kościół Adwentystów Dnia Siódmego, widzimy, że najbardziej rozwija się on tam, gdzie członkowie jasno rozumieją misję Kościoła (ogłoszenie poselstwa trzech aniołów) i wyżywają biblijne wartości. Natomiast w miejscach, gdzie zbory tracą swoją tożsamość, następuje stagnacja i wiele osób odchodzi.

Widzimy więc jasno, że świadomość tego, kim jesteśmy, jest kluczem do owocnej ewangelizacji. Dlatego też zanim zaczniemy mówić o metodach i środkach docierania do ludzi, musimy wyjaśnić sprawę naszej tożsamości. Gdzie Ty osobiście się znajdujesz w stosunku do Bożego zlecenia i tych siedmiu biblijnych wartości? Czy chcesz przyjąć Boże zlecenie i Jego wartości jako *Twoją własną* tożsamość? Zapisz swoją odpowiedź!

Aby te wartości nie pozostały jedynie słowami zapisanymi na kartce papieru, należy przedstawić je zborowi i wspólnie, regularnie je sobie przypominać. Dodatkowo, za każdym razem przy okazji planowania działań zboru trzeba sprawdzać, czy te działania pozostają w harmonii z biblijnymi wartościami i przyczyniają się do realizowania Bożego zlecenia.

**Spojrzenie
w przyszłość**

W module trzecim będziemy poznawali metody i plany realizacji naszego zlecenia zgodnie z tymi siedmioma wartościami. Przygotuj się na ekscytującą podróż! Jeżeli będziesz uważnie wszystko analizował i stosował w życiu Swoim oraz Twojego zboru, to doświadczysz radości wynikającej z prowadzenia ludzi do Jezusa i przygotowywania ich na życie wieczne.

Wyzwanie

W module 3, na końcu każdej lekcji, będzie wyzwanie, które pomoże ci zastosować w praktyce to czego się nauczyłeś. Przyjmuj te wyzwania a doświadczysz, jak Bóg dociera przez ciebie do ludzkich serc!

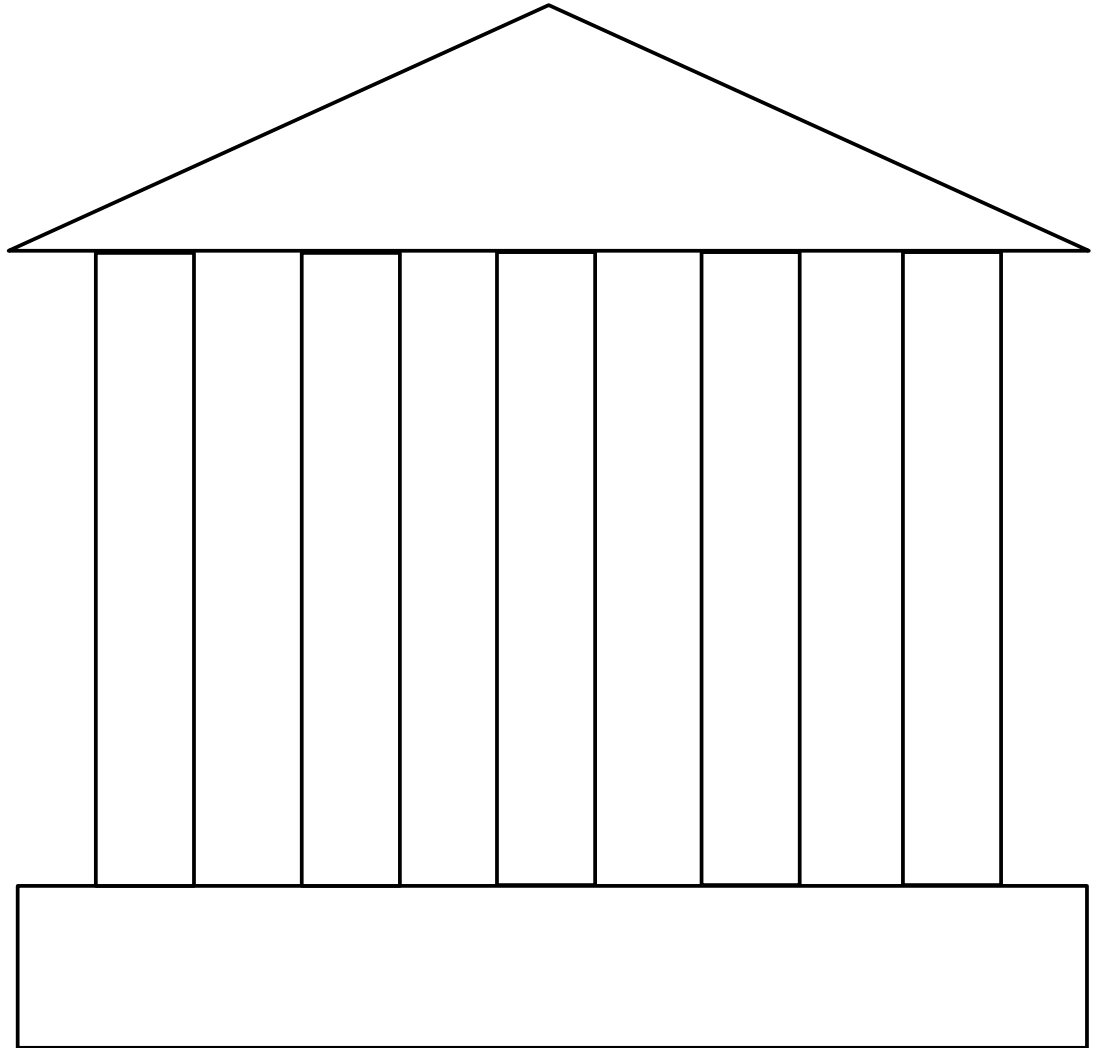
1. Poproś Boga żeby położył ci na sercu 5 osób, o które będziesz się modlić w ciągu najbliższych miesięcy i dla zbawienia których będziesz pracować.
2. Zapisz imiona tych ludzi na swojej liście modlitewnej i zacznij się o nich modlić. W ciągu najbliższych kilku miesięcy módl się o nich codziennie.

Wprowadzenie W ostatniej lekcji odkryliśmy, że to nasza tożsamość, bardziej niż cokolwiek innego, decyduje o powodzeniu w pracy ewangelizacyjnej. To, *kim jesteśmy*, jest o wiele ważniejsze niż to, *co robimy*. Na naszą tożsamość składają się trzy czynniki: (1) zlecenie, jakie Bóg dał Kościołowi, (2) wizja działalności Kościoła wynikająca z tego zlecenia oraz (3) biblijne wartości, które mają kształtować charakter Kościoła. Wpisz w odpowiednie elementy świątyni wizję i wartości, które odkryliśmy w ostatniej lekcji!

Zapisz jeszcze raz swoimi słowami, jaką rolę odgrywa ta tożsamość w odniesieniu do ewangelizacji (misji).

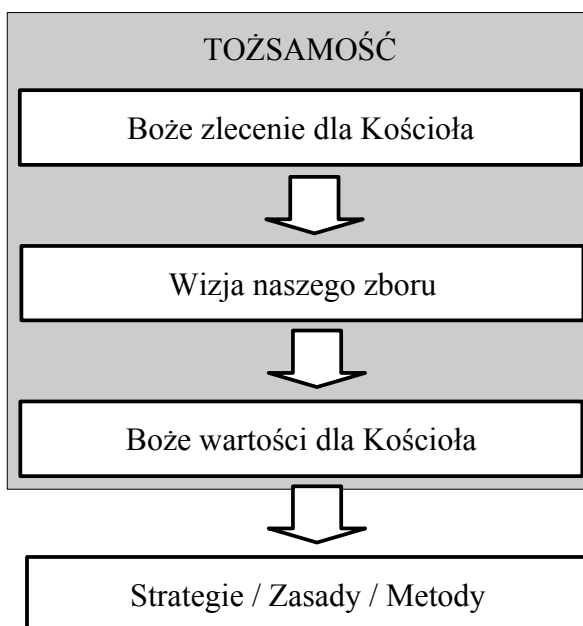

Boże zlecenie dane Kościołowi, wizja działania Kościoła oraz wartości, którymi mamy się kierować, są ze sobą nierozzerwalnie połączone. Wizja działania Kościoła wynika ze zlecenia, jakie Kościół otrzymał, a to zlecenie nie może zostać zrealizowane, dopóki członkowie zboru grupowo i indywidualnie nie będą wyżywali biblijnych wartości.

Kiedy jasno uświadomimy sobie biblijną wizję oraz zrozumiemy biblijne wartości, będziemy w stanie skuteczniej zdobywać ludzi dla Jezusa. Czasami usiłujemy układać plany, strategie, zasady i metody bez wcześniejszego położenia tego ważnego fundamentu. Faktem jest, że jeśli nie znamy własnej tożsamości to nasze strategie, sposoby i metody nie przyniosą oczekiwanych rezultatów. Nasze działania ewangelizacyjne muszą wynikać z Bożego zlecenia oraz być oparte na biblijnych wartościach.

Jak możemy docierać do ludzi z ewangelią dzisiaj, w XXI wieku? Najlepszym przykładem dla nas jest sam Jezus. W swoich wysiłkach docierania do ludzi z Bożą miłością Jezus pracował według pewnej zasady. Ellen White tak to wyjaśnia:

„Wielki Nauczyciel planował swoją pracę. Studiujcie jego plany” (*Evangelism*, p. 53, przekład własny).

Wysiłki i działania Jezusa mające na celu docieranie do ludzi z poselstwem zbawienia nie były bezcelowe i przypadkowe. Kiedy przyglądamy się pracy Jezusa, to zauważamy, że działał On według konkretnych zasad. Odkryjmy razem te zasady!

Jakie zasady przychodzą Ci do głowy, kiedy myślisz o tym, jak Jezus docierał do ludzi?

Zasady i metody

Różnorodność kultur i sytuacji wymaga stosowania różnych metod. Jednak wszystkie opierają się na tych samych zasadach, niezależnie od kultury. Wynika to z faktu, że tęsknoty ludzkiego serca są wszędzie takie same. Każdy pragnie być kochany, akceptowany i doceniony. Również problem – grzech ze wszystkimi jego konsekwencjami – wszędzie jest ten sam. Bóg ma też rozwiązanie, które jest skuteczne zawsze, niezależnie od kontekstu kulturalnego. Jest nim zbawienie w Jezusie Chrystusie. Kiedy przyglądamy się temu, jak Jezus docierał do ludzi z ewangelią, odkrywamy, że zasady, którymi się

kierował, są uniwersalne. W kolejnych lekcjach modułu trzeciego będziemy kolejno odkrywali te zasady.

Ewangelizacja i rolnictwo

Jedną ważną zasadę łatwo odkryjemy, przyglądając się naukom Jezusa. Na przykład wielokrotnie porównywał On ewangelizację do rolnictwa. Wiele z Jego przypowieści opowiada o nasieniu (Słowie Bożym), które jest zasiewane na glebę ludzkiego serca. Kiedy Jezus rozmawiał z kobietą przy studni Jakuba i sprawił, że Mu uwierzyła, ona pobiegła do miasta i opowiedziała wszystkim napotkanym ludziom o Jezusie. Kiedy uczniowie wrócili, dziwili się, że Jezus w ogóle rozmawia z tą Samarytanką. Uczniowie widzieli jedynie pustynię, tam gdzie Jezus dostrzegł wielkie żniwo. Co Jezus im odpowiedział?

**Ew. Jana
4,35-38**

**1 List do
Koryntian
3,6-9**

Apostoł Paweł znał to porównanie i sam użył go do opisanja własnej pracy ewangelizacyjnej. Zapisz treść tego porównania.

Cykl ewangelizacyjny

Ludzie za czasów Jezusa dobrze rozumieli to porównanie do rolnictwa. Oni wiedzieli, że rolnik najpierw przygotowuje glebę, potem sadi nasienie, a następnie troszczy się o wzrastające roślinki. Wszystkie te kroki trzeba było wykonać, aby w ogóle doszło do żniw. Po żniwach rolnik zawsze zachowywał część nasion, by mieć co zasadzić w kolejnym roku. Te cztery kroki mają również zastosowanie w ewangelizacji. Na poniższym schemacie wypisz cztery etapy ewangelizacji (sianie, pielęgnowanie, żniwo, przechowanie). Rozpocznij od prawej górnej strony:

Wiele możemy się nauczyć z biblijnego porównania pracy ewangelizacyjnej do rolnictwa. Lekcje te są fundamentalne i nieodzowne dla owocnej ewangelizacji. Przyjrzyjmy się im bliżej.

Lekcja 1   Pracą ewangelizacyjną rządzą pewne prawa ustanowione przez Boga.

Istnieją pewne naturalne prawa, które, za wolą Bożą, rządzą całą przyrodą. Kiedy się je rozumie i respektuje, to zapewniają one bogate zbiory. Natomiast ignorowanie ich prowadzi do rozczarowania. W pracy zdobywania dusz dla Chrystusa również istnieją prawa i zasady, które jeśli są stosowane, doprowadzają ludzi do miejsca, w którym muszą zdecydować, czy chcą iść za Jezusem czy też nie.

Lekcja 2   Ewangelizacja nie jest wydarzeniem, lecz ciągłym procesem.

Wielu członków zboru uważa, że ewangelizacja to wyjście misyjne czy też seria wykładów ewangelizacyjnych. Jednak tak jak rolnik bezustannie pracuje w cyklu siania, pielęgnowania, żniwa i przechowywania, tak samo prawdziwa praca ewangelizacyjna jest ciągłym procesem. Jest to styl życia, zarówno dla Kościoła jako zbiorowości jak i poszczególnych jego członków.

Lekcja 3   Ci, którzy chcą żąć, muszą najpierw siać i pielęgnować.

Żaden rolnik przy zdrowych zmysłach nie pozostawiłby pola na pastwę losu, a potem oczekiwał bogatych plonów. Jednak niektóre zbory właśnie tak postępują. Organizują różne spotkania i wykłady ewangelizacyjne bez wcześniejszego budowania relacji z ludźmi, poprzez które przygotowaliby ich na przyjęcie Bożego Słowa. Inwestują w drogie kampanie reklamowe, aby zaprosić ludzi na te wydarzenia, a kiedy nikt nie przychodzi, popadają we frustrację i narzekają, twierdząc, że publiczna ewangelizacja nie działa w dzisiejszych czasach. W rzeczywistości to oni sami zignorowali zależność między sianiem a żęciem i próbują żąć tam, gdzie nie siali.

Jeżeli chcemy doświadczyć tego, jak ludzie stają się naśladowcami Jezusa, musimy najpierw zasiać w nich Słowo Boże. Następnie musimy utrzymywać z nimi relacje i wspierać ich w duchowym rozwoju. Potrzebujemy skupić się na przygotowywaniu ludzi.

Lekcja 4   Jeżeli sadzimy i pielęgnujemy, to możemy oczekiwać owocnych żniw.

Czymś normalnym jest, że rolnik, który sieje, oczekuje żniw. Jednak wielu dzisiaj myśli: „My tylko mamy siać, a Bóg zajmie się żniwem. Dopiero w niebie zobaczymy owoce naszej pracy”. Oczywiście, że Bóg zajmie się żniwem. Nawrócenie jest zawsze dziełem Ducha Świętego. Jednak Duch Święty chce, abyśmy także mieli udział w żniwach. Prawdą jest, że w niebie doświadczymy wielu niespodzianek, kiedy Bóg pokaże nam wszystkie rezultaty naszych prostych i słabych wysiłków podjętych w celu ratowania ludzi. Jednak Bóg chce, abyśmy *już teraz* oglądali owoce naszych działań – ludzi, którzy przyjmują Jezusa do swojego serca. On nie chce, byśmy czekali do momentu, kiedy znajdziemy się w niebie, by przekonać się, czy nasza praca była owocna. Jezus powiedział: „Nie wy mnie wybraliście, ale Ja was wybrałem i przeznaczyłem was, abyście szli i owoc wydawali i aby owoc wasz był trwały, by to, o cokolwiek byście prosili Ojca w imieniu moim, dał wam” (Ew. Jana 15,16). Jeśli będziemy postępować zgodnie z zasadami podanymi przez Jezusa, możemy oczekiwać, że ludzie będą podejmowali decyzje pójścia za Nim.

Lekcja 5

Właściwe przechowywanie plonów jest kluczem do przetrwania.

W czasach biblijnych rolnik musiał zachować część zbiorów jako nasienie na kolejny sezon. Przenosząc to na grunt ewangelizacji, dostrzegamy, że naszym zadaniem jest nie tylko przyprowadzenie ludzi do Kościoła, lecz także zatroszczenie się o to, by w nim pozostali poprzez wspieranie ich we wzroście duchowym, utrzymywanie z nimi relacji i zachęcanie do działania na rzecz zbawienia innych. Omówimy to zagadnienie dokładnie w końcowych tematach tego modułu, gdzie jest mowa o *grupach uczniowskich*.

Lekcja 6

Osobiste przygotowanie jest podstawą powodzenia w pracy ewangelizacyjnej.

Rolnik musi się dobrze przygotować do swojej pracy, jeżeli chce osiągnąć sukces. W ewangelizacji osobiste przygotowanie jest nieodzowne. Nie przyprowadzimy nikogo do Jezusa, jeżeli sami nie doświadczamy radości życia z Nim. Nawet najlepsze metody nie zadziałają, jeżeli sami nie będziemy napełnieni Duchem Świętym. W module pierwszym i drugim dokładnie omówiliśmy tę kwestię.

Lekcja 7

Musimy zrozumieć, na jakim etapie w swoim duchowym życiu znajdują się ludzie, do których chcemy dotrzeć z ewangelią.

Rolnik posługuje się różnymi metodami siania, pielęgnowania, zbierania i przechowywania plonów. Młoda roślina, która dopiero co wyszła z ziemi, potrzebuje innego traktowania niż taka, która za chwilę ma być zżęta. Tak samo jest z ludźmi. Musimy zbadać, na jakim poziomie rozwoju duchowego się znajdują, aby wiedzieć, jak do nich dotrzeć. Poniższy opis czterech etapów wzrostu będzie nam w tym pomocny. Każda osoba, poznając Jezusa i żyjąc z Nim, przechodzi kolejno każdy z tych poziomów.

- Osoby na pierwszym etapie ciągle jeszcze potrzebują, aby ziarno prawdy było zasiewane w ich sercach. Przykładem może być tu miasto Dekapolis, gdzie powiedziano Jezusowi, aby odszedł, po tym jak uzdrowił dwóch opętanych. Jezus jednak posłał tam owego uzdrowionego człowieka, by opowiadał, co Bóg dla niego uczynił – czyli siał ziarno prawdy (Ew. Marka 5, 1-20).
- Osoby na drugim etapie są zainteresowane Bogiem i Pismem Świętym, jednak nie podjęły jeszcze decyzji podążania za Jezusem. Potrzebują czasu. Biblijnym przykładem osoby na tym etapie jest Nikodem, który przyszedł do Jezusa ze swoimi pytaniami. Jezus odpowiedział na jego pytania, ale nie naciskał na niego, by podjął od razu decyzję, gdyż wiedział, że Nikodem nie był na to gotowy.
- Na trzecim etapie są osoby, których wiara dojrzała na tyle, że są gotowi do żniwa. Przykładem mogą być uczniowie, których Jezus wezwał, by pozostawili wszystko i naśladowali Go. Do tej kategorii zaliczają się również ludzie, którzy słuchali kazania Piotra w dniu Pięćdziesiątnicy (Dzieje Apostolskie 2, 37-38).
- Osoby na czwartym etapie to ci, którzy zostali ochrzczeni i potrzebują zintegrowania ze zbożem. O to właśnie Jezus poprosił Piotra, kiedy powiedział do niego: „Paś owieczki moje” (Ew. Jana 21, 15).

Wszyscy ludzie, których napotykamy w życiu, są na którymś z tych etapów. Jeżeli chcemy zdobywać ludzi dla Chrystusa, musimy nauczyć się rozpoznawać, na jakim etapie duchowego rozwoju się znajdują, tak byśmy mogli pomóc im wykonać kolejny krok.

Metody i programy

Kościół, który chce wzrastać, musi wypracować określone metody siania, pielęgnowania, żęcia oraz przechowywania. Na każdym etapie potrzebujemy innych metod, by wzbudzić zainteresowanie ludzi, tak byśmy mogli pomóc im przejść do kolejnego etapu. Te programy i metody, wychodząc naprzeciw potrzebom ludzi, wysyłają duchowe impulsy, pozwalając na to, by Słowo Boże mogło zostać zasiane, wypuścić korzenie i zaowocować.

Po tym jak nasionko zostanie zasiane w umysłach ludzi, trzeba podtrzymywać ich zainteresowanie sprawami duchowymi. Na tym etapie mamy do dyspozycji niewiele metod, gdyż wzrost następuje jedynie poprzez pilne studiowanie Słowa Bożego i stosowanie go w praktyce na co dzień. W miarę przybliżania się do etapu podjęcia decyzji podążania za Jezusem oraz chrztu coraz bardziej wzrasta zainteresowanie Słowem Bożym, aż w końcu osoba podejmuje decyzje, opierając się na autorytecie Pisma Św.

Poniższa tabelka zawiera wykaz metod oraz programów, które mogą zostać zastosowane na każdym z etapów.

Sianie	Pielęgnowanie	Żniwo	Przechowywanie
<ul style="list-style-type: none"> - Przyjaźń - Grupy domowe - Seminaria małżeńskie - Szkoła gotowania - Pomoc socjalna - Dzień otwartych drzwi - Festyny sąsiedzkie - Wykłady zdrowotne/ o stresie/ o przebaczeniu - Ulotki, ankiety - Prog. dla dzieci i młodzieży - Literatura i media - Praca od drzwi do drzwi ... 	<ul style="list-style-type: none"> - Przyjaźń - Grupy domowe - Lekcje biblijne - Wykłady biblijne - Nabożeństwa okazjonalne - Literatura, media ... 	<ul style="list-style-type: none"> - Przyjaźń - Grupy domowe - Lekcje biblijne - Wykłady biblijne ... 	<ul style="list-style-type: none"> - Przyjaźń - Grupy domowe - Lekcje biblijne - Grupy uczniowskie - Szkolenia - Grupy domowe - Nabożeństwa - Ewangelizacja - Funkcje w zborze ...

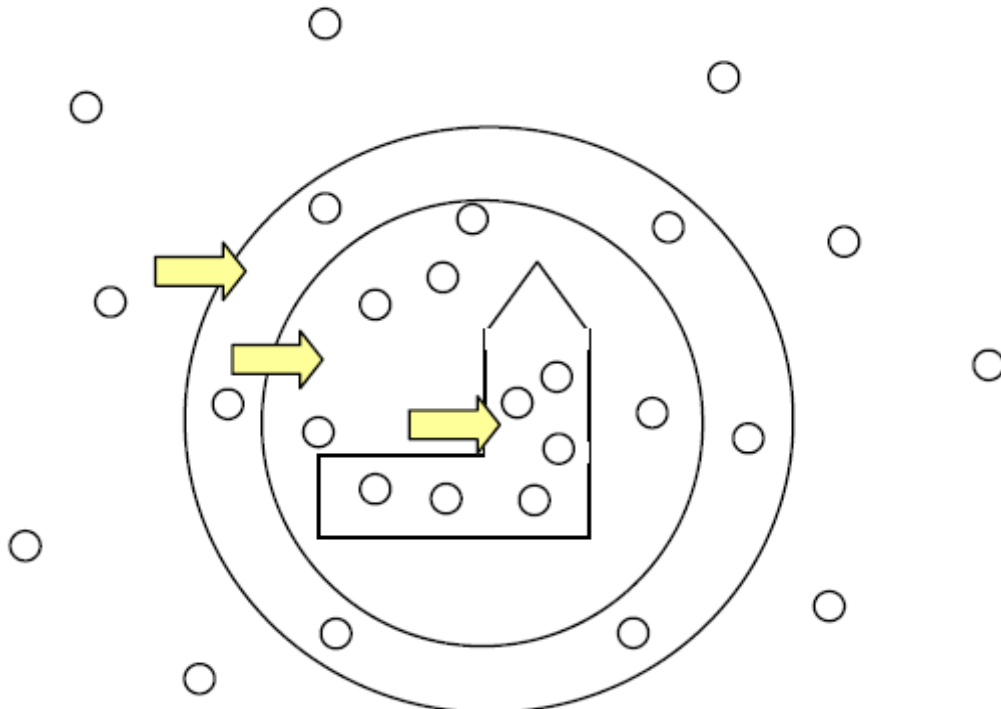
Ta tabela ukazuje wyraźnie szczególną ważność ewangelizacji poprzez przyjaźń, grupy domowe oraz udzielanie lekcji biblijnych. Wszystko sprowadza się do tego: kiedy członkowie zboru modlą się i pracują na rzecz zbawienia swoich przyjaciół, troszcząc się o nich, zapraszając ich na spotkania grup domowych oraz udzielając im lekcji biblijnych, wtedy Kościół wzrasta. Jeżeli natomiast członkowie nie robią tego wszystkiego, to Kościół nie będzie i w ogóle nie może wzrastać.

Ellen White w swoich pismach bardzo wyraźnie ukazała rolę osobistej ewangelizacji.

Cytat 2

„Jedna dusza ma nieocenioną wartość. O tej wartości świadczy Golgota. Jedna dusza pozyskana dla Prawdy będzie instrumentem w zdobyciu następnych. W ten sposób rezultat błogosławieństw i zbawienia będzie ciągle, bezustannie wzrastał. Twoja praca może uczynić więcej realnego dobra niż najintensywniejsze spotkanie, pozbawione wysiłku nawiązywania osobistego kontaktu. Gdy te dwa rodzaje pracy zostają połączone i opatrzone Bożym błogosławieństwem, można wykonać więcej zleconej pracy i zrobić to gruntownie. Jeśli jednak moglibyśmy wykonywać tylko jedną jej część, niechaj to będzie praca indywidualna, polegająca na otwieraniu i czytaniu Pisma Świętego w domach, kierowaniu osobistych apeli, życzliwych rozmowach z poszczególnymi członkami rodzin, i to nie na błahe tematy, lecz na wielki temat odkupienia. Niech zobaczą, że wasze serca są napełnione troską o zbawienie dusz” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 108).

Osobista ewangelizacja poprzez przyjaźń, grupy domowe oraz udzielanie lekcji biblijnych jest podstawą każdej strategii ewangelizacyjnej. Osobista ewangelizacja może istnieć niezależnie od innych działań. Natomiast publiczna ewangelizacja bez ewangelizacji osobistej (nawiązywanie osobistego kontaktu z osobami, które przychodzą na wykłady, lub też przyprowadzanie na nie swoich przyjaciół – przyp. tłumacza) nie przyniesie dobrych owoców. Idealnie byłoby, gdyby oba rodzaje ewangelizacji działały ramię w ramię. Jeżeli jednak możemy wykonywać tylko jeden, to lepiej skupić się na osobistej ewangelizacji. Poniższy rysunek obrazuje tę kwestię.

Wyjaśnienie

- Te małe okręgi wewnątrz budynku kościoła to członkowie zboru.
- Małe okręgi wewnątrz pierwszego dużego koła reprezentują ludzi, którym regularnie udzielane są lekcje biblijne i którzy przychodzą na spotkania grup domowych.

- Małe okręgi wewnątrz drugiego dużego koła reprezentują ludzi, którzy mają kontakt ze zbozem, ale nie są z nimi prowadzone lekcje biblijne. Są to osoby, które zapoznały się z Kościołem poprzez przyjaźń, wykłady, klub zdrowia itd.
- Małe okręgi na zewnątrz dużych kół reprezentują ludzi, którzy jeszcze nie zetknęli się z Kościołem.

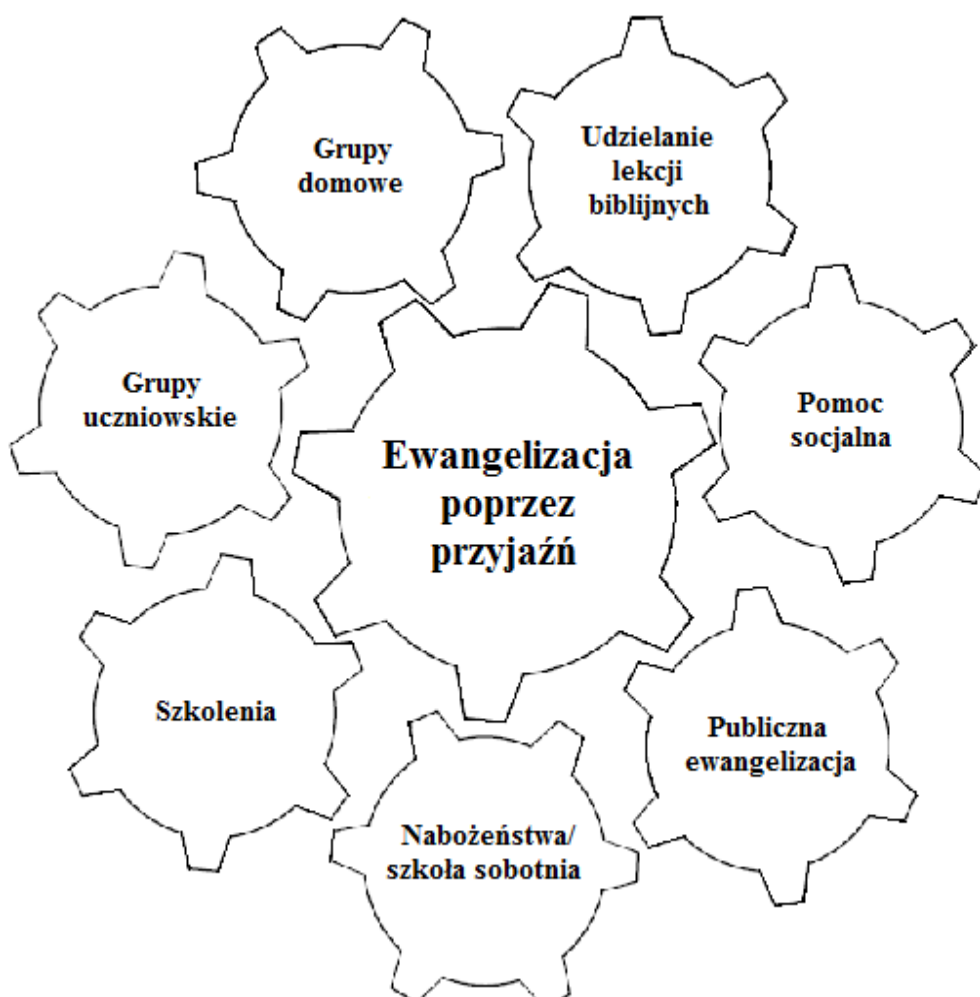
Ewangelizację rozpoczynamy od wprowadzenia jak największej liczby osób do wewnątrz dużych kół (to znaczy nawiązania z nimi kontaktu na wiele różnych sposobów). Następnym krokiem jest zaproszenie ich na spotkania grup domowych i/lub zaproponowanie osobistego studium Pisma Świętego. Zbór, w którym członkowie właśnie to robią, będzie wzrastał. I vice versa, zbór w którym to się nie dzieje, nie będzie się rozwijał.

Poszczególne metody i programy nie powinny działać niezależnie od siebie. Ważną rzeczą jest, by połączyć wszystkie działania zboru i poszczególnych jego członków w jeden harmonijnie działający plan. Ellen White wyraźnie o tym mówi w książkach *Ewangelizacja*, *Posłannictwo chrześcijan* oraz *Słudzy ewangelii*.

Poniższy rysunek obrazuje sugestie Ellen White dotyczące tej zintegrowanej koncepcji ewangelizacji.

Ta koncepcja ewangelizacji wydaje się być bardzo pracochłonna; jednak w rzeczywistości jest to efektywny sposób pracy dla Jezusa bez wypalania się i zaniedbywania własnej rodziny. Cały plan można wdrożyć w życie, mając do dyspozycji zaledwie grupkę osób, które zdecydowały się przyjąć Boże zlecenie jako własną wizję pracy, oraz działają wytrwale w oparciu o Boże wartości.

Zintegrowana koncepcja ewangelizacji

Ta koncepcja działa według zasad skutecznej ewangelizacji ukazanych przez Jezusa. W kolejnych lekcjach tego modułu przyjrzymy się dokładnie każdemu z jej elementów. Przygotuj się na ekscytujące odkrycia!

Wyzwanie

1. Módl się dalej o 5 osób, które Bóg położył ci na sercu.
2. Módl się konkretnie o to, by Duch Święty działał na ich serca i aby otworzyli się na ewangelię.

Studium biblijne

Przeczytaj uważnie fragment z **Ew. Mateusza, 13 rozdziału, werset 1-8 oraz 18-23** i zrób notatki dotyczące jego treści, znaczenia i zastosowania.

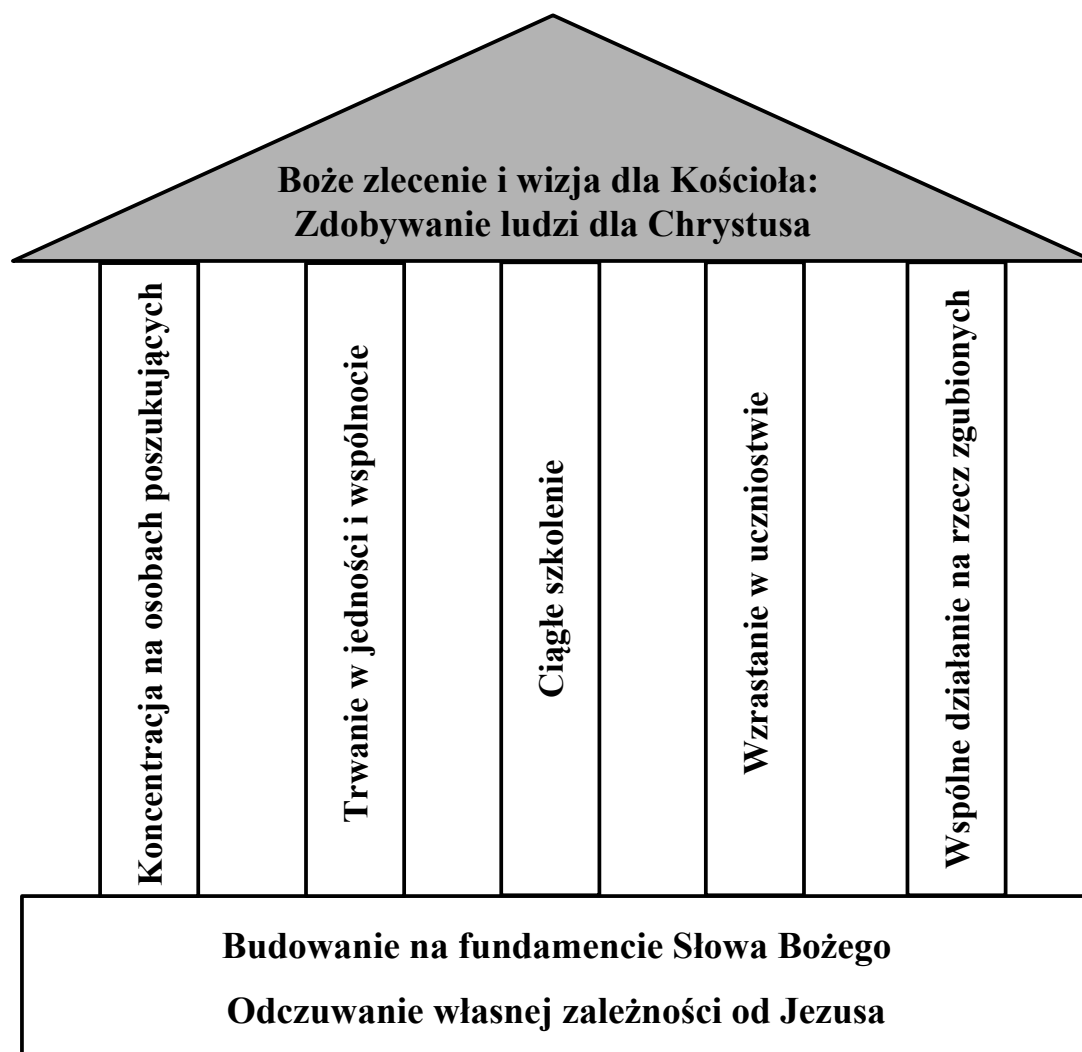

Wprowadzenie W pierwszej lekcji modułu trzeciego dowiedzieliśmy się, że Bóg założył swój Kościół, by ten ogłosił dobrą nowinę o zbawieniu w Jezusie Chrystusie. Ta misja jest powodem istnienia Kościoła Adventystów Dnia Siódmego. Każdy zbor jest powołany do tego, by przyjąć tę misję jako swoją wizję. W drugiej lekcji odkryliśmy koncepcję ewangelizacji, która pomaga nam wypełnić naszą misję zgodnie z naszymi wartościami.

Dzisiaj chcemy przyjrzeć się bliżej Bożej wizji dla Kościoła. Możemy sformułować ją następująco:

„Istniejemy po to, by ogłosić ludziom z naszego miasta Dobrą Nowinę w kontekście poselstwa trzech aniołów z 14. rozdziału Księgi Objawienia; by im służyć i przez to objawić im charakter Boga. Nasz zbor jest miejscem, w którym ludzie spotykają się z Bogiem, wzrastają w wierze i wspierają się w wypełnianiu Bożego zlecenia”.

Nasze zadanie jako Kościoła jest sformułowane jasno i wyraźnie. Teraz musimy wykonać następny krok, zadając sobie pytanie: „Kto tak naprawdę jest powołany?” Pastor, ewangelista, pionier misji, kolporter, nauczyciele szkoły sobotniej? Oczywiście, że oni są powołani do wykonania tego zlecenia. Jednak kiedy spojrzymy na Nowy Testament, to zauważamy, że **każdy** naśladowca Jezusa jest powołany do tego, by głosić ewangelię. Koncepcja misyjna, którą omawialiśmy w poprzedniej lekcji, działa tylko wtedy, kiedy

członkowie zboru są chętni zaangażować się w to całym sercem i nie zostawiają całej pracy pastorowi. Misja, wizja i wartości odnoszą się nie tylko do kościoła światowego, kościołów krajowych, diecezji, okręgów oraz lokalnych zborów, lecz również do rodzin oraz indywidualnych osób. Musimy zawsze pamiętać, że Bóg powołuje każdego z nas indywidualnie! Każdy naśladowca Jezusa jest powołany do dzielenia się tym, co sam otrzymał. Jest to fundamentalna zasada, jeśli chodzi o sukces w ewangelizacji. Według biblijnego wzoru członkowie zboru **nie** powinni składać całej pracy na barki przywódców. Zbór, w którym tak się dzieje, nie może się rozwijać!

Mówiąc wprost, zlecenie dane Kościołowi przez Jezusa nie zostanie wykonane bez CIEBIE! Boża wizja dla Kościoła jest Jego wizją dla CIEBIE! Bóg chce docierać do zgubionych ludzi przez CIEBIE! Cóż za przywilej! Cóż za wspaniała odpowiedzialność! Przeczytaj jak Ellen White to opisuje.

Cytat 1 „Każdy prawdziwy uczeń rodzi się dla Królestwa Bożego jako misjonarz. Ten, kto pije wodę życia, staje się sam źródłem życia. Odbiorca staje się dawcą. Łaska Chrystusa w duszy człowieka jest jak źródło bijące na pustyni, które odświeża wszystkich i nakłania znajdujących się blisko zagłady do skosztowania wody życia” (*Życie Jezusa*, s. 133).

Cytat 2 „Pracę zleconą uczniom przez Chrystusa mają wykonywać wszyscy wierzący aż do końca czasu. Przekonanie, że praca nad zbawieniem dusz należy wyłącznie do pracowników Kościoła, jest fatalnym błędem. Głoszenie ewangelii powierzone zostało tym wszystkim, do których dotarło natchnienie niebios, a wszyscy czerpiący z życia Chrystusa są wyznaczeni do pracy nad zbawieniem swych bliźnich. W tym celu był założony Kościół i wszyscy, którzy przyjęli jego święte obowiązki, zobowiązali się tym samym do współpracy z Chrystusem” (*Życie Jezusa*, s. 589).

Cytat 3 „Bożym planem jest, by wszyscy, którzy ją [prawdę] przyjmują, byli misjonarzami. Nie tylko mężczyźni, lecz również kobiety i dzieci mogą się zaangażować w tę pracę. Nikt nie jest usprawiedliwiony. Każdy ma na kogoś wpływ i powinien wywierać go tak, by przynosić chlubę Mistrzowi. Jezus wykupił rodzaj ludzki własną krwią. Jesteśmy Jego i nie mamy prawa mówić: *Nie zrobię tego czy tamtego*, lecz powinniśmy pytać: *Panie, co chcesz abym uczynił?*, a następnie wykonywać to chętnie i z radością” (*Historical Sketches*, p. 151, przekład własny).

Cytat 4 „Bóg od każdego, komu powierzył znajomość Prawdy na ten czas, oczekuje osobistej służby. Nie wszyscy mogą udać się do obcych krajów jako misjonarze, ale wszyscy mogą być domowymi misjonarzami dla swoich rodzin i sąsiadów” (*Posłannictwo Chrześcijan*, s. 13).

Cytat 5 „Gdy człowiek przychodzi do Chrystusa, w jego sercu rodzi się pragnienie opowiedzenia innym, jak wspaniałego przyjaciela znalazł w Jezusie. Ta zbawiająca i uświęcająca prawda nie może pozostać zamknięta w jego sercu. Jeśli jesteśmy odziani w sprawiedliwość Chrystusa i napełnieni radością mieszającego w nas Jego Ducha, nie będziemy w stanie milczeć” (*Droga do Chrystusa*, s. 62).

Cytat 6 „Istnieją ludzie, którzy przez całe życie wyznają swą przynależność do Chrystusa, lecz nie uczynili żadnego osobistego wysiłku, aby przyprowadzić do Niego choć jedną duszę. Całą tę pracę pozostawiają duchownemu. Może on posiadać dobre kwalifikacje do swego powołania, lecz nie może czynić tego, co Bóg przeznaczył dla członków zboru” (*Życie Jezusa*, s. 93).

Zadanie dla zwykłych członków Kościoła Zlecenie ogłoszenia ewangelii jest tak jasne jak to tylko możliwe; każdy wierzący jest powołany do zdobywania ludzi dla Jezusa. Kościół Adwentystów Dnia Siódmego powstał jako oddolny ruch misyjny (nie zakładali go duchowni). Również dzisiaj kościół rozwija się i wzrasta tam, gdzie zwykli członkowie zboru angażują się w działania ewangelizacyjne. Głoszą ewangelię podczas codziennych zajęć, udzielają lekcji biblijnych, zbierają się w grupach domowych oraz prowadzą spotkania ewangelizacyjne. Pastorzy natomiast szkolą, wspierają oraz motywują członków zborów do pracy misyjnej.

Czy rozumiesz już, że Jezus powołał właśnie Ciebie?

Co o tym myślisz? Jak się z tym czujesz?

**Dlaczego tak
niewielu się
angażuje?**

Niestety rzeczywistość w większości naszych zborów wygląda inaczej. Tylko kilka osób, zdecydowana mniejszość członków zboru, aktywnie pracuje, by zdobywać ludzi dla Jezusa. Powody takiego braku zaangażowania większości członków zboru mogą być bardzo różne:

- Nie rozumieją, że są powołani przez Boga do dzielenia się ewangelią i uważają, że jest to zadanie pastora.
- Chętnie by opowiadali innym o Jezusie, ale nikt im nie pokazał, jak to się robi.
- Są zniechęceni, bo już próbowali i nie odnieśli sukcesu.
- Boją się, że zostaną zawstydzeni lub odrzuceni, kiedy będą mówili o Jezusie.
- Nie wierzą w to, że w dzisiejszych czasach w ich otoczeniu mogą znajdować się ludzie, którzy szczerze szukają Boga.
- Boją się, że nie będą znali odpowiedzi na wszystkie pytania, że popełnią jakiś błąd i przez to przeszkodzą komuś w przyjsciu do Boga.
- Są tak przytłoczeni wyzwaniem i troskami dnia codziennego, że nie mają czasu ani siły, by angażować się w pracę misyjną.
- Nie są pewni własnego zbawienia, a to powstrzymuje ich od radosnego opowiadania innym o Jezusie.
- Żyją światowym życiem i nie mają solidnej chrześcijańskiej, a tym bardziej adwentystycznej tożsamości.

Te i wiele innych powodów powstrzymują członków zborów przed byciem aktywnymi misjonarzami. Zastanów się, czy i Ciebie któraś z tych przyczyn nie powstrzymuje od aktywnego głoszenia ewangelii.

Powstaje jednak pytanie, dlaczego w ogóle powinniśmy inwestować nasz czas w prowadzenie ludzi do przyjęcia Jezusa oraz poselstwa adwentowego? Czy Bóg nie może uratować tych ludzi bez naszej pomocy? Czy naprawdę nas do tego potrzebuje? Są to dobre pytania, które wymagają dobrych odpowiedzi.

Przyjrzyjmy się siedmiu biblijnym powodom ewangelizowania, które uświadomią nam, dlaczego Bóg chce używać akurat takich słabych i niedoskonałych ludzi jak my.

Powód 1

Ewangelizacja jest Bożym sposobem docierania do zgubionych ludzi.

Jezus powiedział o sobie: „Przyszedł bowiem Syn Człowieczy, aby szukać i zbawić to, co zginęło” (Ew. Łukasza 19,10). Biblia wyraźnie uczy, że ludzie, którzy nie przyjęli Jezusa, są zgubieni i że ich jedyną nadzieją jest zaproszenie Go do swojego życia. „I nie ma w nikim innym zbawienia; albowiem nie ma żadnego innego imienia pod niebem, danego ludziom, przez które moglibyśmy być zbawieni” (Dzieje Apostolskie 4,12).

Aby ludzie mogli być zbawieni, muszą usłyszeć o tym, co Jezus dla nich zrobił. Ale jak mają o tym usłyszeć? Przeczytaj, co mówi apostoł Paweł!

List do Rzymian 10,13-17

Apostoł Paweł zadaje pytanie: „Ale jak mają wzywać tego, w którego nie uwierzyli? A jak mają uwierzyć w tego, o którym nie słyszeli? A jak usłyszeć, jeśli nie ma tego, który zwiastuje?” Jak ludzie mają przyjąć Jezusa, skoro nikt im nie opowiedział o ewangelii?

Odpowiedź jest jasna: „Bóg postanowił, by głoszenie ewangelii było jego narzędziem ratowania zgubionych ludzi. W całej Biblii znajdujemy historie ukazujące, jak Bóg używał ludzi do tego, by doprowadzić innych do nawrócenia, dzięki czemu mogli zostać uratowani.

Czy oznacza to, że jeśli nie będziemy mówili ludziom o Jezusie, to oni zginą? Istnieją dwie strony odpowiedzi na to pytanie. Z jednej strony Bóg każdej osobie na ziemi daje szansę na zbawienie. Nikt nie zostanie ukarany za to, że urodził się i żył w niewłaściwym miejscu, o niewłaściwym czasie i spotykał niewłaściwych ludzi na swojej drodze. Bóg robi wszystko, by dotrzeć do swoich zgubionych dzieci. Z drugiej jednak strony ma to ogromne znaczenie, czy zbór realizuje swoje powołanie czy też nie. Życie człowieka ulega zmianie wtedy, kiedy modlimy się o niego, pomagamy mu oraz opowiadamy mu o dobrej nowinie zbawienia w Jezusie. Kiedy pozwalamy Jezusowi używać się w taki sposób, to zwiększa szansę na to, że ludzie zdecydują się oddać swoje życie Jezusowi. Nasze działania ewangelizacyjne mają znaczenie! Głoszenie ewangelii jest Bożym sposobem ratowania ludzi!

Cytat 7

„Jest wielu takich, którzy potrzebują wsparcia kochających chrześcijańskich serc. Wielu uległo zagładzie, której mogliby uniknąć, gdyby ich sąsiedzi, mężczyźni i kobiety, uczynili osobisty wysiłek, by im pomóc. Wielu czeka na to, aby zwrócić się do nich osobiście. Wśród członków własnej rodziny, w sąsiedztwie, w obrębie naszego miasta, mamy do wykonania pracę jako misjonarze Chrystusa. Ta praca będzie źródłem naszej radości, jeśli jesteśmy prawdziwymi chrześcijanami. Nikt nie jest nawrócony, jeżeli nie zrodziło się w nim pragnienie powiedzenia innym, jak cennego przyjaciela odnalazł w Jezusie. Zbawienna i uświęcająca prawda nie może pozostać zamknięta w sercu nawróconej osoby” (Życie Jezusa, s. 94).

Powód 2

Ewangelizacja sprawia radość Bogu!

Ludzie, którzy nie znają Jezusa, leżą Bogu na sercu. On myśli o swoich zgubionych dzieciach. Każdy człowiek jest dla Boga wyjątkowy. On kocha każdego bezwarunkową miłością. Wielka jest Jego radość, kiedy choć jedno dziecko powraca do Niego!

Jak Jezus opisuje tę radość?

Ew. Łukasza 15,7: _____

_____

_____

Ew. Łukasza 15,10: _____

_____

_____

Ew. Łukasza 15,20-24: _____

_____

Ratowanie własnych dzieci leży Bogu na sercu bardziej niż cokolwiek innego. Z wielkim zapałem robi wszystko, by mogły one do Niego wrócić. Kto nie doświadczył tego zapału towarzyszącego pracy na rzecz zbawienia drugiego człowieka, nie jest w stanie zrozumieć Boga. Z drugiej strony, czy można lepiej okazać swoją wdzięczność wobec Boga za uratowanie nas, niż sprawiając Mu radość poprzez przyprawianie do Niego kolejnych osób?

To właśnie ta miłość do zgubionych ludzi ma motywować nas do ewangelizacji. Jak pisał Paweł: „Bo miłość Chrystusowa ogarnia nas...” (2 list do Koryntian 5,14) Mając Jego miłość do ludzi w naszych sercach, będziemy zdobywać ludzi dla Jezusa i przez to sprawiać Bogu największą radość.

Powód 3

Ewangelizacja pozwala nam przeżywać wielkie doświadczenia z Bogiem!

Zanim Jezus wrócił do nieba, powiedział do swoich uczniów: „Ale weźmiecie moc Ducha Świętego, kiedy zstąpi na was, i będziecie mi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi” (Dzieje Apostolskie 1,8). Księga Dziejów Apostolskich opisuje jasno, w jaki sposób osoba wierząca może doświadczać tej mocy. Kiedy uczniowie pracowali na rzecz zbawienia innych, sami przeżywali najpiękniejsze doświadczenia z Bogiem.

Kiedy pracujemy całym sercem na rzecz zbawienia innych, angażujemy się w pracę, która jest dla Boga najważniejsza. Bóg zawsze przemawia do serc ludzi i kieruje okolicznościami tak, by do nich dotrzeć. Kiedy my decydujemy się wykonywać pracę misyjną, zaczynamy współpracować z Bogiem. Kiedy pozwalamy Bogu używać nas jako swoich narzędzi, przeżywamy najpiękniejsze doświadczenia. Wielu młodych ludzi pragnie zaangażować się w sprawę, która będzie dla nich wyzwaniem, będzie wymagała wiele zaangażowania i talentów oraz będzie powodowała rzeczywistą zmianę w sercach innych ludzi. Nic lepiej nie pasuje do tego opisu niż ewangelizacja!

Powód 4   Ewangelizacja wzmacnia nasze życie duchowe i jest dla nas błogosławieństwem.

Kiedy pracujemy na rzecz zbawienia innych, nasza własna wiara się wzmacnia. Modlimy się z większym zaangażowaniem oraz uważniej studiujemy Biblię. Odwracamy wzrok od naszych własnych potrzeb, a patrzymy na to, co pozwoli innym poznać Jezusa. Przez to Bóg zmienia nas i daje nam dużo głębsze duchowe doświadczenie. Im bardziej kochamy Jezusa, tym bardziej będziemy chcieli opowiadać o Nim innym ludziom, a im więcej będziemy o Nim mówili, tym bardziej będziemy Go kochać. Jest to prawdziwa spirala błogosławieństw!

Cytat 8   „Wysiłek uszczęśliwiania innych zaowocuje uszczęśliwieniem nas samych. Taki właśnie był zamiar Boga, gdy wyznaczył nam udział w planie odkupienia. Dał ludziom przywilej stania się uczestnikami boskiej natury i rozprzestrzeniania błogosławieństw wśród bliźnich. Jest to najwyższy zaszczyt i największa radość, jakiej Bóg może udzielić człowiekowi. Ci, którzy uczestniczą w dziele miłości są najbliżej swojego Stworzyciela” (*Droga do Chrystusa*, s. 63).

Cytat 9   „Bóg mógł powierzyć poselstwo ewangelii i całe dzieło służby miłości wyłącznie niebiańskim aniołom. Mógł posłużyć się innymi środkami w wykonaniu swego zamierzenia. Lecz w swojej niezmiernej miłości postanowił uczynić nas współpracownikami swoimi, Chrystusa i aniołów, abyśmy mogli dzielić się błogosławieństwem, radością i duchowym wzrostem, które są rezultatem tej niesamolubnej służby” (*Droga do Chrystusa*, s. 63).

Cytat 10   „Bóg mógłby osiągnąć Swój cel zbawienia grzeszników bez naszej pomocy; lecz abyśmy mogli wykształcić charakter taki jak Chrystus, musimy mieć udział w Jego dziele. Aby móc wstąpić do Jego radości – radości oglądania dusz odkupionych dzięki Jego ofierze – musimy uczestniczyć w Jego pracy dla ich odkupienia” (*The Desire of Ages*, p. 142, przekład własny).

Cytat 11   „Każdy wysiłek poniesiony dla Chrystusa w konsekwencji ubłogosławi nas. Jeżeli użyjemy naszych środków dla Jego chwały, On da nam więcej. Starając się zdobyć innych dla Chrystusa, polecając w modlitwach ich dusze Bogu, nasze własne serca będą były mocniej pod wpływem ożywiającego działania Bożej łaski; serce zapłonie boską gorliwością, nasze całe chrześcijańskie życie będzie bardziej rzeczywiste, szczerze i napelnione modlitwą” (*Christ's Object Lessons*, p. 354, przekład własny).

Cytat 12   „Jeśli będziesz wykonywał pracę, którą Chrystus wyznaczył dla swoich uczniów, i będziesz zdobywał dla Niego dusze, będziesz odczuwał potrzebę głębszego doświadczenia i lepszego poznania boskich spraw i będziesz pragnął i łaknął sprawiedliwości. Będziesz zanosił prośby do Boga, Twoja wiara zostanie wzmocniona, a Twoja dusza będzie sięgała coraz głębiej, aby pić ożywczą wodę ze źródła zbawienia. Napotykanie przeciwności i próby będą kierowały Cię do Biblii i modlitwy. Będziesz wzrastał w łasce i poznaniu Chrystusa i zdobędziesz bogate doświadczenie” (*Droga do Chrystusa*, s. 63-64).

Cytat 13   „Człowiek, posiadający niewielką wiedzę, rozpoczynający pracę w sposób cichy i pokorny, dzielący się tym, co wie, szukający pilnie dalszego zrozumienia, osiągnie wszystkie skarby nieba. Im więcej niesie światła, tym więcej go otrzyma. Im lepiej stara się wyjaśniać Słowo Boże innym, napelniony miłością do ludzi, tym zrozumialsze będzie dla niego. Im więcej korzystamy z naszych sił i wiedzy, tym więcej będzie ich przybywało” (*Christ's Object Lessons*, p. 354, przekład własny).

Powód 5   Poprzez ewangelizację mamy kontakt z ludźmi, którzy szukają Boga.

Dookoła nas żyją ludzie, którzy szczerze szukają Boga. Bóg działa na ich serca, bezustannie przyciągając ich do Siebie. Gorliwie działa On, chcąc połączyć tych ludzi z członkami zboru, którzy oddali Mu się do dyspozycji. Możemy mieć w tym swój udział

i podziwiać, w jak niesamowity sposób Bóg ich prowadzi. Ci ludzie stają się naszymi najlepszymi przyjaciółmi, braćmi i siostrami, bliskimi naszym sercom. To bardzo ubogaca nasze życie!

Cytat 14

„Wielu jest, którzy czytają Pisma i nie mogą zrozumieć ich prawdziwej wagi. Na całym świecie ludzie tęsknie spoglądają ku niebu. Modlitwy, łzy i westchnienia wydobywają się z ich serc, tęskniących do światła, łaski i Ducha Świętego. Wielu z nich znajduje się na progu Królestwa, czekając tylko chwili, w której będą mogli wejść i połączyć się ze sprawiedliwymi” (*Działalność apostołów*, s. 67).

Powód 6

Ewangelizacja jednoczy zbór!

Wiele osób uważa, że musimy jako zbór dojść do doskonałej jedności, zanim zaczniemy ewangelizować. Wierzą, że należy najpierw rozwiązać wszystkie problemy wewnętrzne zboru, zanim będzie można zacząć troszczyć się o innych ludzi. Problem polega na tym, że już zbyt długo kręcimy się wokół własnych spraw i ciągle jesteśmy duchowo letni! A rozwiązanie jest bardzo proste: Kiedy zaczniemy troszczyć się o to, co Bogu najbardziej leży na sercu, mianowicie ratowanie ludzi, wtedy Bóg zatroszczy się o rozwiązanie naszych problemów. Kiedy zbór przestanie patrzeć tylko na siebie i skoncentruje się na Bożym zleceniu, zapanuje w nim jedność. Wiele konfliktów przestanie istnieć, gdyż nie będzie czasu na kłótnie. To misja nas jednoczy!

Powód 7

Ewangelizacja jest Bożym sposobem ukończenia Jego dzieła na ziemi.

Jezus przyjdzie dopiero wtedy, kiedy każda osoba na ziemi usłyszy ewangelię. W swoim słynnym kazaniu na temat czasów końca Jezus wypowiada takie słowa: „I będzie głoszona ta ewangelia o Królestwie po całej ziemi na świadectwo wszystkim narodom, i wtedy nadejdzie koniec” (Ew. Mateusza 24, 14).

Każdego dnia Bóg ogląda mnóstwo bezcelowego cierpienia na tym świecie. Bóg cierpi z cierpiącymi. Bóg, a z Nim cały wszechświat, pragnie zakończyć ten ostatni rozdział historii tej umęczonej planety. Jednak Bóg czeka! Na co? Aż ludzie usłyszą ewangelię i zwrócą się do Niego. „Pan nie zwleka z dotrzymaniem obietnicy, chociaż niektórzy uważają, że zwleka, lecz okazuje cierpliwość względem was, bo nie chce, aby ktokolwiek zginął, lecz chce, aby wszyscy przyszli do upamiętania” (2 list Piotra 3,9). Kiedy pracujemy nad tym, by przyprowadzać ludzi do Jezusa, przyspieszamy Jego przyjście.

Cytat 15

„Gorliwość dla Boga i Jego sprawy pobudzały uczniów i skłaniały do świadczenia o ewangelii z potężną mocą. Czyż nie taki sam zapał powinien rozpałać nasze serca wołą zdecydowanego głoszenia prawdy o zbawiającej miłości Chrystusa i o Jego ukrzyżowaniu? Przywilejem każdego chrześcijanina jest nie tylko czekać, ale też przyspieszyć przyjście Zbawiciela” (*Działalność apostołów*, s. 365).

Bóg chce i może Cię użyć!

Bóg jest dobry! On nie tylko pokazuje nam, że mamy za zadanie zanieść ludziom dobrą nowinę o zbawieniu, lecz także tłumaczy nam, dla czego chce użyć akurat nas. Każdy z tych powodów powinien być wystarczający, by przekonać nas o tym, że powinniśmy ruszyć do pracy. Który z nich najbardziej motywuje Ciebie osobiście?

Twoja decyzja Może nigdy nie doświadczyłeś, jak to jest, kiedy osoba dzięki Tobie dowiaduje się o Jezusie. Pragniesz jednak tego, żeby czymś normalnym było dla Ciebie prowadzenie ludzi do Jezusa, udzielanie im lekcji biblijnych i przygotowywanie do chrztu. Dobra nowina brzmi: Bóg chce Ci to umożliwić! Musisz tylko:

- Osobiście przyjąć zlecenie Jezusa z Ew. Mateusza 28, 18-20,
- Poświęcić się temu całym sercem, oddając Bogu do dyspozycji swój czas, talenty oraz siły.
- Być chętnym wyszkolić się do tego zadania i szukać ku temu możliwości.

Jeżeli to zrobisz, będziesz oglądał jak Bóg dociera do ludzi przez Ciebie i doświadczysz takich błogosławieństw, jakich nie można doświadczyć w żaden inny sposób. W końcu stwierdzisz, że to nie Ty Boga, lecz że On Ciebie obdarował!

Bóg zaprasza Cię dzisiaj, byś przyjął osobiście Jego zlecenie i oddał Mu się do dyspozycji! Co Mu na to odpowiesz?

Wyzwanie

1. Módl się dalej o to, by Duch Święty otwierał serca twoich przyjaciół na ewangelię.
2. Proś Boga by użył ciebie by do nich dotrzeć. Niech to będzie twoją codzienną modlitwą.

W świetle tego tematu, co stało się dla Ciebie ważne? Co Bóg Ci pokazał? Jakie decyzje pragniesz podjąć? Czym chciałbyś się podzielić z Bogiem w modlitwie?

Twoje zadania w związku z tym tematem:

1. Przestudiuj dokładnie ten temat z modlitwą. Zaznacz fragmenty, które są dla Ciebie najważniejsze, i wpisz odpowiedzi na pytania w miejsca do tego przeznaczone.
2. Przestudiuj fragment biblijny podany na końcu tego tematu.
3. Werset pamięciowy do tego tematu jest zapisany w **Ew. Marka 16,15-16**. Przepisz go bardzo starannie na osobną kartkę i naucz się go na pamięć.
4. Porozmawiaj z kimś w ciągu najbliższych dni na temat tego, co w tym temacie było dla ciebie odkryciem.

Wprowadzenie Jeżeli chcemy przyprowadzać ludzi do Jezusa, musimy wiedzieć, jakie sposoby są najbardziej skuteczne. W 2011 roku profesor Joseph Kidder z Uniwersytetu Andrews opublikował wyniki badań, w których szukał odpowiedzi na to pytanie. W badaniu wzięły udział setki zborów z Ameryki Północnej. Profesor Kidder opublikował to badanie w książce „Four Big Secrets of a Thriving Church Family” (cztery największe tajemnice rozwijającej się rodziny zborowej). W ankiecie skierowanej do członków tych zborów zapytał między innymi o to, w jaki sposób poznali Jezusa i przyłączyli się do Kościoła. Odpowiedzi przytoczono poniżej.

1. Poprzez przyjaciół i rodzinę: 75-90%
2. Poprzez służbę kaznodziejów: 5-6%
3. Poprzez szkołę sobotnią: 4-5%
4. Poprzez programy i aktywności zborowe: 3-4%
5. Spontaniczne pojawienie się w zborze: 2-3%
6. Zbór odpowiedział na ich określone potrzeby: 1-2%
7. Poprzez pracę od drzwi do drzwi: 1-2%
8. Poprzez publiczną ewangelizację: 1%

Faktem jest, że większość ludzi odnalazło drogę do Jezusa oraz przyłączyło się do Kościoła poprzez osobiste relacje. Zdecydowanie najbardziej skuteczną metodą ewangelizacji jest świadczenie wśród członków naszych najbliższych rodzin, krewnych, kolegów, sąsiadów i przyjaciół. Inne metody, takie jak głoszenie poprzez media, publiczna ewangelizacja czy też wychodzenie naprzeciw potrzebom ludzi na pewno mają swoje miejsce i mogą być bardzo efektywne, ale tylko wtedy, kiedy są osadzone w ewangelizacji osobistej. Kiedy zapraszamy naszych przyjaciół na wykłady, które wychodzą naprzeciw ich potrzebom, często są one kamieniem milowym w ich wroście duchowym. Wielu przyjaciół podejmuje decyzje o podążaniu za Jezusem podczas publicznych spotkań, jednak to przyjaźń jest kluczem do ich nawrócenia. Właśnie dlatego potrzebujemy zarówno osobistej jak i publicznej ewangelizacji. Te obszary działalności powinny się wzajemnie wspierać i uzupełniać. Ellen White tak to opisuje:

Cytat 1

„Jedna dusza ma nieocenioną wartość. O tej wartości świadczy Golgota. Jedna dusza pozyskana dla Prawdy będzie instrumentem w zdobyciu następnych. W ten sposób rezultat błogosławieństw i zbawienia będzie ciągle, bezustannie wzrastał. Twoja praca może uczynić więcej realnego dobra niż najintensywniejsze spotkanie, pozbawione wysiłku nawiązywania osobistego kontaktu. Gdy te dwa rodzaje pracy zostają połączone i opatrzone Bożym błogosławieństwem, można wykonać więcej zleconej pracy i zrobić to gruntowniej. Jeśli jednak moglibyśmy wykonywać tylko jedną jej część, niechaj to będzie praca indywidualna, polegająca na otwieraniu i czytaniu Pisma Świętego w domach, kierowaniu osobistych apeli, życzliwych rozmowach z poszczególnymi członkami rodzin, i to nie na błahe tematy, lecz na wielki temat odkupienia. Niech zobaczą, że wasze serca są napełnione troską o zbawienie dusz” (*Posłannictwo chrześcijańskie*, s. 108).

Poniżej wyraż własnymi słowami ważność tego cytatu!

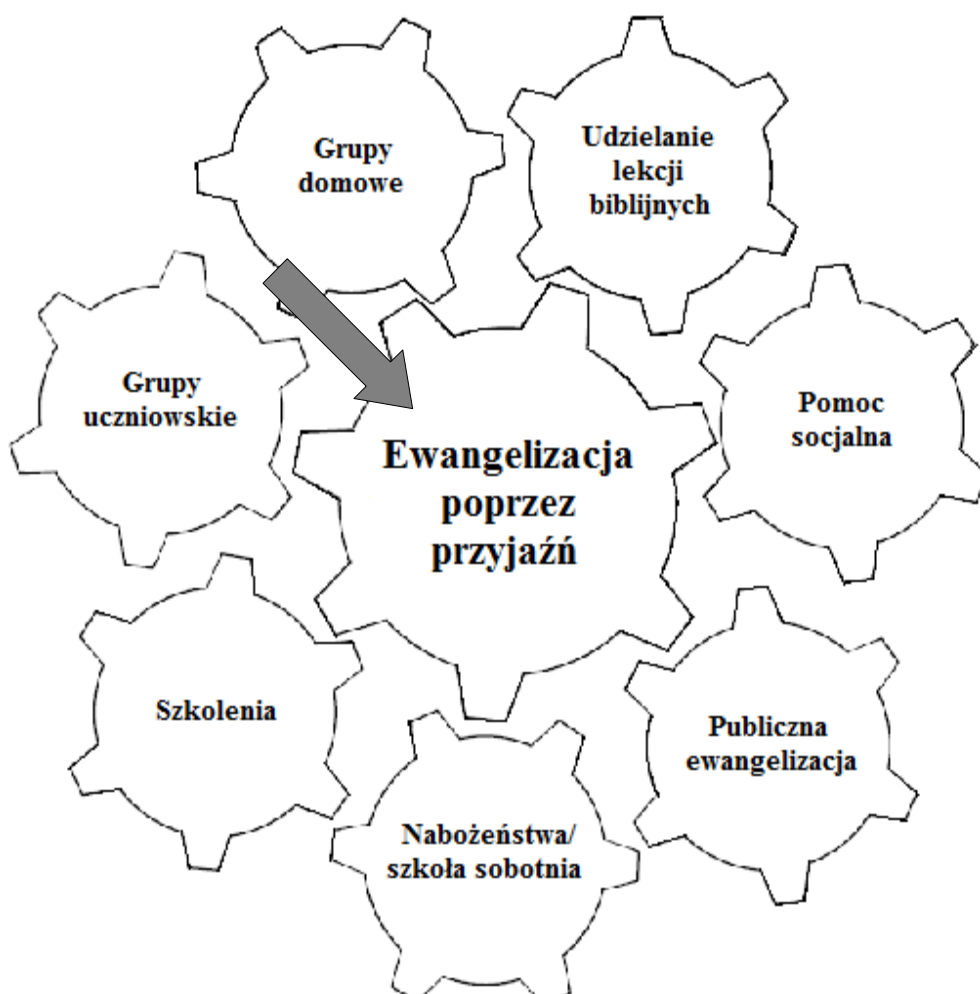

W pierwszej lekcji modułu trzeciego poznaliśmy zintegrowany model ewangelizacji, który łączy ze sobą jej najważniejsze elementy. Ewangelizacja poprzez przyjaźń odgrywa tu szczególną rolę. W następnych czterech tematach będziemy poznawali, dlaczego ewangelizacja poprzez przyjaźń (osobista ewangelizacja) jest tak ważna i jak możemy w ten sposób zdobywać ludzi dla Jezusa.

Zintegrowana koncepcja ewangelizacji

Kluczem są relacje

Kluczem do tego, aby przyprowadzać ludzi do Jezusa, jest to, by szczerze zaprzyjaźniać się z osobami, które spotykamy na co dzień. By budować relacje pełne miłości. Właśnie poprzez tego typu relacje ludzie ci mogą najlepiej poznać Jezusa. Faktycznie, wielu ludzi musi poznać Jezusa przez nasze życie, zanim będą gotowi Go słuchać. Nie wystarczy jedynie dzielić się „Dobrą Nowiną”! Kiedy w końcu to zrozumiemy, zdamy sobie sprawę z tego, że ewangelizacja nie jest jedynie jakimś wydarzeniem czy projektem. Jest stylem życia!

Ta sama zasada odnosi się do kwestii utrzymania osób nowo ochrzczonych w Kościele. To, ile z nich faktycznie pozostanie w zborze i będzie wzrastało duchowo, zależy od tego, czy zostaną przyłączone do żywej chrześcijańskiej wspólnoty zbudowanej na fundamencie autentycznych, szczerych relacji międzyludzkich. Żywa chrześcijańska wspólnota oraz prawdziwe głębokie relacje tworzą najlepsze środowisko do wzrostu duchowego. Według statystyk nowo ochrzczony członek Kościoła jest w pełni zintegrowany z nową rodziną zborową dopiero wtedy, kiedy znajdzie przynajmniej sześciu dobrych przyjaciół w Kościele. Bez tych przyjaciół najprawdopodobniej prędzej czy później opuści Kościół!

Dlaczego relacje odgrywają tak ważną rolę w zdobywaniu dusz dla Jezusa? To proste!

Ludzie posiadają wewnętrzne pragnienie autentycznej, głębokiej przyjaźni, szacunku oraz akceptacji. Ten świat często nie zaspokaja tych potrzeb. Wiele osób posiadających grono znajomych jest w gruncie rzeczy samotnych. Badania wykazują, że zaledwie 20% mężczyzn oraz 53% kobiet posiada bliskich przyjaciół, przy których czują się wystarczająco pewnie, by otwarcie mówić o swoich problemach i na których pomoc mogą liczyć.

Niezależnie od tego, czy ktoś odczuwa samotność czy też nie, każdy człowiek ceni sobie prawdziwe, głębokie relacje. Kiedy podchodzimy do ludzi z szacunkiem, otwartością, uprzejmością, miłością i jesteśmy chętni, by im pomagać, to oni to zauważą i przez to będziemy mieli większy wpływ na ich życie.

Jezus wiedział, jak ważną rzeczą jest rozmawianie z ludźmi oraz tworzenie z nimi relacji. W każdej z czterech Ewangelii znajdziemy na to wiele przykładów. Wymień kilka, które przychodzą Ci do głowy!

Jak Jezus docierał do ludzi

Po swoim chrzcie oraz spędzeniu 40 dni na pustyni, Jezus nie od razu zaczął nauczać tłumy. Poszedł nad Jordan, gdzie dwóch uczniów Jana postanowiło go naśladować (Ewangelia Jana 1,35). Kiedy zapytali Jezusa, gdzie mieszka, On odpowiedział im „Chodźcie i zobaczcie!”, a nie „Chodźcie i usłyszcie!” On zaprosił ich do tego, by przyszli i zobaczyli, jak On żył. Pozwolił im stać się częścią Jego życia i zaprosił ich, by przyszli do Jego skromnej izby i spędzili z nim czas. Andrzeja to przekonało, jednak nie poszedł na rynek, by mówić o Jezusie obcym osobom, lecz do swojego brata – kogoś, kogo znał. „I przyprowadził go do Jezusa” (werset 42).

Następnego dnia Jezus spotkał Filipa i zaprosił go osobiście: „Pójdź za mną!” Filip poszedł do swojego przyjaciela Natanaela i opowiedział mu o Jezusie. Ten był z początku sceptycznie nastawiony i powiedział: „Czy z Nazaretu może być coś dobrego?” Filip nie kłócił się z nim, zasypując go argumentami. Zrobił to samo, co uczynił wobec niego Jezus, czyli zaprosił go: „Pójdź i zobacz!” W ten sposób przyprowadził Natanaela do Jezusa. Ewangelia rozprzestrzeniała się poprzez sieć znajomości (relacji).

Cytat 2

„Wraz z powołaniem Jana, Andrzeja, Szymona, Filipa i Natanaela założone zostały fundamenty kościoła chrześcijańskiego. Jan wysłał dwóch swych uczniów do Jezusa. Potem jeden z nich, Andrzej, znalazł swego brata i przywołał go do Zbawiciela. Potem został powołany Filip, który udał się na poszukiwanie Natanaela. Te przykłady wskazują nam na potrzebę osobistego wysiłku w dziele zjednywania naszych krewnych, przyjaciół i sąsiadów. Istnieją ludzie, którzy przez całe życie wyznają swą przynależność do Chrystusa, lecz nie uczynili żadnego osobistego wysiłku, aby przyprowadzić do Niego choć jedną duszę. Całą tę pracę pozostawiają duchownemu. Może on posiadać dobre kwalifikacje do swego powołania, lecz nie może czynić tego, co Bóg przeznaczył dla członków zboru” (*Życie Jezusa*, s. 93).

Jak Jezus docierał do ludzi

W ciągu całego czasu swojej służby na ziemi Jezus szukał osobistego kontaktu z ludźmi, do których chciał dotrzeć. Ellen White jasno to opisuje. Przeczytaj poniższy cytat i podkreśl te jego części, które najjaśniej wyrażają tę myśl.

Cytat 3

„Tylko metoda Chrystusa w zdobywaniu ludzi może dać pożądane wyniki. Zbawiciel obcował z ludźmi jako ten, kto pragnie dać im to, co najlepsze. Wykazywał zainteresowanie ich potrzebami, pomagał im i zdobywał ich zaufanie. Potem zapraszał ich: *Pójdźcie za Mną*.

Konieczne jest osobiste zbliżenie się do ludzi. Gdybyśmy mniej czasu poświęcali na kazania, a więcej na osobistą pomoc bliźnim, widzielibyśmy lepsze wyniki. Trzeba pomagać ubogim, troszczyć się o chorych, smutnych i strapionych pocieszać, nieświadomych pouczać, a niedoświadczonym udzielać rad. Powinniśmy płakać z płaczącymi i cieszyć się z tymi, którzy mają powód do radości. Jeśli będzie nam towarzyszyć siła perswazji, moc modlitwy i miłości Bożej, niemożliwe jest, aby ta praca nie przyniosła owoców” (*Śladami wielkiego Lekarza*, s. 94).

Cytat 4

„Jezus widział w każdej duszy tego, kogo trzeba powołać do Jego Królestwa. Docierał do serc ludzi, przebywając z nimi jak ktoś, kto pragnie ich dobra. Wyszukiwał ich na ulicach, w prywatnych domach, na łodziach, w synagogach, na brzegach jeziora i na uroczystości weselnej. Spotykał ich podczas ich codziennych zajęć, interesując się ich życiowymi sprawami. Swoją naukę wnosił do domostw, poddając rodziny w ich własnych domach wpływowi Swej boskiej obecności. Jego wielki osobisty urok pomagał Mu zjednywać serca” (*Życie Jezusa*, s. 102).

Cytat 5

„Przykład Chrystusa, który tak ściśle związał Siebie ze sprawami ludzkości, powinien być naśladowany przez wszystkich, którzy głoszą Jego Słowo i którzy poznali Ewangelię Jego łaski. Nie powinniśmy wyrzekać się kontaktu ze społeczeństwem. Nie powinniśmy oddzielać się od innych. Aby wejść w kontakt z ludźmi ze wszystkich warstw społecznych, musimy sami wyjść im na spotkanie, gdyż oni z własnej inicjatywy rzadko kiedy będą nas szukać. Boska prawda trafia do ludzkich serc nie tylko z kazalnicy. Otwiera się tu inne pole do pracy, być może skromniejsze, lecz wiele obiecujące. Można je znaleźć w domu biedaka i w rezydencji bogatego, w sali szpitalnej i miejscach niewinnych rozrywek publicznych” (*Życie Jezusa*, s. 102).

Cytat 6

„[Jezus] Pomimo że był Żydem, chętnie przebywał wśród Samarytan, lekceważąc faryzeuszowskie zwyczaje Swego narodu i wbrew przesądowi przyjmował gościnę u tego pogardzanego narodu. Sypiał pod ich dachem i jadł przy ich stole, dzieląc z nimi pożywienie przygotowane i podane ich rękami, nauczał na ulicach ich miast, traktując ich z największą uprzejmością i szacunkiem” (*Życie Jezusa*, s. 132).

Zanim Jezus wrócił do nieba, dał swoim uczniom jasne zlecenie. Jak ono brzmiało?

Dzieje Apostolskie 1,8: _____

_____

Ewangelia Łukasza 24,47.48: _____

_____

Pierwsi chrześcijanie potraktowali to zlecenie poważnie. W jego wykonywaniu kierowali się przykładem Jezusa. Oczywiście wygłaszali kazania, kiedykolwiek nadarzyła się ku temu okazja, jednak podstawą ich ewangelizowania było świadectwo pojedynczym ludziom. Pielęgnowali prawdziwą chrześcijańską wspólnotę w swoich domach, dzielili się tym, co mieli, dbali o siebie nawzajem i głosili poselstwo o Jezusie Chrystusie poprzez osobiste relacje z ludźmi.

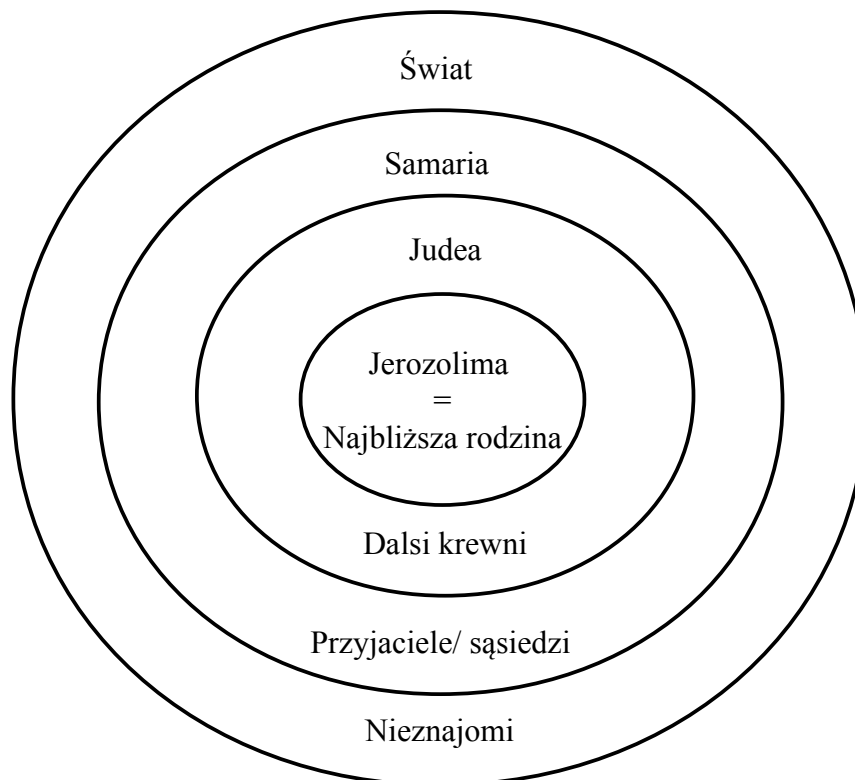

Rozpocznij pracę w Jerozolimie!

Jezus powiedział im wyraźnie, że mają rozpocząć swoją pracę w Jerozolimie, gdzie byli znani i mieli przyjaciół. Stamtąd mieli stopniowo poszerzać zakres działania na Judeę, Samarię i aż po krańce świata. Jezus wyraźnie podkreślił jedną rzecz: nasze głoszenie ewangelii ma rozpocząć się od miejsca, w którym jesteśmy; wśród ludzi, których znamy!

Odnosząc ten tekst do nas, nie chodzi w nim o to, byśmy wsiedli do najbliższego samolotu lecącego do Jerozolimy, by tam rozpocząć naszą pracę misyjną. Przesłane jest jasne: rozpocznij od ludzi, których znasz. Rozpocznij od najmniejszego kręgu. Jerozolima reprezentuje twoją rodzinę, Judea – twoich dalszych krewnych, Samaria – twoich przyjaciół, sąsiadów, kolegów z pracy itd., a świat – nieznanymi.

Sieć znajomości (relacji)

Rozpocznij od Jerozolimy

Naszym pierwszym polem misyjnym jest najbliższa rodzina. Jezus nakazał rozpocząć w Jerozolimie! Bardzo ważne jest, byśmy autentycznie, szczerze i praktycznie wyżywiali naszą wiarę w kręgu rodzinnym. Czasami wyżywanie naszej wiary w najbliższej rodzinie jest najtrudniejsze. Często przecież w obecności członków rodziny mówimy i robimy rzeczy, których nigdy nie zrobilibyśmy w obecności obcych ludzi. Dla wielu łatwiej jest świadczyć wobec obcych ludzi, niż być błogosławieństwem dla członków własnej rodziny. Jednak praktyczne chrześcijańskie życie jest kołem napędowym do owocnej pracy ewangelizacyjnej w zewnętrznych kołach.

Cytat 7

„Najbardziej przekonującym dowodem mocy chrześcijaństwa, jaki można przedstawić światu, jest dobrze zorganizowana i zdyscyplinowana rodzina. Zareklamuje ona prawdę bardziej niż cokolwiek innego, gdyż jest żywym świadkiem jej praktycznej mocy działającej na serce” (*The Adventist Home*, p.32, przekład własny).

Cytat 8

„W domu rodzinnym zakładany jest fundament pod funkcjonowanie Kościoła. Wpływy, które dominują w życiu rodziny, są przenoszone na życie zboru; dlatego też spełnianie obowiązków zborowych powinno się rozpoczynać w domu” (*The Adventist Home*, p. 318, przekład własny).

Cytat 9

„Taka rodzina, prowadzona w sposób właściwy, stanowi korzystny argument na rzecz prawdy. Głowa takiej rodziny sprostą temu samemu rodzajowi pracy w zborze, co w rodzinie. Gdziekolwiek objawia się opryskliwość, szorstkość oraz brak okazywania uczuć i miłości w świętym kręgu rodzinnym, tam rzeczą pewną jest, że odniesie się porażkę w planowaniu oraz prowadzeniu zboru. Jedność w domu, jedność w zborze objawia Chrystusowy styl bycia oraz Jego łaskę bardziej niż kazania i argumenty” (*Evangelism*, p. 342, przekład własny).

Każdy z nas ma sieć znajomości. Każdego dnia stykamy się z różnymi ludźmi. Przeciętnie ludzie mają około 200 przyjaciół, krewnych i znajomych. To Bóg powierzył nam te relacje. Może być tak, że dla jakiejś osoby jesteś jedynym, który może opowiedzieć jej o Jezusie i zademonstrować miłość Jezusa oraz praktyczne chrześcijaństwo. Większość ludzi nie decyduje się być chrześcijanami na podstawie informacji, którą uzyskali. Decydują się naśladować Jezusa, ponieważ ich przyjaciele lub znajomi pokazali im, na czym polega prawdziwe chrześcijańskie życie.

Na tym świecie pełno jest ludzi, którzy mają głębokie duchowe pragnienie. Chcą wierzyć w istnienie Boga, który zna ich osobiście, kocha ich, i zaplanował dla nich dobrą przyszłość; Boga, któremu mogą zaufać. Chcą wierzyć, że ich życie ma głębszy sens i że jest czymś więcej niż tylko narodzeniem się, przeżyciem kilku dziesięcioleci i wyzionieniem ducha. Tacy ludzie są w kręgu Twojego osobistego wpływu! Jednak odkryjesz ich tylko wtedy, kiedy poświęcisz czas na to, by zdobyć ich zaufanie i zbudować z nimi prawdziwe relacje.

Problem polega na tym, że wielu adwentystów nie ma prawie żadnych przyjaciół spoza Kościoła. Często „kisimy” się we własnym sosie i tracimy umiejętność pielęgnowania relacji z nieadwentystami i taktownego wskazywania im na Jezusa. Jak mamy dotrzeć do tych ludzi, skoro się izolujemy? Przeczytaj jeszcze raz cytat 5. Mówi on o tym, że Jezus nie izolował się od ludzi, do których chciał dotrzeć. Wręcz przeciwnie! Mieszal się z ludźmi, uczestniczył w ich życiu i zdobywał ich zaufanie. My mamy czynić to samo!

Ludzie znajdujący się w Twojej sieci znajomości stanowią Twoje pole misyjne. Jest to najbardziej owocny obszar do wykonywania przez Ciebie pracy misyjnej. Masz dużo lepsze możliwości przyprowadzenia ich do Jezusa oraz zboru niż pastor czy ewangelista. Oni Ciebie znają i lubią, a przez to są bardziej chętni, żeby Cię słuchać. Masz dużo większe szanse powodzenia, gdy proponujesz im zapoznanie się z Jezusem niż osoba im obca. Spotykacie się na innym poziomie zaufania, który moglibyśmy nazwać „ciepłym”.

Z nieznajomymi spotykamy się na „zimnym” poziomie. Najpierw lody muszą zostać przełamane i „woda podgrzana”. Dużo trudniej jest dotrzeć do nieznajomych. Nie oznacza to jednak, że mamy ich ignorować. Zlecenie głoszenia ewangelii zdecydowanie zawiera w sobie docieranie do ludzi nam obcych, jednak musimy nauczyć się, jak odpowiednio przygotować glebę ich serca, „spulchniając” ją poprzez relacje oparte na zaufaniu i trosce. Jeżeli liczymy na to, że ludzie wyjdą z tego „zimnego” poziomu i przyjdą do Kościoła dzięki wykładom i akcjom ewangelizacyjnym, to czeka nas gorzkie rozczarowanie. W naszej pracy ewangelizacyjnej musimy skoncentrować się na osobach, z którymi mamy relacje na poziomie „ciepłym”.

Cytat 10

„Niech ci, którzy pragną pracować dla Boga rozpoczną w domach, we własnych gospodarstwach domowych, we własnym sąsiedztwie, pośród własnych przyjaciół. Tutaj znajdują korzystne pole misyjne. Taka domowa praca misyjna jest sprawdzianem, ujawniającym ich zdolność lub też brak umiejętności służenia na większym polu... Jednym z najbardziej efektywnych sposobów, dzięki którym światło prawdy może być przekazane, jest osobisty wysiłek poszczególnych osób. W kręgu domowników, przy kominku sąsiadów, przy łóżku chorych możesz spokojnie czytać Pismo Święte i opowiadać o Jezusie i prawdzie. W ten sposób możesz zasiewać cenne ziarno, które zakiełkuje i wyda owoc” (*Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 438, przekład własny).

Cytat 11

„Jeśli pracownicy ci zabiegać będą o zdobycie dusz dla Jezusa, poznają że wielu, do których nie można było dotrzeć w żaden sposób, gotowych jest odpowiedzieć na inteligentne osobiste starania” (*Działalność Apostołów*, s. 98).

Odkryj swoją sieć!

Pierwszą rzeczą, jaką należy zrobić, jest zdefiniowanie własnej sieci znajomości. Możesz rozpocząć od razu. W kolejnych lekcjach przyjrzymy się kwestii pielęgnowania tych relacji. A więc zacznijmy od początku!

Pomyśl o ludziach znajdujących się w Twojej sieci znajomości, którzy jeszcze nie przyjęli Jezusa i/lub poselstwa adwentowego. Zapisz ich imiona na kartce. Nie ma znaczenia, czy mieszkają daleko od Ciebie czy nie, gdyż tego typu znajomość możesz pielęgnować także na odległość, zapewniając duchowe kierownictwo. Przeanalizuj wypisane poniżej grupy ludzi w swojej sieci znajomości.

Zapisz imiona!

A teraz twoja kolej! Weź pustą kartkę papieru, lub lepiej notes, i wypisz imiona wszystkich osób, które przyszły Ci do głowy. Ważne, żeby te imiona spisać, bo przez to zdajemy sobie sprawę z tego, jak wielu ludzi znamy i możemy o nich lepiej pamiętać. Możesz uporządkować swoją listę według kategorii podanych na powyższym rysunku. Ile imion zapisałeś na kartce?

Są to osoby, które Bóg powierzył Twojej opiece. Najlepiej byłoby, gdybyś codziennie czytał tę listę, tak by mieć te osoby stale przed oczami. W ten sposób zaczniesz się z nimi identyfikować. Już ten sam fakt zmieni twoje podejście do nich. Zaczynaj się o nich modlić! Może nie będziesz w stanie modlić się intensywnie o każdą osobę, ale możesz prosić Boga, by im błogosławił i wskazał Ci, o kogo powinieneś szczególnie się modlić. Za każdym razem, kiedy spotkasz którąś z osób z Twojej sieci, lub gdy przyjdzie Ci ona na myśl, módl się o nią.

W kolejnych lekcjach dowiemy się, jak powinniśmy troszczyć się o te relacje i prowadzić te osoby duchowo. Przed Tobą znajduje się bardzo interesujące pole misyjne, które niebawem odkryjesz.

Wyzwanie

1. Módl się dalej o 5 osób, które Bóg położył ci na sercu.
2. Módl się konkretnie o to, by Duch Święty działał na ich serca i by otworzyli się na ewangelię.
3. Skontaktuj się ze swoimi 5 przyjaciółmi z twojej listy modlitewnej i powiedz im, że się o nich modlisz. Możesz to zrobić np. tak: „W naszym zborze właśnie rozpoczęliśmy taki projekt, w którym modlimy się o szczególne osoby z naszego życia. Ja chcę się modlić o ciebie. Jeżeli masz jakieś szczególne intencje to możesz mi o nich powiedzieć!”

Wprowadzenie W ostatniej lekcji zastanawialiśmy się nad ważnością osobistych relacji w wypełnieniu naszego wielkiego posłannictwa. Każdy z nas posiada sieć znajomości (relacji), na którą składają się osoby powierzone nam przez Boga. Ta sieć jest naszym najlepszym polem misyjnym. W ostatniej lekcji zobaczyliśmy, że pierwszym krokiem w przyprowadzeniu tych ludzi do Jezusa jest po prostu spisanie imion naszych znajomych, którzy jeszcze nie przyjęli Jezusa i/lub poselstwa adwentowego. Stworzenie tej listy jest bardzo ważne! To pomaga nam uświadomić sobie, jakie grono osób zostało nam powierzone przez Boga. Jeśli przeglądamy tę listę codziennie lub przynajmniej trzy razy w tygodniu, to pomaga nam ona pamiętać o tych osobach, przybliża je do nas i ma pozytywny wpływ na nasze relacje z nimi.

Ale co dalej mamy zrobić z tą listą imion? Oczywiście, zaczynamy modlić się o te osoby. Nie jesteśmy w stanie codziennie intensywnie modlić się o wszystkich, ale możemy przynosić je przed Boży tron i prosić, by Bóg wylał na nie swoje błogosławieństwa. Dodatkowo możemy prosić Boga, by pokazał nam, kto danego dnia szczególnie potrzebuje wstawiennictwa czy pomocy.

Pielęgnowanie relacji Relacje w tej sieci znajomości są jak małe roślinki w ogródku. Trzeba je pielęgnować. W tym miejscu wielu adwentystów, rozentuzjasmowanych naszym poselstwem, popełnia błąd. Chcą oni intelektualnie przekonać osobę o tym, że jakaś konkretna doktryna jest właściwa. Jednak bardzo rzadko można w ten sposób zdobyć kogoś dla Jezusa. Zanim będziemy mogli dotrzeć do intelektu, musimy zdobyć serce. Pielęgnowanie relacji jest tak naprawdę sekretem pomyślnego zdobywania ludzi dla Jezusa.

Cytat 1 „Powodzenie, jakie w tej pracy odniesiesz, nie będzie tyle zależało od twojej wiedzy i twoich kwalifikacji, ile od twojej zdolności odnajdywania własnej drogi do serca ludzkiego. Jeżeli jesteś człowiekiem towarzyskim i potrafisz zbliżyć się do ludzi, to te zalety pozwolą ci szybciej i lepiej odwrócić bieg ich myśli, niż byś to osiągnął wygłaszając najlepszy nawet wykład” (*Ewangelizacja*, s. 305).

Sam Jezus dał nam najlepszy przykład, jak możemy zdobywać ludzkie serca. Przeczytaj poniższe cytaty i wypisz, co konkretnie robił Jezus, by dotrzeć do serc ludzi.

Cytat 2 „Tylko metoda Chrystusa w zdobywaniu ludzi może dać pożądane wyniki. Zbawiciel obcował z ludźmi jako ten, kto pragnie dać im to, co najlepsze. Wykazywał zainteresowanie ich potrzebami, pomagał im i zdobywał ich zaufanie. Potem zapraszał ich: >>Pójdźcie za Mną<<.

Konieczne jest osobiste zbliżenie się do ludzi. Gdybyśmy mniej czasu poświęcali na kazania, a więcej na osobistą pomoc bliźnim, widzielibyśmy lepsze wyniki. Trzeba pomagać ubogim, troszczyć się o chorych, smutnych i strapionych pocieszać, nieświadomych pouczać, a niedoświadczonym udzielać rad. Powinniśmy płakać z płaczącymi i cieszyć się z tymi, którzy mają powód do radości. Jeśli będzie nam towarzyszyć siła perswazji, moc modlitwy i miłości Bożej, niemożliwe jest, aby ta praca nie przyniosła owoców” (*Śladami Wielkiego Lekarza*, s. 95).

Cytat 3 „Przy stołach celników zasiadał jako szacowny gość, dając tym dowód, że ceni godność ludzką, a ludzie pragnęli stać się godnymi Jego zaufania. Słowa Jezusa padały na spragnione serca z błogosławioną, życiodajną mocą. Budziły się w ludziach nowe odruchy i dla uznanych za wyrzutków społeczeństwa powstawała możliwość nowego życia. Chociaż był Żydem, Jezus obracał się wśród Samarytan, nie zwracając uwagi na faryzejskie zwyczaje swego narodu. Nie zważając na ich uprzedzenia, przyjmował gościnność tego

wzgardzonego ludu. Spał z nimi pod jednym dachem, jadł przy jednym stole. Przyjmując pokarmy, jakie przygotowały i podawały ich ręce, uczył na ich ulicach i traktował ich z największą życzliwością i uprzejmością. Przyciągając ich do siebie ludzkim współczuciem, swą boską łaską przynosił im zbawienie, które Żydzi odrzucili” (*Śladami Wielkiego Lekarza*, s. 15).

Cytat 4

„Jezus widział w każdej duszy tego, kogo trzeba powołać do jego Królestwa. Docierał do serc ludzi, przebywając z nimi jak ktoś, kto pragnie ich dobra. Wyszukiwał ich na ulicach, w prywatnych domach, na łodziach, w synagogach, na brzegach jeziora i na uroczystości weselnej. Spotykał ich podczas ich codziennych zajęć, interesując się ich życiowymi sprawami. Swoją naukę wносił do domostw, poddając rodziny w ich własnych domach wpływowi swej boskiej obecności. Jego wielki osobisty urok pomagał Mu zjednywać serca. Jezus często oddalał się w góry na samotną modlitwę, lecz było to przygotowaniem do pracy wśród ludzi w czynnym życiu. Stamtąd powracał, aby uzdrawiać chorych, uczyć nieświadomych i rozrywać łańcuchy niewolników szatana” (*Życie Jezusa*, s. 102).

Cytat 5

„Pomimo że był Żydem, chętnie przybywał wśród Samarytan, lekceważąc faryzeuszowskie zwyczaje swego narodu i wbrew przesądom przyjmował gościnę u tego pogardzanego narodu. Sypiał pod ich dachem i jadł przy ich stole, dzieląc z nimi pożywienie przygotowane i podane ich rękami, nauczał na ulicach ich miast, traktując ich z największą uprzejmością i szacunkiem” (*Życie Jezusa*, s. 132).

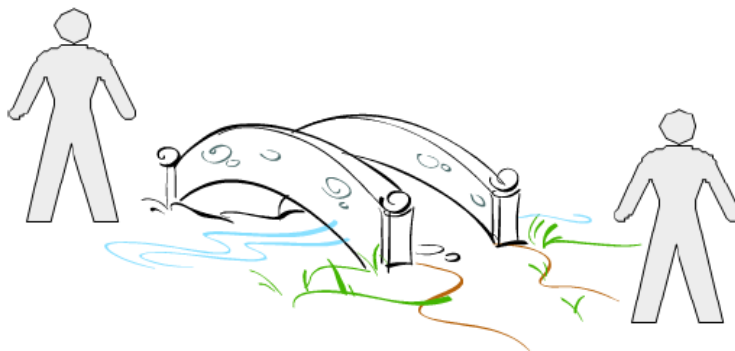

Buduj mosty! Kiedy chcemy zdobywać ludzi dla Jezusa, musimy najpierw zdobyć ich zaufanie, dotrzeć do ich serc i zbudować z nimi relacje. W ten sposób między nami a nimi powstaje most, przez który ewangelia może do nich dotrzeć.

W jaki sposób możemy zbudować taki most? Przestrzegając dziewięciu zasad, które zostały przedstawione poniżej!

Zasada 1   **Proś Boga, by pomógł Ci zdobyć ludzkie serca.**

Bóg dokładnie zna każdą osobę z Twojej sieci znajomych i wie, jak najlepiej do niej dotrzeć. Proś Boga, by dał Ci pomysły na sposoby, w jakie możesz docierać do ludzkich serc.

Zasada 2   **Bądź towarzyski i przebywaj z ludźmi.**

Niektórzy adwentyści są przekonani, że muszą odseparować się od tego świata, by nie ulec skażeniu. Oczywiście, są w tym świecie rzeczy, z którymi chrześcijanie nie powinni mieć nic wspólnego. Ale jak mamy zdobyć serca ludzi, jeżeli się od nich izolujemy? Również w tym względzie Jezus jest naszym wzorem. Czytaliśmy o tym, jak mieszał się z ludźmi, przyjmował ich gościnę i okazywał im współczucie. I na tym właśnie polega realizowanie naszego wielkiego zlecenia! Jezus powiedział: „Wy jesteście solą ziemi” (Ewangelia Mateusza 5,13). Jaką wartość ma sól, jeśli pozostaje w solniczce?

A więc nie czekaj, aż ludzie podejną do Ciebie. Ty idź do nich i nawiąż z nimi kontakt. Bądź zorientowany na ludzi i relacje z nimi! W ten sposób będziesz pielęgnował relacje już istniejące i poznasz nowych ludzi.

Istnieje wiele możliwości przebywania z ludźmi. Oto kilka pomysłów:

- Odwiedzaj sąsiadów.
- Przyłącz się do jakiegoś klubu.
- Pracuj jako wolontariusz w swoim mieście.
- Odwiedzaj ludzi, którzy potrzebują pomocy.
- Zaangażuj się w szkole swojego dziecka.
- Rozmawiaj z ludźmi podczas zakupów.
- Zaoferuj swoją pomoc.
- Poproś o pomoc.
- Idź na wycieczkę z innymi.
- Ćwicz z innymi.
- Chodź na pogrzeby.
- Pamiętaj o szczególnych okazjach.

Jakie jeszcze pomysły przychodzą Ci do głowy w kwestii przebywania z innymi ludźmi?

Cytat 6

„Przykład Chrystusa, który tak ściśle związał siebie ze sprawami ludzkości, powinien być naśladowany przez wszystkich, którzy głoszą Jego Słowo i którzy poznali Ewangelię Jego łaski. Nie powinniśmy wyrzekać się kontaktu ze społeczeństwem. Nie powinniśmy oddzielać się od innych. Aby wejść w kontakt z ludźmi ze wszystkich warstw społecznych, musimy sami wyjść im na spotkanie, gdyż oni z własnej inicjatywy rzadko kiedy będą nas szukać. Boska prawda trafia do ludzkich serc nie tylko z kazalnicy. Otwiera się tu inne pole do pracy, być może skromniejsze, lecz wiele obiecujące. Można je znaleźć w domu biedaka i w rezydencji bogatego, w sali szpitalnej i w miejscach niewinnych rozrywek publicznych” (*Życie Jezusa*, s. 102).

Cytat 7

„Poprzez osobistą służbę docieraj do ludzi znajdujących się wokół ciebie. Zaprzyjaźnij się z nimi. Kazanie nie dokona tej pracy, która musi być wykonana. Aniołowie Boży będą ci towarzyszyć, gdy pójdziesz w odwiedziny do ludzi. Pracy tej nie da się zastąpić czymś innym. Nie dokona tego pożyczka czy nawet dar pieniężny. Nie dokonają tego kazania. Odwiedzając ludzi, rozmawiając i modląc się z nimi, współczując im, zdobędziesz ich serca. To jest najlepszy sposób pracy ewangelizacyjnej, jaki możesz zastosować. Aby to czynić, musisz mieć zdecydowaną, wytrwałą wiarę, niezmordowaną cierpliwość i głęboką miłość do dusz” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 81).

Zasada 3

Akceptuj ludzi takimi, jakimi są, i odnoś się do nich z szacunkiem oraz godnością.

Jezus widział w każdej duszy tego, kogo trzeba powołać do Jego Królestwa. Okoliczności, w jakich znajdowała się dana osoba, nie miały znaczenia. Nawet jeżeli inni ją potępiali, Jezus traktował ją z godnością i szacunkiem. A gdyby przyszło Mu żyć jako człowiek wśród nas dzisiaj, to traktowałby ludzi w taki sam sposób. My jesteśmy ambasadorami Chrystusa. Jezus pragnie, byśmy traktowali ludzi tak, jak On by to zrobił, gdyby był na naszym miejscu. Każda osoba ma potrzebę akceptacji, szacunku, zainteresowania. Kiedy zaspokajasz te potrzeby, zdobywasz serca ludzi.

Ale jak dokładnie możemy okazywać akceptację, szacunek i zainteresowanie? Aby znaleźć odpowiedź na to pytanie, zastanów się, co sprawia, że Ty czujesz się akceptowany, ceniony i szanowany? Zapisz swoje wnioski!

Sposób, w jaki patrzymy na ludzi i to, co o nich myślimy, ma największy wpływ na to, jak ich traktujemy. Akceptacja, szacunek, zainteresowanie zaczynają się od tego, że patrzymy na ludzi jako cenionych i kochanych przez Boga. Musimy nauczyć się widzieć to, jakimi oni mogą się stać dzięki Jezusowi. To spojrzenie jest kluczem do właściwego ich traktowania. Wszystkie praktyczne gesty, jakie możemy wykonać, by okazać akceptację, szacunek i zainteresowanie, opierają się na tym fundamentalnym założeniu.

Co konkretnie możemy zrobić, by pokazać ludziom, że ich akceptujemy, szanujemy, cenimy? Oto kilka pomysłów!

- Bądź przyjazny i uprzejmy.
- Witaj ludzi, wymieniając ich imiona.
- Uśmiechaj się do nich.
- Zapamiętuj imiona członków ich rodzin oraz to, o czym Ci opowiadają. Pytaj, jak się mają.
- Rozmawiaj z nimi otwarcie i swobodnie.
- Bądź godny zaufania.
- Ufaj im.
- Szybko przebacжай, nie chowaj urazy. Niech zobaczą, czym jest łaska.
- Szanuj przekonania religijne Twoich przyjaciół, nawet jeśli znacznie różnią się od Twoich.
- Bądź wrażliwy na różnice kulturowe.
- Okazuj uznanie i doceniaj ich.
- Wspieraj ich w trudnych chwilach niepowodzeń i wyzwań.
- Proś ich o pomoc.
- _____
- _____

Cytat 8 „Gdybyśmy ukorzyli się przed Bogiem, i byli uprzejmi, życzliwi, wrażliwi, współczujący, to sto osób nawracałoby się na drogę prawdy tam, gdzie dziś nawraca się tylko jedna” (*Testimonies for the Church*, vol. 9, p. 189).

Cytat 9 „Teraz po wstąpieniu Jezusa do nieba uczniowie są Jego przedstawicielami wśród ludzi, a najbardziej skuteczną drogą pozyskiwania dusz dla Niego jest naśladowanie Go w codziennym życiu. Nasz wpływ na innych uzależniony jest nie tyle od tego, co mówimy, lecz od tego, jacy jesteśmy. Ludzie mogą zwalczać nasze rozumowanie, mogą przeciwstawiać się naszemu wezwaniu, lecz życie wypełnione bezinteresowną miłością jest argumentem, któremu nie są w stanie zaprzeczyć. Konsekwentne postępowanie, nacechowane Chrystusową łagodnością, jest w świecie potęgą” (*Życie Jezusa*, s. 94).

Zasada 4 **Szukaj okazji zrobienia czegoś dobrego dla swoich przyjaciół.**

Jezus spotykał ludzi, tam gdzie się oni znajdowali. Widział ich potrzeby i zaspokajał je. W ten sposób zdobywał ich zaufanie i mógł wytłumaczyć im ewangelię. Słuchali Go, bo zdobył ich serca.

Ellen White mówiła, że my również powinniśmy poznawać ludzkie potrzeby, aby móc innym naprawdę pomagać. Przeczytaj następujące wypowiedzi!

Cytat 10 „Odwiedź kolejno swoich sąsiadów i zbliż się do nich, aż ich serca zostaną ogrzane twoją miłością i niesamolubnym zainteresowaniem. Współczuj im, módl się z nimi, szukaj sposobności czynienia im dobra, a jeśli możesz, zgromadź wszystkich razem i otwórz Słowo Boże przed nimi, aby oświecić ich umysły, znajdujące się w ciemnościach” (*Posłannictwo Chrześcijan*, s. 80).

Cytat 11 „Ci, którzy mieli największe osiągnięcia na polu zdobywania dusz, byli wolni od dumy i wychwalania samych siebie za posiadane uzdolnienia. Natomiast w uniżeniu i wierze szukali sposobu, w jaki mogliby przyjść z pomocą ludziom, znajdującym się w ich otoczeniu. Jezus wykonywał ten sam rodzaj pracy. Zbliżał się do tych, których pragnął zdobyć” (*Posłannictwo Chrześcijan*, s. 81).

Cytat 12 „Ci, którzy toczą bój życia, mając bardzo nierówne szanse, mogą być ochłodzeni i wzmocnieni małymi gestami zainteresowania, które nic nie kosztuje. Uprzejme słowa, wypowiedziane prosto, zwyczajnie, małe grzeczności, wyrażone w sposób bezpośredni, odpędzą chmury pokus i zwątpień, kłębiących się wokoło duszy. Prawdziwe, serdeczne wyrażenie współczucia, podobnie jak to czynił Chrystus, nacechowane prostotą, ma moc otwierania drzwi serc, które potrzebują zwykłego, delikatnego dotyku Chrystusowego Ducha” (*Posłannictwo Chrześcijan*, s. 85).

Proś Boga, by otworzył Ci oczy na potrzeby Twoich przyjaciół, i dał Ci pomysły na to, co dobrego możesz dla nich zrobić i jak możesz sprawić im przyjemność. Istnieją nieograniczone możliwości w tej kwestii. Poniżej kilka pomysłów. Postaraj się jeszcze jakieś dopisać.

- Pamiętaj o urodzinach Twoich przyjaciół. Jeśli wypada, dawaj im małe podarunki.
- Pamiętaj także o okazjach takich jak śluby, urodziny, tragedie rodzinne.
- Dziel się chlebem, bułeczkami i ciasteczkami upieczonymi przez Ciebie.
- Podaruj im na Nowy Rok kalendarz z tekstami biblijnymi.
- Pisz do nich kartki, maile, SMS-y.
- _____
- _____
- _____

Zasada 5   **Bądź gościnny.**

Jezus nie miał domu, do którego mógłby zapraszać ludzi. Jednak często sam przyjmował gości! To jest ważny klucz: zapraszaj ludzi do swojego domu i przyjmuj zaproszenia innych. Wykorzystaj ten czas, by lepiej ich poznać i opowiedzieć coś o sobie. Wspólne spożywanie posiłków łączy ludzi.

Zasada 6   **Wykazuj szczerze zainteresowanie.**

Jezus wykazywał szczerze zainteresowanie tym, co było ważne dla jego rozmówców, nawet jeżeli były to rzeczy światowe. Jeżeli było to bliskie czyjemuś sercu, to Jezus także był tym zainteresowany.

Kiedy rozmawiasz z ludźmi, postaw się na ich miejscu i zadawaj pytania. Pamiętaj o tym, że każda osoba jest wyjątkowa! Odkrywanie tej wyjątkowości jest czymś fascynującym. Dla niektórych z nas jest to naturalne. Innym utrzymanie rozmowy sprawia duży kłopot. Pomocnym okazuje się zapamiętanie kilku pytań, które można ludziom zadać. Niektóre z nich są szczególnie dobre w sytuacji, gdy jeszcze zbyt dobrze nie znamy rozmówcy.

1. Rodzina

- Czy jesteś stąd?
- Gdzie dorastałeś?
- Jak długo już tu mieszkasz?
- Czy masz rodzeństwo? Jakie?
- Czy twoi rodzice i rodzeństwo mieszkają w tej okolicy?

2. Praca

- Gdzie pracujesz?
- Jak długo już tam pracujesz?
- Czy podoba ci się ta praca?

3. Hobby

- Co robisz w wolnym czasie?
- Czy należysz do jakiegoś klubu?
- Czy grasz na jakimś instrumencie muzycznym?

4. Religia

- Czy wyrosłeś w chrześcijańskiej/religijnej rodzinie?
- Czy jako dziecko chodziłeś regularnie do kościoła?
- Czy teraz uczęszczasz regularnie do kościoła?
- Do jakiego kościoła należysz?

Rozmawiając z ludźmi, należy pamiętać o następujących kwestiach:

- Te pytania to zaledwie początek rozmowy. Powinny one prowadzić do głębszej dyskusji dotyczącej opinii, wartości i uczuć.
- Nie każde pytanie można zadać w każdej sytuacji. Potrzebujemy taktu i wyczucia, by rozpoznać, które pytania są właściwe.
- To, na ile głęboko mogą sięgać nasze pytania, zależy od tego, jak bardzo ufa nam nasz rozmówca. Potrzebujemy nauczyć się rozpoznawać granice i wyczuwać, o co możemy zapytać. Niektóre pytania są zbyt osobiste, szczególnie jeśli nasza relacja z rozmówcą nie jest zbyt głęboka.
- Nie dopuść do tego, by ludzie czuli się wypytywani. Ważne, by czuli się komfortowo, udzielając nam informacji.
- Reaguj na odpowiedzi, które są ci udzielane. Postaw się w miejscu rozmówcy i zadawaj kolejne pytania!
- Zwracaj uwagę na rzeczy, które was łączą i podkreślaj je. Podobieństwa budują mosty!
- Pytaj o rzeczy, które interesują Twojego rozmówcę i o których chętnie opowiada.
- Stawiaj pytania od ogólnych do bardziej osobistych (np. od polityki, pogody i pracy do osobistych opinii i doświadczeń).
- Kiedy ludzie wyrażają swoją opinię, ważne jest, by zgadzać się z nimi zawsze wtedy, kiedy można to zrobić szczerze. W sytuacjach, kiedy nie możemy się zgodzić, nie należy podkreślać różnic. Istnieje bowiem niebezpieczeństwo stworzenia bariery między Tobą a Twoim rozmówcą.

Cytat 13

„Zgadzaście się z ludźmi wszędzie tam, gdzie możecie to uczynić bez szkody dla prawdy. Niech przekonają się oni, że kochacie ich i staracie się pozostawać z nimi w serdeczności tak dalece, jak to jest tylko możliwe” (*Ewangelizacja*, s. 95).

Zasada 7   **Bądź dobrym słuchaczem.**

Mało co tak skutecznie podbija serce człowieka, jak aktywne słuchanie. Jak możemy być dobrymi słuchaczami?

- Staraj się dobrze zrozumieć, co Twój rozmówca naprawdę chce powiedzieć.
- Podaruj drugiej osobie całkowicie swoją uwagę. Zachowuj kontakt wzrokowy.
- Zwracaj szczególną uwagę na komunikację niewerbalną (wyraz twarzy, gesty, ton głosu) i staraj się wyczuć, jakie uczucia towarzyszą twojemu rozmówcy podczas waszej rozmowy.
- Reaguj na to, co jest mówione. Możesz to robić poprzez kiwnięcie głową, prośbę o dodatkowe wyjaśnienie lub krótkie stwierdzenia typu „rozumiem”.
- Mów rozmówcy, co zrozumiałeś z jego wypowiedzi.
- Słuchając, nie staraj się układać w głowie odpowiedzi.

Zasada 8   **Bądź otwarty, entuzjastyczny i naturalny.**

Bądź otwarty i mów o sobie. Pozwól innym uczestniczyć w Twoim życiu, Twojej historii czy Twoich rozmyślaniach. Nie musisz udawać, że jako chrześcijanin jesteś doskonały i nie masz żadnych problemów. Ludzie doceniają to, kiedy jesteśmy wobec nich otwarci i autentyczni. Nie jest wstydem przyznanie się, że jako chrześcijanie również mamy pewne wyzwania. Będąc chrześcijanami nie jesteśmy lepsi od innych, ale mamy lepszą perspektywę.

Czasami ludzie mają z góry wyrobiony osąd, że jesteśmy dziwni, ponieważ jesteśmy adwentystami. Powinniśmy obalać takie uprzedzenia. Ludzie muszą zobaczyć, że jesteśmy całkiem normalnymi ludźmi. Jeśli ludzie będą uważali, że jesteśmy oderwanymi od rzeczywistości ignorantami, to nic od nas nie przyjmą. Ale kiedy zauważą, że jesteśmy normalnymi, wrażliwymi ludźmi stojącymi mocno na ziemi, wtedy zaczną nas słuchać. Pomocna jest też zdrowa dawka humoru. Dobrze jest razem się pośmiać.

Zasada 9   **Obdarzaj zaufaniem.**

Kiedy ktoś nam ufa, to motywuje nas do tego, by nie łamać tego zaufania i by także zaufać tej osobie. Musisz zdać sobie sprawę z tego, że ta sama zasada odnosi się do Twoich przyjaciół. Obdarzając ich zaufaniem, zachęcasz ich do tego, by zaufali Tobie.

Dobrą okazją do okazania zaufania jest poproszenie ludzi o coś. Jezus właśnie tak postąpił, prosząc kobietę przy studni o wodę. W ten sposób zbudował most między nią a sobą, co pozwoliło Mu przekazać jej ewangelię. Kiedy prosimy innych o pomoc, pokazujemy, że uważamy, iż są oni chętni i zdatni do tego, by to zrobić. Oczywiście te prośby powinny być odpowiednie. Druga osoba musi czuć się komfortowo, realizując naszą prośbę. Pomyśl, o co mógłbyś poprosić swoich przyjaciół!

Pamiętaj!

Zapamiętaj! Kluczem do zdobycia osoby dla Jezusa jest dotarcie do jej serca i zdobycie jej zaufania. Te dziewięć zasad z pewnością nie wyczerpuje tematu. Ale stanowią one pewien fundament, a zastosowanie ich powoduje wielką zmianę. Rozmyślaj o tych zasadach, przyjmij je ze swoje i stosuj w praktyce! Doświadczysz, jak ludzie obdarzają cię zaufaniem. W następnej lekcji pójdziemy o krok dalej i zastanowimy się nad tym, jak możemy pomóc naszym przyjaciołom otworzyć się duchowo.

Wprowadzenie W ostatniej lekcji nauczyliśmy się o tym, jak możemy zdobyć serce i zaufanie drugiej osoby. Stanowi to klucz w kwestii zdobywania ludzi dla Jezusa. Niezależnie od tego, w jakich okolicznościach się z nimi zapoznamy, ludzie przyjmą nasze świadectwo dopiero wtedy, gdy zdobędziemy ich zaufanie.

Tak samo było z Jezusem. On zdobywał zaufanie ludzi poprzez przebywanie z nimi, okazywanie zainteresowania oraz pomoc. Jednak na tym Jezus nie poprzestawał. On nigdy nie oddzielał swoich relacji z ludźmi od ewangelizacji. Gdy tylko zdobył zaufanie ludzi, opowiadał im o Bogu i zapraszał do naśladowania Go. To był Jego ostateczny cel, który miał zawsze przed oczyma. On przecież przyszedł po to, aby ludzi uratować i to na wieczność. „Przyszedł bowiem Syn Człowieczy, aby szukać i zbawić to, co zginęło” (Ewangelia Łukasza 19,10). Gdyby jedynym celem Jezusa było uzdrawianie ludzi i poprawianie jakości ich życia tu na ziemi, to aby to osiągnąć, nie musiałby stać się człowiekiem. Z łatwością mógłby to robić, będąc w niebie.

Tak samo i my nie chcemy jedynie, aby nasi przyjaciele zaufali *nam*, lecz przede wszystkim *Bogu*. Jeżeli naprawdę zależy nam na naszych przyjaciółach, to naturalną rzeczą jest, że pragniemy, aby oni przyjęli Jezusa i otrzymali przez to życie wieczne. Dlatego też w tym temacie zastanowimy się, jak możemy w naszych relacjach wysyłać duchowe impulsy i krok po kroku prowadzić naszych przyjaciół do Jezusa.

Zasada 1 **Potrzebujesz jasnej tożsamości, odróżniającej Cię od innych.**

Jeżeli chcesz przyprowadzać ludzi do Jezusa, to musisz utożsamiać się z Nim i odróżniać od osób, które Go nie znają. Jezus wyraził to bardzo jasno w kazaniu na górze. Jezus przyrównał nas do soli i światłości tego świata (Ewangelia Mateusza 5,13-16). Aby światło i sól mogły cokolwiek zmienić, muszą odróżniać się od tego, co jest dookoła nich. Inaczej będą bezużyteczne. Paweł napisał: „A nie upodabniajcie się do tego świata, ale się przemieńcie przez odnowienie umysłu swego...” (List do Rzymian 12,2). Jako chrześcijanie potrzebujemy odwagi, by się wyróżniać. To, jacy jesteśmy, ma większy wpływ na ludzi niż to, co mówimy. Ludzie, którzy nas znają, bacznie nas obserwują. Szczególnie jeśli wiedzą, że jesteśmy adwentystami. Chcą wiedzieć, czy nasza wiara faktycznie coś zmienia w naszym życiu. Jeśli zobaczą, że nasza wiara nic nam nie daje, to nie będą przykładali żadnej wagi do naszego świadectwa. Jednak jeśli zobaczą, że nasza wiara pozytywnie wpływa na nasz charakter, zastanowią się nad tym, co mówimy i będą chcieli doświadczyć tego samego. Tym, co najbardziej przekonuje ludzi do pójścia za Jezusem, jest przykład ludzi, którzy podążają za Nim konsekwentnie i jeszcze pociągają za sobą innych. Oczywiście wyróżnianie się nie powinno być celem samym w sobie, by wywyższać się nad innych. W wielu dziedzinach życia powinniśmy być tacy jak ludzie, do których chcemy dotrzeć, by nie budować niepotrzebnych barier. Niech zobaczą, że jesteśmy normalnymi ludźmi, a nie jakimiś oderwanymi od rzeczywistości świętoszkami. Muszą widzieć, że nasza wiara pozytywnie zmienia nasze życie i czyni nas bardziej szczęśliwymi, spokojnymi, cierpliwymi, współczującymi itd.

Cytat 1 „Teraz po wstąpieniu Jezusa do nieba uczniowie są Jego przedstawicielami wśród ludzi, a najbardziej skuteczną drogą pozyskiwania dusz dla Niego jest naśladowanie Go w codziennym życiu. Nasz wpływ na innych uzależniony jest nie tyle od tego, co mówimy, lecz od tego, jacy jesteśmy. Ludzie mogą zwalczać nasze rozumowanie, mogą przeciwstawiać się naszemu wezwaniu, lecz życie wypełnione bezinteresowną miłością jest argumentem, któremu nie są w stanie zaprzeczyć. Konsekwentne postępowanie, nacechowane Chrystusową łagodnością, jest w świecie potęgą” (*Życie Jezusa*, s. 94).

Cytat 2 „Nie mamy podnosić naszych standardów jedynie odrobinę ponad standardy tego świata – różnica między nimi ma być zdecydowana i oczywista. Powodem, dla którego nasz wpływ na niewierzących krewnych i znajomych jest tak znikomy, jest to, że pomiędzy zachowaniem naszym a tego świata prawie nie ma różnicy” (*Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 146, przekład własny).

Cytat 3 „Nie powinniśmy dawać niewierzącym powodu do tego, by negatywnie wyrażali się o naszej wierze. Jesteśmy uznawani za dziwaków i samotników, ale nie powinniśmy postępować w taki sposób, by niewierzący uważali nas za takich bardziej niż wymaga tego nasza wiara” (*Testimonies for the Church*, vol. 1, p 456, przekład własny).

Zasada 2 Wyżywaj swoją wiarę całkiem naturalnie!

Niektórzy adwentyści wstydzą się swojej wiary i żyją w dwóch światach. Jednym światem jest Kościół, a drugim ich praca, szkoła czy uczelnia. Prawie nigdy nie mówią nic na temat tego, czego doświadczają w Kościele czy z Jezusem. Osoba, która żyje w taki sposób, nie może zdobyć nikogo dla Jezusa. Ważne, byśmy nie żyli w dwóch światach, lecz naturalnie wyżywali naszą wiarę w codziennym życiu. Niech nasi krewni, przyjaciele, sąsiedzi, znajomi, koledzy z uczelni itd. dowiedzą się, że jesteśmy chrześcijanami i adwentykami i że nasza wiara jest czymś najważniejszym i najpiękniejszym w naszym życiu. Potrzebują zobaczyć, że nasza wiara jest nieodłączną częścią nas samych, tak jak imię, rodzina czy narodowość.

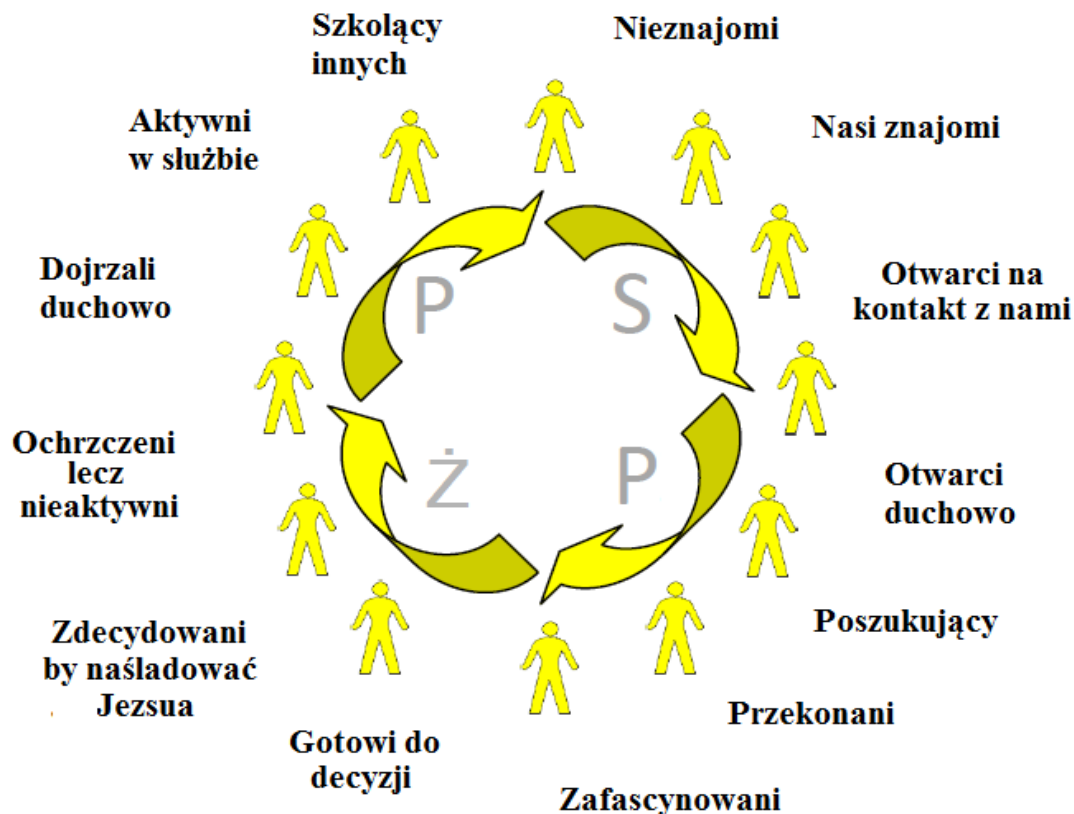
W codziennym życiu jest wiele różnych sytuacji, w których możemy zaświadczyć o naszej wierze. Oto kilka przykładów:

- Módl się przed posiłkiem, nawet jeśli są z tobą twoi niewierzący przyjaciele.
- Jak usłyszysz, że ktoś ma jakiś problem, postaraj się pomóc i powiedz tej osobie, że będziesz się o nią modlił.
- Kiedy ktoś entuzjastycznie opowie ci o tym, co robił w weekend, ty również entuzjastycznie podziel się z nim tym czego doświadczyłeś w zborze.
- Podczas rozmów ze znajomymi szukaj punktów zaczepienia, by w całkiem naturalny sposób opowiedzieć im o tym, jakie odpowiedzi znalazłeś dzięki wierze w Boga.

Cytat 4 „Powinniśmy ludziom nie znającym jeszcze Jezusa mówić o Nim. Powinniśmy działać tak, jak działał Chrystus. Gdziekolwiek by nie był, w synagodze, na wiejskiej drodze, w łodzi odepchniętej nieznacznie od brzegu, na ucztach u faryzeusza, przy stole celnika — wszędzie mówił o sprawach lepszego życia. Dzieła przyrody, wydarzenia codziennego życia wiązał ze słowami prawdy. Serca słuchaczy lgnęły do Niego; gdyż On uzdrowił wśród nich chorych, pocieszył strapionych, a ich dzieci wziął w ramiona i pobłogosławił. Kiedy otwierał usta, by przemawiać, cała ich uwaga należała do Niego, a każde Jego słowo było dla jakiejś duszy wonnością życia ku życiu. Tak też powinno być z nami” (*Christ's Object Lessons*, pp. 338-339, przekład własny).

Zasada 3 Zrozum, na jakim duchowym poziomie znajduje się dana osoba.

Tak jak lekarz musi postawić diagnozę, zanim będzie mógł zastosować właściwe leczenie, tak i my musimy najpierw zrozumieć, na jakim poziomie duchowego rozwoju znajduje się dana osoba, zanim będziemy mogli właściwie z nią postąpić. Z poniższą ilustracją zapoznaliśmy się już w lekcji drugiej. Przedstawia ona różne etapy, na których mogą znajdować się ludzie w ich relacji z Bogiem.

Kiedy zastanawiamy się, na ile dana osoba jest otwarta, ważne byłoby rozumieli, że otwartość rozwija się na trzech płaszczyznach. Otwartość...

- na nas jako ludzi
- na Boga i Biblię
- na Kościół

Dopiero kiedy osoba jest otwarta na wszystkich trzech płaszczyznach, można ją prowadzić do chrztu. A więc zastanów się, w których z tych płaszczyzn dana osoba jest już otwarta.

- Jeżeli dana osoba nie jest otwarta na nas osobiście, wtedy naszym pierwszym priorytetem powinno być zbudowanie relacji, tak by wzmocnić zaufanie i byśmy mogli zrozumieć, na jakim duchowym etapie się znajduje.
- Jeżeli osoba już nam ufa, ale nie jest otwarta na Boga czy Biblię, wtedy ważnym jest, by pielęgnować relacje i wychodzić naprzeciw jej potrzebom, a przy tym ostrożnie wysyłać duchowe impulsy.
- Jeżeli osoba jest otwarta na Boga, Biblię i nas, wtedy należy zaproponować studium biblijne i zaprosić do grupy studiującej Biblię lub na wykłady ewangelizacyjne. Chodzi o to, by prowadzić ją do Jezusa i delikatnie zaznajamiać z poselstwem adwentowym.
- Jeżeli natomiast osoba jest otwarta na wszystkich trzech płaszczyznach, wtedy możemy odważnie zaproponować jej studium biblijne przygotowujące do chrztu.

Różne osoby na swojej drodze do Jezusa przechodzą na kolejne etapy tego cyklu w różnym tempie. Niektórzy szybko podejmują decyzje, a niektórym zajmuje to całe lata. To tempo nie musi być stałe na całej drodze. Może zmieniać się dość szybko. Sytuacje nagłych, znaczących zmian, takie jak kryzysy, przeprowadzki, utrata kogoś bliskiego czy zwolnienie z pracy mogą sprawić, że dana osoba nagle otworzy się na sprawy duchowe. Zwracaj uwagę na ludzi, którzy znajdują się w takich sytuacjach i podchodź do nich otwarcie!

W tym kontekście ważne jest też, by rozumieć wierzenia i światopogląd drugiej osoby. Jeśli chcemy zdobyć katolików, muzułmanów, buddystów czy ateistów dla Jezusa i przekazać im poselstwo adwentowe, to musimy rozumieć, co składa się na ich wiarę i jakie przeszkody stoją na ich drodze do podjęcia decyzji chrztu. Tylko wtedy, gdy będziemy ich rozumieli, będziemy mogli rozmawiać z nimi taktownie i w sposób przekonywujący. Nawet jeśli ich wierzenia i światopogląd przeciwstawia się naszemu, nie możemy wyrażać się o nich w sposób pogardliwy czy obraźliwy. Osobiste przekonania religijne należy traktować z szacunkiem.

Zasada 4   Módl się o swoich przyjaciół

W siódmej lekcji drugiego modułu (modlitwa wstawiennicza) mówiliśmy o ogromnym znaczeniu modlenia się za naszych przyjaciół. Wstawiennictwo naprawdę działa! Mamy obietnicę, że Bóg dzięki naszym modlitwom wstawienniczym będzie interweniował w życiu naszych przyjaciół.

Dopisz imiona swoich przyjaciół do swojej listy modlitewnej (lub stwórz taką listę jeśli jej nie posiadasz), a obok nich wypisz konkretne intencje, w których chcesz się modlić. Módl się, by Bóg kierował okolicznościami w życiu twoich przyjaciół w taki sposób, by otwierali się duchowo i posuwali naprzód na drodze do Jezusa. Proś Boga, by pomógł Ci dostrzegać możliwości udzielenia im duchowego wsparcia czy prowadzenia.

Modlenie się z innymi o naszych przyjaciół jest szczególnym błogosławieństwem. Na przykład mógłbyś modlić się z dwoma innymi osobami ze zboru o zbawienie waszych przyjaciół. Każdy z was mógłby każdego dnia modlić się sam o te osoby. A raz w tygodniu modliliście się razem. Natomiast grupa uczniowska jest z założenia świetną okazją do modlenia się o ludzi, których Bóg położył Ci na sercu.

Cytat 5 „Pracując nad zbawieniem dusz musicie dużo się modlić, ponieważ jest to jedyna metoda, za pomocą której możecie dotrzeć do ludzkich serc. To nie wasza praca, to praca Chrystusa, stojącego przy was wywierając wpływ na serca...” (*Evangelism*, p. 341, przekład własny).

Cytat 6 „Dlaczego wierzący nie odczuwają głębokiej, szczerzej troski o tych, którzy nie są w Chrystusie? Dlaczego nie jednoczą się w grupach po dwie lub trzy osoby i nie proszą Boga o zbawienie wybranych osób, a potem kolejnych?” (*Testimonies for the Church*, vol. 7, p. 21, przekład własny).

Zasada 5   Szukaj wspólnoty (towarzystwa)!

Relacje rozwijają się poprzez wspólne spędzanie czasu. Prawdziwa chrześcijańska wspólnota wytwarza atmosferę, w której ludzie mogą otworzyć się duchowo. Właśnie dlatego ważne jest, byśmy aktywnie szukali możliwości pielęgnowania wspólnoty z ludźmi, których chcemy zdobyć dla Jezusa. Istnieje ku temu wiele możliwości:

- Zaprosz ludzi do swojego domu! Jedźcie razem i rozmawiajcie na tematy, które są ważne dla twoich przyjaciół. Módlcie się razem przed posiłkiem, wykaż zainteresowanie, opowiadaj o sobie i zadawaj dobre pytania. W ten sposób łatwo powstaną okazje, w których będziesz mógł mówić o sprawach duchowych. Jeżeli jest to stosowne, to pomódl się z nimi zanim się rozejdziecie. Osobista modlitwa poruszyła serca wielu osób, które nigdy wcześniej nie doświadczyły czegoś takiego.
- Jeśli ludzie Cię zaproszą, przyjmij ich gościnność.
- Szukaj możliwości spędzenia razem wolnego czasu.
- Wpadaj do nich na krótkie, nieoczekiwane wizyty, uczestnicz w ich życiu i udzielaj duchowego kierownictwa.

Cytat 7

„Odwiedź kolejno swoich sąsiadów i zbliż się do nich, aż ich serca zostaną ogrzane twoją miłością i niesamolubnym zainteresowaniem. Współczuj im, módl się z nimi, szukaj sposobności czynienia im dobra, a jeśli możesz, zgromadź wszystkich razem i otwórz Słowo Boże przed nimi, aby oświecić ich umysły, znajdujące się w ciemnościach. Ustawicznie czuwaj, jako ten, który musi zdać rachunek z szafarstwa ludzkimi duszami, i wykorzystuj jak najwięcej możliwości, które daje ci Bóg do pracy w Jego winnicy. Nie zaniedbuj rozmów z sąsiadami, wyświadczaj im wszelkie przysługi, które leżą w twej mocy, abyś „jakimkolwiek sposobem mógł niektórych zbawić” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 80).

Cytat 8

„Poprzez osobistą służbę docieraj do ludzi, znajdujących się wokół ciebie. Zaprzyjaźnij się z nimi. Kazanie nie dokona tej pracy, która musi być wykonana. Aniołowie Boży będą ci towarzyszyć, gdy pójdziesz w odwiedziny do ludzi. Pracy tej nie da się zastąpić czymś innym. Nie dokona tego pożyczka czy nawet dar pieniężny. Nie dokonają tego kazania. Odwiedzając ludzi, rozmawiając i modląc się z nimi, współczując im, zdobędziesz ich serca. To jest najlepszy sposób pracy ewangelizacyjnej, jaki możesz zastosować. Aby to czynić, musisz mieć zdecydowaną, wytrwałą wiarę, niezmordowaną cierpliwość i głęboką miłość do dusz” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 81).

Cytat 9

„Wszystkim, którzy pracują z Chrystusem, chcę powiedzieć – gdziekolwiek nadarza się wam sposobność spotkania z ludźmi przy kominku, wykorzystajcie ją. Otwórzcie Biblię i przedstawcie im jej wielkie prawdy. Wynik nie tyle będzie zależał od waszej wiedzy i wykształcenia, ile od umiejętności znalezienia drogi do serca. Sposób ich myślenia możesz radykalniej zmienić towarzyską postawą i zbliżeniem się do ludzi niż najlepszą rozprawą. Przedstawienie Chrystusa w rodzinie, przy kominku, w małym gronie, w prywatnym domu często przynosi lepszy rezultat w zdobywaniu dusz dla Jezusa niż kazania, wygłaszane do zebranych tłumów na wolnym powietrzu, a nawet w kościołach” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 84-85).

Zasada 6

Szukaj możliwości do nawiązania rozmowy!

Relacje rozwijają się dzięki szczerzej rozmowie, która dotyczy nie tylko powierzchownych, nieosobistych zagadnień. Taki rodzaj komunikacji wymaga aktywnego słuchania, po to aby naprawdę zrozumieć tą drugą osobę, oraz otwartego mówienia o sobie. To rozwija zaufanie i otwiera drzwi do zadawania głębszych pytań, na przykład na temat wiary. Jednak ważne, by nie starać się desperacko kierować każdej rozmowy na sprawy duchowe. Jeżeli będziemy tak robić, to ludzie będą czuli się jak „rozmówcy-ofiary” i odniosą wrażenie, że z nami nie da się normalnie porozmawiać.

Proś, by Bóg otworzył drzwi dla duchowej rozmowy. Paweł napisał do Kolosan: „A módlcie się zarazem i za nas, aby Bóg otworzył nam drzwi dla Słowa w celu głoszenia tajemnicy Chrystusowej, z powodu której też jestem więźniem, abym ją obwieścił, jak powinienem. Z tymi, którzy do nas nie należą, postępujcie mądrze, wykorzystując czas” (List do Kolosan 4, 2-5). Paweł wiedział, że to Bóg musi otworzyć drzwi dla duchowych rozmów i mocno wierzył, że Bóg to zrobi. Drzwi do takich rozmów nie można otworzyć używając inteligencji, siły przekonywania czy ludzkich technik. Musi zadziałać Duch Boży, a nasz przyjaciel musi się na Niego otworzyć. Czasami drzwi otwierają się na krótką chwilę. Musimy być gotowi na ten moment, by powiedzieć coś zachęcającego i zmieniającego życie.

Rozpocznij rozmowę od spraw, które są ważne dla Twojego rozmówcy. Pytaj o pracę, rodzinę, hobby i potrzeby. Wykaż szczerze zainteresowanie jego życiem i pytaniami. We właściwym czasie, kiedy nadarzy się odpowiednia okazja, zadawaj dobre pytania, które zmotywują go do głębszych rozmyślań. Oto kilka przykładów takich pytań:

- Czy wyrosłeś w chrześcijańskiej rodzinie?

- Czy wierzysz w Boga?
- Jaki według Ciebie będzie dalszy los naszej planety?
- Jak myślisz, czy istnieje coś poza grobem?
- Czy myślisz, że byłoby to czymś dobrym, gdyby istniało życie po śmierci?
- Czy czytałeś kiedykolwiek Biblię?
- Czy wiedziałeś, że Biblia mówi coś o czasach, w których żyjemy?
- Czy wiedziałeś, że Biblia zawiera wiele prorocstw, które się wypełniły?
- Wyobraź sobie, że Bóg naprawdę istnieje. Jakim by był według Ciebie?
- Jakim musiałby być Bóg, abyś zechciał w Niego wierzyć?
- Czy możesz sobie wyobrazić istnienie Boga, który Ciebie zna i kocha?
- Czy zastanawiałeś się kiedykolwiek nad tym, dlaczego w tym świecie jest tyle cierpienia?

Używając takich pytań, możesz kierować rozmowę w duchowym kierunku. Jeżeli osoba zareaguje negatywnie na takie pytanie, nie idź dalej w tym kierunku i nie okaz, że jesteś rozczarowany. Ale jeżeli czujesz duchową otwartość, opowiedz krótko o tym, jak Twoja wiara w Boga pomogła ci znaleźć fascynujące odpowiedzi. Uważaj, żeby nie powiedzieć zbyt wiele. Nie chcemy przytłoczyć innych naszymi odpowiedziami. Daj im po prostu coś, nad czym będą mogli się zastanawiać. Jeżeli osoba będzie pytała dalej, wtedy możesz powiedzieć jej coś więcej.

Zasada 7

Staraj się wyjść naprzeciw potrzebom Twoich przyjaciół.

Jezus w swoich wysiłkach zdobywania ludzi dla Królestwa Bożego wychodził naprzeciw ich potrzebom. On troszczył się o nich, pomagał im, a następnie pokazywał im, że najlepszym rozwiązaniem dla ich życia jest zaufanie Bogu. Dziś ludzie także mają wiele różnych potrzeb, np.:

- bezpieczeństwa
- zdrowiej rodziny, małżeństwa oraz przyjaźni
- bycia zdrowym
- rady w różnych sytuacjach życiowych
- pocieszenia i zrozumienia

Jeżeli rozpoznasz którąś z tych potrzeb w życiu swojego przyjaciela, to potraktuj sprawę poważnie, okaz zrozumienie, a następnie, tak delikatnie jak to tylko możliwe, jasno przedstaw duchową alternatywę. Pokaż swojemu przyjacielowi, że Jezus naprawdę ma najlepszy sposób zaspokojenia jego potrzeb. Powiedz mu, że istnieje Bóg, który go zna i kocha oraz może uczynić szczęśliwym. Wyjaśnij, że w Biblii można znaleźć odpowiedzi, które pomagają w życiu.

Cytat 10

„Z chrześcijańskim miłosierdziem mamy podchodzić do każdej duszy i starać się wzbudzić w niej zainteresowanie życiem wiecznym. Serce może być tak twarde, jak mocno ubity goścień, pozornie może się wydawać, że każda próba przybliżenia takiego serca do Zbawiciela jest bezowocna, ale choć logika zawodzi, dowody są bezsilne — miłość Chrystusa objawiona w osobistym służeniu może wzruszyć kamienne serce i nasienie prawdy zapuści korzenie” (*Przypowieści Chrystusa*, s. 30).

Zasada 8 Akcentuj ważność relacji z Jezusem.

Kiedy rozmawiasz z przyjaciółmi na temat wiary, mów o relacji z Jezusem i o tych wszystkich pięknych rzeczach, które przeżywasz na swojej drodze wiary. Pokaż im na przykładzie własnego życia, że wiara w Jezusa Chrystusa jest dla Ciebie czymś najpiękniejszym na świecie i że daje Ci szczęście. Opowiadaj doświadczenia, które przeżyłeś z Bogiem, także świadectwo Twojego nawrócenia (o tym więcej w następnym temacie), mów o wysłuchanych modlitwach lub kwestiach, które odkryłeś podczas osobistego nabożeństwa. Przez to ludzie zobaczą, że jesteś prawdziwym chrześcijaninem i że twoja wiara dokonuje pozytywnych zmian w twoim życiu.

Jeżeli natomiast będziesz mówić o zasadach wiary, które odróżniają nas od innych lub będziesz koncentrować się na kwestiach związanych ze stylem życia, to ludzie często będą się czuli atakowani i będą reagować negatywnie. Nawet jeżeli styl życia naszego rozmówcy nie jest w zgodzie z naszymi przekonaniami, jest rzeczą ważną, by nie traktować tej kwestii pierwszoplanowo. W końcu przecież chcemy, by nasz przyjaciel najpierw nawiązał relację z Jezusem i by dzięki tej relacji jego życie mogło ulec zmianie. Najbardziej przekonujące świadectwo na rzecz naszego stylu życia składamy wtedy, kiedy na co dzień jesteśmy radośni i naturalni. Oczywiście, przyjdzie też czas na to, by rozmawiać na temat zasad wiary, które różnią nas od innych. Bądź wtedy ostrożny, by nie powiedzieć zbyt dużo naraz. Daj swojemu rozmówcy tyle informacji, by przy następnym spotkaniu znowu chciał Cię o coś zapytać. Istnieje ryzyko, że w odpowiedzi na pytania udzielimy ludziom tak dużo informacji, że już nigdy więcej nas o nic nie zapytają.

Cytat 11 „Cudowna miłość Chrystusa stopi i pozyska serca, podczas gdy wielokrotne powtarzanie teorii nic nie daje” (*Życie Jezusa*, s. 594).

Cytat 12 „Zgadzaście się z ludźmi wszędzie tam, gdzie możecie to uczynić bez szkody dla prawdy. Niech przekonają się oni, że kochacie ich i staracie się pozostawać z nimi w serdeczności tak dalece, jak to jest tylko możliwe” (*Ewangelizacja*, s. 95).

Cytat 13 „Pracując na nowym terenie, nie uważajcie za swój obowiązek mówić ludziom od razu: Jesteśmy adwentystami dnia siódmego; wierzymy, że siódmy dzień jest sabatem; nie wierzymy w nieśmiertelność duszy. Takie zachowanie w wielu przypadkach wytworzyłoby ogromny mur między wami a tymi, których chcecie pozyskać. Gdy jest ku temu okazja, mówcie o tych prawdach wiary, co do których jesteście zgodni. Mówcie przede wszystkim o konieczności praktycznej pobożności. Pokażcie im, że jesteście chrześcijanami miłującymi pokój i że kochacie również ich dusze. Niech widzą w was ludzi sumiennych. W ten sposób pozyskacie ich zaufanie, a wtedy znajdziecie dosyć czasu na głoszenie zasad. Pozyskajcie serce, przygotujcie glebę i dopiero wtedy siejcie ziarno, przedstawiając w miłości tę prawdę, jaka jest w Jezusie” (*Evanglism*, p. 200, przekład własny).

Zasada 9 Zapoznaj swoich przyjaciół z innymi adwentystami

Im więcej pozytywnych relacji ludzie będą mieli z adwentystami, tym bardziej prawdopodobne jest to, że zdecydują się iść za Jezusem. Szukaj możliwości zapoznania Twoich znajomych z adwentystami. Oto kilka pomysłów:

- Zaprosz ich oraz Twoich przyjaciół ze zboru na urodziny.
- Zorganizuj jakieś zajęcia w czasie wolnym od pracy czy szkoły i zaprosz swoich przyjaciół.
- Obejrzyjcie razem jakiś wartościowy film, świętujcie razem, spędźcie wieczór, grając w gry planszowe i rozmawiając.
- Jeżeli ktoś z Twoich przyjaciół będzie miał problem, a ktoś ze zboru będzie mógł pomóc, to zadbaj o to, by mogli się spotkać.
- Wykorzystaj każdą okazję, by przedstawić ich jeszcze innym adwentystom.

Zasada 10   **Wykorzystaj nasze publikacje do tego, by dzielić się poselstwem.**

Bardzo dobrym sposobem wywierania duchowego wpływu jest zapoznawanie naszych znajomych z naszymi publikacjami. To może się dziać na różne sposoby:

- Dawaj w prezencie lub wypożyczaj dobre książki i czasopisma.
- Dawaj w prezencie lub wypożyczaj płyty CD i DVD zawierające interesujące wykłady lub kazania.
- Zapoznaj swoich znajomych z naszymi stronami internetowymi.
- Zapoznaj ich z telewizją internetową hopechannel.pl.
- Na nowy rok dawaj w prezencie kalendarze z tekstami biblijnymi.

Kiedy będziesz to robił, bądź pełen entuzjazmu, tak by wzbudzić ciekawość w Twoich znajomych.

Zasada 11   **Zapraszaj swoich przyjaciół na spotkania ewangelizacyjne!**

Ważną rzeczą jest, by zbór często stwarzał możliwości zapraszania przyjaciół. Oczywiście grupa domowa jest ku temu świetną możliwością. Oprócz tego są też wydarzenia zorientowane na ludzkie potrzeby, jak na przykład szkoły zdrowego gotowania, seminaria dla małżeństw, śniadania dla kobiet, kluby zdrowia, nabożeństwa okolicznościowe, wycieczki zborowe itp. Jeśli nasi przyjaciele zobaczą, że tu faktycznie wychodzi się naprzeciw ich potrzebom i do tego zaprzyjaźnią się z innymi adwentystami, będą dzięki temu o jeden wielki krok bliżej Kościoła. Kiedy potem w zborze będą się odbywały wykłady ewangelizacyjne, o wiele chętniej przyjmą nasze zaproszenie.

Cytat 14   „Jest wiele rzeczy, które możemy wykonać, jeśli tylko jesteśmy tą pracą zainteresowani. Wielu jest takich, którzy sami nie przyjdą do zboru, by słuchać głoszonego tam poselstwa Prawdy. Jednak dzięki osobistemu wysiłkowi, prostocie i mądrości można ich nakłonić, by przyszedli do domu Bożego. Decyzja ta może zapaść już podczas pierwszej rozmowy z nimi na temat Prawdy. Jeśli nawet twoje starania nie przyniosą od razu rezultatu, nie zniechęcaj się: Działaj wytrwale, aż twoje wysiłki zostaną uwieńczone powodzeniem” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 90).

Zasada 13   **Apeluj do swoich przyjaciół, by podążali za Jezusem.**

Jeżeli zobaczysz, że Duch Święty działa na Twojego przyjaciela i odczujesz że jest on otwarty, to zachęć go, by przyjął Jezusa. Proś Boga, by stworzył ku temu właściwe okoliczności, a gdy ten moment nadejdzie, to z odwagą zaapeluj do swojego przyjaciela, by powierzył swoje życie Jezusowi.

Cytat 15   „Tajemnica naszego sukcesu i mocy tkwi w tym, by kierować osobiste apele do osób zainteresowanych i przy tym pokładać niezachwianą ufność w Najwyższym” (Pamphlet 118, *Address to Ministers*, przekład własny).

Zasada 14   **Bądź zdecydowany!**

To, jak patrzymy na ludzi, ma duży wpływ na to, jak ich traktujemy. Czytamy, że „Jezus widział w każdej duszy tego, kogo trzeba powołać do jego Królestwa” (*Życie Jezusa*, s. 102). Właśnie takiego nastawienia potrzebujesz w pracy z ludźmi. Patrz na ludzi jako na wyjątkowe, stworzone i kochane przez Boga istoty, które według Jego zamierzenia mają żyć wiecznie. Możesz być pewny, że Bóg zrobi wszystko, by je uratować. A Ty możesz być częścią tej akcji ratunkowej.

Jeżeli będziemy pielęgnować w sobie przekonanie, że ludzie nie są otwarci na Boga, to nie będziemy mieli powodzenia w naszej pracy. Oczywiście, nie każdy pójdzie za Bogiem i wielu ludzi może być w danym momencie zamkniętych. Ale to się może szybko zmienić. Możemy zdecydowanie iść naprzód, modląc się i działając na rzecz innych ludzi, ponieważ Duch Święty działa na ich serca. Bóg pobłogosławi nasze wysiłki na rzecz innych.

Wyzwanie

1. Módl się dalej o 5 osób, które Bóg położył ci na sercu.
2. Wprowadź w życie kolejny z twoich pomysłów, na zrobienie czegoś dobrego dla twoich przyjaciół.
3. Oprócz tego wypożycz przyjacielowi książkę, płytę lub DVD albo opowiedz mu o jakiejś dobrej stronie internetowej.

**Studium
biblijne**

Przeczytaj uważnie fragment z **Ewangelii Jana 4,1-42** i zrób notatki dotyczące jego treści, znaczenia i zastosowania!

W świetle tego tematu co stało się dla Ciebie ważne? Co Bóg Ci pokazał? Jakie decyzje pragniesz podjąć? Czym chciałbyś się podzielić z Bogiem w modlitwie?

Twoje zadania w związku z tym tematem:

1. Przestuduj dokładnie ten temat z modlitwą. Zaznacz fragmenty, które są dla Ciebie najważniejsze i wpisz odpowiedzi na pytania w miejsca do tego przeznaczone.
2. Przestuduj fragment biblijny podany na końcu tego tematu.
3. Werset pamięciowy do tego tematu jest zapisany w **Ewangelii Mateusza 4,19-20**. Przepisz go bardzo starannie na osobną kartkę i naucz się go na pamięć.
4. Porozmawiaj z kimś w ciągu najbliższych dni na temat tego, co w tym temacie było dla Ciebie odkryciem.

Wprowadzenie Kiedy rozmawiamy z ludźmi na temat wiary, to naszym celem nie powinno być jedynie przekazanie im pewnej wiedzy biblijnej. Oni muszą zobaczyć, jak ewangelia zmieniła nasze życie. W życiu i służbie Jezusa właśnie tak było. W Ewangelii Jana czytamy: „A Słowo ciałem się stało i zamieszkało wśród nas” (1,14). Tu nie jest napisane: „A Słowo stało się książką”. Jezusowi nie chodziło jedynie o to, by przekazać ludziom pewne fakty o Bogu. To mógłby zrobić, nie opuszczając nieba. Ale Jezus stał się człowiekiem i mieszkał wśród ludzi. W Jego życiu mogli oglądać to, o czym głosił.

I dokładnie tak samo powinno być z nami. Jan napisał w swoim pierwszym liście: „Co było od początku, co słyszeliśmy, co oczami naszymi widzieliśmy, na co patrzyliśmy i czego ręce nasze dotykały, o Słowie żywota – a żywot objawiony został, i widzieliśmy, i świadczymy, i zwiastujemy wam ów żywot wieczny, który był u Ojca, a nam objawiony został – co widzieliśmy i słyszeliśmy, to i wam zwiastujemy, abyście i wy społeczność z nami mieli. A społeczność nasza jest społecznością z Ojcem i z Synem jego, Jezusem Chrystusem” (1 List Jana 1,1-3).

Nic nie ma tak wielkiego oddziaływania, jeśli chodzi o nawrócenie człowieka, jak opowiadanie o tym, czego Bóg dokonał dla nas osobiście. Ludzie chcą nie tylko poznać ewangelię z Biblii, ale także zobaczyć ją w naszym życiu. Chcą widzieć, że naprawdę wierzymy w to, o czym im opowiadamy. Jeśli chodzi o nasze osobiste świadectwo, to musimy zdawać sobie sprawę z tego, że najważniejsze jest świadectwo niewerbalne – to, które wydajemy swoim życiem. Nasze słowa, w których opowiadamy ludziom o tym, jak poznaliśmy Jezusa, mają znaczenie tylko wtedy, kiedy są poparte naszym życiem.

Cytat 1 „Będąc świadkami Chrystusa, jesteśmy zobowiązani do opowiadania wszystkiego, co wiemy, co sami oglądaliśmy, słyszeliśmy i odczuwaliśmy. Jeśli podążaliśmy za Jezusem krok w krok, to będziemy mogli z własnego doświadczenia opowiedzieć coś o drodze, którą nas prowadził. Możemy opowiadać o tym, jak poddawaliśmy próbom Jego obietnice, a one okazywały się prawdziwe. Możemy dać świadectwo temu, czego dowiedzieliśmy się o łasce Chrystusa. Takiego świadectwa pożąda nasz Pan, a z powodu jego braku ginie świat” (*The Desire of Ages*, p. 340, przekład własny).

Cytat 2 „Niebo wybiera nas jako tych, którzy mają wydać świadectwo o Chrystusie, objawiając Go światu. (...) lecz najskuteczniejsze jest w tym przypadku nasze własne doświadczenie. Jesteśmy świadkami Bożymi, gdy objawiamy w sobie działanie boskiej mocy. Życie każdego człowieka różni się od życia innych ludzi, wobec tego również doświadczenie każdego jest odmienne. Bóg pragnie, aby wielbienie, które Mu okazujemy, znaczone było naszą własną indywidualnością. Takie świadectwo chwały Bożej łaski, wzmocnione przez życie wzorowane na Chrystusie, ma nieprzepartą moc, która zbawia duszę” (*Życie Jezusa*, s. 246).

Cytat 3 „Apostoł Paweł pisze, że Bóg jest Tym, „który nas wyrwał z mocy ciemności i przeniósł do Królestwa Syna swego umiłowanego” (List do Kolosan 1,13). Każdy, kto przeszedł ze śmierci do życia, może potwierdzić, że „Bóg mówi prawdę” (Ewangelia Jana 3,33). Może zaświadczyć: „Potrzebowałem pomocy i znalazłem ją w Jezusie. On zaspokoił każdą moją potrzebę i pragnienie mojej duszy. Teraz Biblia jest dla mnie objawieniem Jezusa Chrystusa. Pytasz, dlaczego wierzę w Jezusa? Ponieważ On jest moim boskim Zbawicielem. Dlaczego wierzę Biblii? Ponieważ ona jest głosem Boga przemawiającego do mnie”. W nas samych możemy mieć świadectwo tego, że Biblia jest prawdziwa, że Chrystus jest Synem Boga. Wiemy, że nie uwierzyliśmy sprytnie zmyślonym bajkom” (*Droga do Chrystusa*, s. 91).

Cytat 4

„Mówcie ludziom, w jaki sposób znaleźliście Jezusa i jakie błogosławieństwa odnieśliście od czasu waszych doświadczeń w Jego służbie. Mówcie im, jakie błogosławieństwo staje się waszym udziałem, gdy siadacie u stóp Jezusa i słuchacie Jego drogocennych nauk, zawartych w Słowie Bożym. Mówcie im o szczęściu i radości, cechujących życie chrześcijanina! Wasze gorące, pełne zapału słowa przekonają słuchaczy o tym, że znaleźliście drogocenną perłę. Niech wasze radosne i przepojone otuchą słowa dowiodą, że znaleźliście lepszą drogę życia. To właśnie jest ta wzniosła praca, która może tego dokonać, że wielu ludzi przebudzi się jak gdyby ze snu” (*Ewangelizacja*, s. 306-307).

Przeczytaj jeszcze raz powyższe cytaty Ellen White i wypisz, o czym możemy opowiadać innym ludziom!

Twoje świadectwo jest wyjątkowe

Twoje doświadczenie z Jezusem jest wyjątkowe, gdyż nie ma drugiej osoby dokładnie takiej jak Ty. Każdy z nas został uczyniony przez Boga niepowtarzalnym, dlatego też droga, którą Bóg każdego z nas prowadzi, jest szczególna i wyjątkowa. Pomyśl o tym. Tylko Ty sam możesz opowiedzieć o swoich doświadczeniach z Bogiem! Jeżeli tego nie zrobisz, to okradniesz Boga z jednej z możliwości objawienia się ludziom w Twoim otoczeniu.

2 rodzaje świadectw

Co konkretnie możemy ludziom opowiedzieć, kiedy wyznajemy przed nimi swoją wiarę? W zasadzie istnieją dwa rodzaje świadectw. Pierwszy to świadectwo naszego nawrócenia, a drugi to świadectwo naszego codziennego doświadczania Boga.

Ktoś może pomyśleć, że nie ma żadnej imponującej historii nawrócenia, gdyż wyrósł w Kościele i od zawsze chciał żyć z Jezusem. Jednak doświadczenie nawrócenia niekoniecznie musi być przepełnione dramatyzmem. Prawdą jest, że kiedy opowiadamy o tym, jak Bóg wyratował nas z bagna grzechu, to ludzie są pod wielkim wrażeniem. Jednak Boża moc i dobroć zostaje objawiona jeszcze wyraźniej, kiedy możemy opowiedzieć ludziom o tym, jak Bóg uchronił nas przed grzesznym życiem, które powoduje tylko smutek i cierpienie. Dziękuj Bogu za to, że dorastałeś, doświadczając Jego błogosławieństwa i opieki, i że już jako dziecko mogłeś nauczyć się Go kochać i Mu ufać. Wcale nie musimy doświadczyć życia w rymsztoku tego świata, by móc wydać imponujące świadectwo zbawczej mocy Jezusa. Przeczytaj, co Ellen White pisze na temat nawrócenia!

Cytat 5

„Nie wszystkie nawrócenia są takie same. Jezus działa na serce i grzesznik rodzi się do nowego życia. Często dusze zostają przyciągnięte do Chrystusa bez doświadczenia gwałtownego przynaglania, rozdarcia duszy czy też skruchy przepełnionej drżeniem o własne życie. Dusze te spojrzwały na wywyższonego Zbawiciela i ożyły. Zdały sobie sprawę z potrzeby własnej duszy, dostrzegły doskonałość Chrystusa i słuszność Jego żądań; usłyszały Jego głos wzywający „Pójdź za mną”, więc powstały i poszły za Jezusem. To nawrócenie było szczere, a życie religijne [takiej osoby] tak zdecydowanie bogobojne, jak życie tych, którzy przeżywali śmiertelną udrękę w procesie zmiany swego życia” (*Evangalism*, p. 287, przekład własny).

Własnymi słowami wyraż doniosłość tego stwierdzenia!

W drugim rodzaju świadectwa chodzi o to, by opowiadać o doświadczeniach, które mamy z Bogiem na co dzień. Zarówno tych najmniejszych jak i tych większych, dzięki którym możemy ciągle na nowo przypominać sobie o Bożej dobroci. Możemy opowiadać o tym, jak Bóg prowadził nas w trudnych doświadczeniach, jak nas z nich wyprowadzał i jak ostatecznie stawało się to dla nas wielkim błogosławieństwem, choć sami nigdy byśmy sobie takiego doświadczenia nie wybrali. Takie świadectwo jest bardzo cenne, gdyż pokazuje wyraźnie, że dziś możemy żyć z Jezusem. Jest to też jedyne świadectwo, jakie składał Jezus, gdyż On nie musiał się nawracać.

Elementy świadectwa

Przyjrzyjmy się pierwszemu rodzajowi świadectwa! Kiedy opowiadamy ludziom o tym, jak poznaliśmy Jezusa, to mówimy o trzech rzeczach:

1. Jakie było moje życie, zanim poznałem Jezusa.
2. Jak stałem się chrześcijaninem.
3. Jak wygląda teraz moje życie jako chrześcijanina.

Nawet taka osoba, która wyrosła spokojnie w adwentystycznej rodzinie i nigdy nawet do głowy jej nie przyszło, by żyć bez Boga i Jego Kościoła, może tu coś powiedzieć. Na przykład: „Wyrosłem w chrześcijańskiej rodzinie i od małego byłem zaznajamiany z Bogiem i Biblią. Moi rodzice wyżywali swoją wiarę w codziennym życiu. Jednak nadszedł w moim życiu taki czas, kiedy musiałem podjąć decyzję, czy uczynić ich wiarę moją własną”. Ważne, by podkreślić, co daje nam dziś ta wiara. Moje osobiste świadectwo brzmi tak:

Przykład

Wyrosłem w ateistycznej rodzinie. W dzieciństwie Bóg nie był dla mnie ważny. A jednak już od wczesnej młodości zmagalem się z pytaniem, na które nie potrafiłem znaleźć satysfakcjonującej odpowiedzi. Jeżeli nie ma Boga, to „co stanie się ze mną, kiedy umrę?” Dla mnie świadomość tego, że żyję, była przytłaczająca. Byłem pod wrażeniem cudu istnienia. Fascynowało mnie to, że mogę myśleć i czuć. Jednak myśl o tym, że kiedyś po prostu przestanę istnieć, była dla mnie przerażająca. Wydawałem się sobie nic nieznaczący. Tak krótkie życie w bezkresnym oceanie czasu na maleńkiej planecie w nieskończonym wszechświecie! Jednak ateizm nie mógł mi udzielić lepszej odpowiedzi. Śmierć była dla mnie nieuniknioną czarną dziurą.

Kiedy miałem 18 lat, stało się coś, co radykalnie zmieniło moje życie. Kolega zaprosił mnie na chrześcijańskie spotkanie młodzieżowe. Byłem ciekawy i otwarty. Tam przeżyłem coś, czego wcześniej nie znałem. Ci młodzi ludzie tworzyli taką serdeczną wspólnotę, która mnie pociągała. Do tego czasu chrześcijaństwo nie było dla mnie żadną opcją. Nawet miałem przygotowane argumenty przeciwko istnieniu Boga. Wiara była czymś dobrym dla starszych ludzi i dla dzieci, ale nie dla mnie. Nagle jednak zobaczyłem inteligentnych, sympatycznych młodych ludzi, którzy poważnie traktowali swoją wiarę i wyżywali ją w praktyce. To wzbudziło moją ciekawość. Zacząłem czytać Biblię i to mnie wciągnęło. Szczególnie zachwyciły mnie biblijne przepowiednie dotyczące przyszłości, pisane setki lat przed ich wypełnieniem. To naprawdę można sprawdzić. Umysłowiłem sobie, że żaden człowiek nie może mieć takiej wiedzy na temat przyszłości; że musi istnieć Bóg, który za tym wszystkim stoi.

Zacząłem się modlić i doświadczyłem, że Bóg naprawdę odpowiada na modlitwy. Potem zacząłem studiować Biblię. Znalazłem tam odpowiedzi, które pomogły mi wzrastać. Odkryłem też odpowiedź na moje pytanie, *co dzieje się z człowiekiem po śmierci*. To były fascynujące odpowiedzi! Po niedługim czasie już nie mogłem sobie wyobrazić innego życia niż życie chrześcijanina. Nie potrafię powiedzieć kiedy dokładnie się nawróciłem. To nie było jakieś spektakularne przeżycie, które mógłbym zaznaczyć w kalendarzu. Był to raczej powolny proces. Jednak pamiętam, że przychodziły takie chwile, w których musiałem się zdecydować, czy chcę dalej iść z Jezusem czy też nie.

To wszystko działo się sporo lat temu. Jednak nie było ani jednego dnia, w którym bym tego żałował. Bóg tak wiele mi dał. Mam wierzącą małżonkę, z którą tworzymy razem bardzo szczęśliwe małżeństwo. Jest dla nas przywilejem, że możemy razem wychowywać nasze dzieci w wierze w Boga. A do tego mam taki pokój w sercu, jakiego nigdy wcześniej nie miałem. Jest taki werset biblijny, który pięknie opisuje to, co przeżyłem w moim życiu z Bogiem. „To powiedziałem wam, abyście we mnie pokój mieli. Na świecie ucisk mieć będziecie, ale ufajcie, Ja zwyciężyłem świat” (Ewangelia Jana 16,33). Ja także doświadczyłem tego ucisku, ale Bóg wlał swój pokój w moje serce.

Styl opowiadania, a nie sprawozdania

Podczas czytania mojego świadectwa pewnie zwróciłeś uwagę, że jest ono napisane w stylu opowiadania, a nie sprawozdania. Jest tak dlatego, że osobiste świadectwo jest przeznaczone do tego, by je ludziom opowiadać, a nie czytać. Jednak dobrze jest najpierw spisać swoje świadectwo, by mieć szablon, na którym można się potem wzorować. Im częściej będziemy je opowiadać, tym łatwiej będzie nam to przychodziło i będziemy potrafili lepiej dopasować je do sytuacji.

Twoje osobiste świadectwo

A teraz twoja kolej! Zapisz swoje osobiste świadectwo! Pamiętaj przy tym o tych trzech częściach składowych, o których mówiliśmy wcześniej.

Gdzie mogę opowiedzieć swoje świadectwo?

Jeśli już spisałeś swoje osobiste świadectwo i ułożyłeś je sobie w głowie, to szukaj okazji, by je komuś opowiedzieć. Miej oczy otwarte i szukaj ludzi, którzy są otwarci. Nie chcemy i nie możemy narzucać naszego świadectwa komuś, kto nie jest na nie otwarty. Nie musimy też koniecznie na siłę przekierowywać każdej rozmowy na tematy wiary. Ten, kto tak robi, szybko otrzymuje etykietkę osoby, z którą nie da się normalnie rozmawiać. Po prostu całkiem naturalnie wyżywaj swoją wiarę! Przy tym proś Boga, by otwierał Twoje oczy na ludzi, którzy docenią Twoje świadectwo, a na pewno będziesz miał wiele okazji, by całkiem naturalnie mówić o Twoim doświadczeniu z Jezusem.

Praktyczne wskazówki

Kiedy będziesz mówić swoje osobiste świadectwo, uwzględnij następujące punkty:

- Osobiste świadectwo jest czymś w rodzaju reklamy, która ma w krótkim czasie zainteresować człowieka Jezusem. Należy zatem postawić w centrum Jezusa, a nie nas samych.
- Niech Twoje świadectwo nie będzie zbyt długie (najlepiej ok. 3-4 minut). Obserwuj swojego słuchacza, czy jest zainteresowany tym, co masz do powiedzenia. Jeśli zauważysz, że jego zainteresowanie nie jest zbyt duże, to maksymalnie skróć swoje świadectwo. Jeśli natomiast zobaczysz, że słucha z zainteresowaniem, to możesz opowiedzieć trochę więcej szczegółów. Jednak pamiętaj: lepiej jest powiedzieć za mało niż za dużo!
- Opowiadaj swoje świadectwo całkiem naturalnie. Nawet jeżeli wcześniej je spisałeś, nie może ono brzmieć, tak jakbyś je odtwarzał z kasety.
- Bądź gotowy, by skromnie, lecz odważnie wyznać, że jesteś chrześcijaninem.
- Bądź konkretny! Mów o tym, ile Jezus dla Ciebie znaczy. Zamiast mówić ogólnikowo, że „cudownie” jest być chrześcijaninem, powinieneś konkretnie wyjaśnić osobie zainteresowanej, co faktycznie jest w tym takiego cudownego.
- Postaraj się utożsamić z rozmówcą! Jeśli to możliwe, nawiązuj do kwestii, które was łączą lub do pytań, które Twój rozmówca może sobie zadawać właśnie w tym czasie, kiedy z nim rozmawiasz.
- Nie gloryfikuj swoich dawnych grzechów poprzez ich dokładne opisywanie. Opowiedz tylko to, co jest niezbędne, by zrozumieć, jak Jezus zmienił Twoje życie. Główny akcent Twojego świadectwa powinien być położony na to, co Jezus dla Ciebie zrobił i robi do dziś.
- Unikaj używania określeń i zwrotów, które są niezrozumiałe dla nieadwentystów czy nawet niechrześcijan.
- Nigdy nie krytykuj innych Kościołów czy wyznań! Najczęściej najlepiej jest w ogóle nie wymieniać żadnych wyznań z nazwy – nawet Kościoła adwentystów. Jeżeli jest to konieczne, by wymienić jakiś Kościół, to należy to zrobić z szacunkiem. Celem naszego świadectwa nie jest reklamowanie adwentystów dnia siódmego, lecz pokazanie, jak pięknym jest życie z Jezusem.
- Unikaj wymieniania długiej listy rzeczy, z których musiałeś zrezygnować, stając się chrześcijaninem. To mogłoby wystraszyć twój słuchacza.
- Bądź otwarty i szczerzy. Nie ma w tym nic złego, jeśli przyznamy, że nadal napotykaemy w życiu na pewne trudności.
- Bądź uprzejmy i opowiadaj swoje świadectwo z uśmiechem na twarzy. Niech osoba, która Cię słucha, odczuje, że Twoja wiara faktycznie jest dla Ciebie czymś najpiękniejszym na świecie.
- Módl się o to, by Duch Święty działał na serce Twojego słuchacza, gdy Ty opowiadasz swoje świadectwo.
- Bądź zawsze pozytywny, nawet jeśli spotkasz się z negatywną reakcją na swoje świadectwo. Postaraj się wtedy wrócić do jakiegoś tematu, co do którego możesz się zgodzić z rozmówcą. Niezależnie od wszystkiego zakończ rozmowę uprzejmie i przyjaźnie.

Wyzwanie

1. Módl się dalej o 5 osób, które Bóg położył ci na sercu.
2. Proś Boga, by dał ci możliwość opowiedzenia komuś Twojej historii spotkania Jezusa. Miej oczy otwarte i wykorzystaj tę sposobność!

Studium biblijne

Przeczytaj uważnie fragment z **Ewangelii Marka 5,1-20** i zrób notatki dotyczące jego treści, znaczenia i zastosowania!

Wprowadzenie W ostatnich tematach podkreśliliśmy, że sieć naszych znajomych jest naszym najbardziej efektywnym polem misyjnym. Jeżeli jest to prawdą, to po co w ogóle zastanawiać się nad pracą od drzwi do drzwi, która polega na rozmawianiu z nieznanymi przy drzwiach ich domów? Na pierwszy rzut oka można odnieść wrażenie, że te dwa podejścia stoją w opozycji do siebie. Jednak po przestudiowaniu tej lekcji zobaczymy, że tworzą one nierozdzielny duet.

Dlaczego praca od drzwi do drzwi? Istnieją dobre powody, by pracować od drzwi do drzwi. Pierwszym z nich jest fakt, że w naszym sąsiedztwie znajdują się osoby, które są otwarte na Boga, a których my jeszcze nie znamy. To oznacza, że Bóg przez Ducha Świętego działa na ich serca i chce ich skontaktować z kimś ze swoich naśladowców. Ellen White tak to opisuje:

Cytat 1 „Na całym świecie ludzie tęsknie spoglądają ku niebu. Modlitwy, łzy i westchnienia wydobywają się z ich serc, tęskniących do światła, łaski i Ducha Świętego. Wielu z nich znajduje się na progu Królestwa, czekając aż zostaną zebrani” (*Acts of the Apostels*, p. 109, przekład własny).

W tej kwestii nic się nie zmieniło. W naszym sąsiedztwie też są ludzie, którzy tęsknią za czymś więcej, niż ten świat jest w stanie zaoferować; ludzie, którzy widzą, że nasza planeta wydostała się spod kontroli; ludzie, którzy pozwalają Bogu działać na swoje serca i są wdzięczni za wszelkie duchowe impulsy!

Z drugiej strony Bóg wyraźnie powiedział, że mamy iść do ludzi, a nie czekać, aż oni przyjdą do nas. Polecenie Jezusa brzmi: „Idźcie”! Z pewnością nie chodzi tu jedynie o misję w innych krajach, lecz także o ludzi w naszym sąsiedztwie. Faktem jest też, że wielu adwentystów posiada tak niewielu przyjaciół ze świata, że nawet nie wiedzą, kogo mogliby zaprosić do grupy domowej, na spotkania ewangelizacyjne czy do studiowania lekcji biblijnych.

Właściwie praca od drzwi do drzwi wcale nie różni się znacząco od pracy w naszej sieci znajomych. Jest to po prostu kolejny sposób poznawania nowych ludzi i zaprzyjaźniania się z nimi. Jak tylko nawiążemy z nimi osobisty kontakt, stają się częścią naszej sieci znajomych i możemy postępować z nimi w sposób opisany w lekcjach na temat zdobywania przyjaciół dla Jezusa.

Ellen White na temat pracy od drzwi do drzwi Ellen White często pisała na temat odpowiedzialności, jaka spoczywa na nas za ludzi w naszym otoczeniu, i wzywała do tego, byśmy odwiedzali ich w ich domach. Przeczytaj poniższe cytaty i zaznacz główne myśli!

Cytat 2 „Gdziekolwiek jest zakładany nowy zbor, wszyscy jego członkowie powinni być zaangażowani w aktywną działalność misyjną. Powinni odwiedzić wszystkie rodziny w okolicy i poznać ich stan duchowy” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 15)

Cytat 3 „Praca od domu do domu w celu nawiązywania kontaktu z ludźmi jest równie ważna, jak wysiłki prowadzenia publicznej ewangelizacji. W dużych miastach są pewne klasy ludzi, do których nie można dotrzeć poprzez duże spotkania publiczne. Tych należy szukać tak, jak pasterz szuka zgubionej owcy. Wymagają oni pilnych i osobistych starań. Gdy zaniedbuje się osobistą pracę, ginie wiele wspaniałych możliwości, które, wykorzystane, zdecydowanie przyspieszyłyby dzieło” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 101).

Cytat 4 „Członkowie naszych zborów powinni wykonywać więcej pracy od domu do domu, czytając z ludźmi Biblię i rozpowszechniając literaturę” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 101).

- Cytat 5** „Konieczna jest praca od domu do domu. Pan oczekuje zdecydowanych wysiłków w miejscach, gdzie ludzie nie wiedzą nic na temat prawd zawartych w Biblii. Śpiew, modlitwa i czytanie Biblii są koniecznie potrzebne podczas odwiedzin u ludzi” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 102).
- Cytat 6** „Wielu zostanie powołanych, by pracować od domu do domu, udzielać lekcji biblijnych i modlić się z ludźmi zainteresowanymi poselstwem” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 126).
- Cytat 7** „Mamy przekazać ludziom ostatnie Boże ostrzeżenie. Jakże zatem pilnymi powinniśmy być w studiowaniu Biblii i gorliwymi w przekazywaniu i rozpowszechnianiu światła. Niech każda dusza oświecona boskim światłem stara się przekazać je innym. Niech pracownicy idą od domu do domu, otwierają przed ludźmi Pismo Święte, rozpowszechniają literaturę i opowiadają innym o tym świetle, które ubłogosławiło ich własne życie” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 128).
- Cytat 8** „W mieście, w którym rozpoczynamy pracę, musimy założyć dobry fundament dla jej dalszego rozwoju. Trzeba zastosować metody dane nam od Boga. Chodząc od domu do domu, udzielając lekcji biblijnych w rodzinach, pracownik może uzyskać dostęp do wielu osób szukających prawdy. Czytając ludziom Pismo Święte, modląc się z nimi i zachęcając do wykazania wiary w codziennym życiu, nauczamy lud o drodze Pańskiej” (*Ewangelizacja*, s. 286).
- Cytat 9** „Bracia moi i siostry! W waszym bezpośrednim sąsiedztwie znajdują się dusze, które nawrócą się, jeżeli będziecie nad nimi umiejętnie i wytrwale pracować” (*Ewangelizacja*, s. 78).
- Ale jak?** Ale jak to zrobić, by pracując od drzwi do drzwi, znajdować otwarte osoby i mieć z tego radość? W dalszej części tej lekcji będziemy mówić o zasadach, które decydują o tym, czy w tej pracy doświadczamy radości czy też frustracji.
- Zasada 1** **Zdaj sobie sprawę z tego, że spotkasz wyjątkowych ludzi, kochanych przez Boga.**
Ludzie, których spotykamy w naszym sąsiedztwie, są nam zazwyczaj obcy. Jednak Bóg ich zna. Wie wszystko o ich życiu, radościach, troskach, nadziejach. To są wyjątkowi, wartościowi ludzie kochani przez Boga. Kiedy zdajemy sobie z tego sprawę, to pomaga nam traktować ich we właściwy sposób. Dodatkowo motywuje nas do tego, by ich poznawać, nawet jeżeli jest to dla nas trudne.
- Zasada 2** **Praca od domu do domu jest służbą dla drugiego człowieka.**
Kiedy spotykamy się z ludźmi w drzwiach, to naszym celem nie jest jedynie przekazanie im materiałów informacyjnych, ale raczej dostrzeżenie ich potrzeb i usłużenie im tak, jak robił to Jezus. Kiedy chodzimy od domu do domu, spotykamy ludzi, którzy potrzebują pomocy. Tu potrzebne jest uważne spojrzenie, otwarte ucho oraz wielkie serce, by pomagać ludziom według naszych możliwości.
- Cytat 10** „Potrzebne są zarówno słowa, jak i uczynki miłosierdzia. Chrystus poprzedzał głoszenie poselstwa czynami miłości i życzliwości. Niechaj ci pracownicy udadzą się od domu do domu, niosąc pomoc tam, gdzie jej potrzeba, i w miarę pojawiania się sposobności, opowiadają historię krzyża. Chrystus winien być ich tekstem – podręcznikiem. Nie muszą opierać się na zagadnieniach doktrynalnych, niech mówią o dziele i ofierze Chrystusa. Niechaj wywyższają Jego sprawiedliwość w swoim życiu, ukazującym Jego czystość” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 101).
- Cytat 11** „Ci, którzy zaangażowali się w pracy od domu do domu, znajdą wiele różnorodnych możliwości służby. Powinni się modlić za chorych i czynić wszystko, by ulżyć im w cierpieniach. Powinni pracować wśród skromnych, ubogich i uciskanych. Powinniśmy się

modlić za bezradnych i z bezradnymi, którzy nie mają dość siły woli, by kontrolować swoje apetyty, wypaczone przez namiętności. Gorliwy, trwały trud należy podjąć dla zbawienia tych, w których sercach zostało wzbudzone zainteresowanie. Do wielu można dotrzeć tylko przez czyny bezinteresownej uprzejmości. Najpierw należy zaspokoić ich potrzeby fizyczne. Łatwiej im będzie uwierzyć w miłość Chrystusa, gdy zobaczą dowody naszej niesamolubnej miłości” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 101-102).

Cytat 12

„Nasz Zbawiciel szedł od domu do domu, uzdrawiając chorych, pocieszając strapionych, łagodząc ból udręczonych, mówiąc o pokoju z tymi, którzy byli nie pocieszeni. Małe dzieci brał w swoje ramiona, a umęczone matki pocieszał słowami pełnymi nadziei. Z nieustanną czułością i uprzejmością podchodził do każdego ludzkiego nieszczęścia i zmartwienia. Pracował nie dla siebie, lecz dla drugich. Był sługą wszystkich. Jego pokarmem i napojem było udzielanie nadziei i mocy wszystkim, z którymi się spotkał” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 102).

Zasada 3

Włączaj ludzi do swojej sieci znajomych i przyjaciół.

Ludzie, których spotykamy, chodząc od domu do domu, nie mogą pozostać jedynie „kontaktami” lub „zainteresowanymi”. Jeżeli chcemy zdobyć ich serca dla Jezusa, to muszą oni stać się naszymi przyjaciółmi. Właśnie dlatego sprawą zasadniczą jest włączenie ich do osobistej sieci znajomych i przyjaciół. Zapisz ich imiona, módl się o nich, zdobądź ich serca i przekazuj im duchowe impulsy. Wykonaj w stosunku do nich wszystkie te kroki, o których uczyliśmy się w lekcjach dotyczących zdobywania przyjaciół dla Jezusa. Poświęć czas na to, by jeszcze raz przestudiować te kwestie.

Zasada 4

Odpowiedzialność za teren powinna zostać rozdzielona.

Ważnym jest, by podzielić cały teren, za który dany zbór jest odpowiedzialny, na mniejsze części i przydzielić je np. konkretnym rodzinom, małym grupom, klasom szkoły sobotniej oraz pojedynczym osobom, które „zaadoptują” ten teren. Wasza grupa uczniowska także może przyjąć odpowiedzialność za jedną część zborowego terenu.

Jeżeli zbór prowadzi rejestr osób zainteresowanych, to członkowie zboru mogą przejąć odpowiedzialność za takie osoby znajdujące się na ich terenie i prowadzić je dalej. Oczywiście nie oznacza to, że członkowie zboru nie mogą troszczyć się już o swoich przyjaciół, którzy mieszkają na terenie przydzielonym komuś innemu. Czymś bezsensownym byłoby zaprzestanie pielęgnowania przyjaźni, które wcześniej zbudowaliśmy.

Zasada 5

Używaj właściwej metody.

Podobnie jak rolnik nie zawsze może zastosować te same metody w swojej pracy, tak i my musimy dopasować nasze sposoby działania do okoliczności, w których się znajdujemy. Przy tym mamy do dyspozycji całą gamę metod działania.

1. Wrzucanie materiałów do skrzynek pocztowych

Stosując tę metodę, nie spotykamy się z człowiekiem osobiście, lecz przekazujemy mu materiały przez skrzynkę pocztową. W ten sposób możemy rozpowszechniać:

- zaproszenia na wykłady lub inne wydarzenia
- czasopismo Znaki Czasu
- traktaty i książki roku
- ulotki informujące o telewizji hopechannel.pl lub KSB

Minusem tej metody jest fakt, że ludzie często nie przywiązują wagi do naszych materiałów i wrzucają je od razu do kosza, nie zapoznając się nawet z ich treścią. Z drugiej jednak strony, działając w ten sposób, docieramy do największej liczby domów. A doświadczenie pokazuje, że są ludzie, do których ta metoda dociera i którzy na nią reagują. Poza tym ten rodzaj misji nie jest zbyt wymagający i możemy łatwiej zmotywować członków naszego zboru do takiego „spaceru dla Jezusa”. Jednak ważne jest utrzymanie ciągłości. Doświadczenie pokazuje, że wielu ludzi musi znaleźć w swojej skrzynce kilka razy tę samą ulotkę, żeby w końcu z uwagą jej się przyjrzeć. Tak więc lepiej jest opracować jeden mniejszy teren kilka razy niż większy tylko jeden raz.

2. Osobiste wręczanie ludziom materiałów informacyjnych.

Wręczając materiały ludziom w drzwiach, oczywiście dotrzemy do mniejszej liczby domów. Mamy jednak pewność, że ludzie otrzymują informację, którą chcemy im przekazać. Dodatkowo, kontakt osobisty daje możliwość poznawania ludzi, odpowiadania na ich pytania oraz zdobywania zachęcających doświadczeń, którymi można się dzielić z innymi osobami, które wykonują tę samą pracę.

3. Przeprowadzanie ankiet

Ankieta jest dobrym sposobem nawiązania rozmowy z ludźmi. Jej celem jest wyszukiwanie ludzi, którzy chcą lepiej poznać Biblię. Taka ankieta powinna być krótka, zwięzła i szybko przechodzić do sedna sprawy. Największą zaletą tej strategii działania jest to, że nie tracimy zbyt wiele czasu, rozmawiając z ludźmi, którzy nie są zainteresowani, gdyż oni zazwyczaj w ogóle nie chcą brać udziału w takiej ankiecie.

Najpierw przedstawiamy się krótko i uprzejmie: „Dzień dobry! Nazywam się..... To jest..... Jesteśmy z Kościoła adwentystów tutaj w..... i przeprowadzamy w okolicy krótką ankietę. Czy był/a by Pan/i tak uprzejmy/a i odpowiedział/a na kilka pytań?

Czasami w tym miejscu pojawia się pytanie: „Dlaczego to robicie?” Na to pytanie możemy udzielić szczerzej odpowiedzi: „Jako Kościół adwentystów nie chcemy odcinać się od społeczeństwa. Chcemy wiedzieć, co ludzie myślą i jak możemy wyjść naprzeciw ich potrzebom. Ta ankieta pomaga nam nawiązywać rozmowę z ludźmi”. Jeżeli dany zbor ma zamiar w krótkim czasie przeprowadzić wiele ankiet, można to wcześniej ogłosić, a potem opublikować wyniki w miejscowej gazecie. W takim przypadku przy drzwiach można się na to powołać.

Pytania w ankiecie mogą być różne w zależności od sytuacji. Dobrze jest dopasować je do aktualnych wydarzeń czy świąt. Ważne jednak, by pytania były krótkie i proste. Pytania, które się sprawdziły, to m.in.:

- Jak Pan/i sądzi, czy istnieje Bóg? (tak/nie/nie mam zdania)
- Jak Pan/i sądzi, czy istnieje życie po śmierci? (tak/nie/nie mam zdania)
- Kim jest Pana/i zdaniem Jezus?
  - Synem Bożym
  - Zbawicielem
  - prorokiem
  - po prostu dobrym człowiekiem
- Czy ma Pan/i Biblię w domu?
- Jeżeli tak, jak często Pan/i ją czyta?
- W jaki sposób Pana/i zdaniem ktoś może stać się chrześcijaninem?

Na te pytania można łatwo odpowiedzieć, a one pokazują, na jakim duchowym etapie znajduje się nasz rozmówca. Ostatnie pytanie stanowi dobre przejście do tego, by

opowiedzieć, jak my poznaliśmy Jezusa i kim On dla nas jest. Można to zrobić w taki sposób: „Wie Pan/i, u mnie to było tak...” lub: „Czy mogę Panu/i krótko opowiedzieć jak to wyglądało w moim przypadku?” I wtedy opowiadamy nasze osobiste świadectwo.

Następnie możemy zaproponować zainteresowanej osobie lekcje biblijne TMB (Tak Mówi Biblia – jeden z kursów KSB). „Chcę jeszcze pokazać Panu/i darmowy i niezobowiązujący sposób poznawania Pisma Świętego. Te lekcje stanowią podstawowy kurs dający przegląd najważniejszych tematów biblijnych. Po jego skończeniu ma się dobre pojęcie o głównych wypowiedziach Pisma Świętego. Czy mogę to Panu/i krótko przedstawić?”

Jeżeli ktoś da pozytywną odpowiedź na to pytanie, możemy kontynuować na kilka sposobów:

- Jeżeli osoba jest tylko trochę zainteresowana, to pokazujemy, jak wygląda taka lekcja, a następnie dajemy jej ulotkę KSB, stanowiącą jednocześnie formularz zgłoszeniowy do udziału w kursie drogą korespondencyjną. Formularz należy jedynie wypełnić i wysłać pocztą.
- Jeżeli ktoś jest bardzo zainteresowany, to możemy zaproponować, że co 1-2 tygodnie będziemy osobiście przynosić kolejne lekcje kursu.

Niezależnie od tego, czy ludzie przyjmą od nas lekcję czy nie, przechodzimy do następnego ważnego punktu, jakim jest wręczenie osobie darmowej książki. Proponujemy ludziom, by wybrali sobie jedną z trzech książek jako prezent. „W ramach przeprowadzania tej ankiety mamy do rozdania darmowe książki. W podziękowaniu za przeprowadzenie z nami ankiety może sobie Pan/i wybrać jedną z trzech książek”. W tym miejscu należy krótko opisać każdą z książek i zapytać: „Którą z nich chce Pan/i otrzymać w prezencie?” Ma to kilka zalet:

- Ponieważ osoba może sama wybrać sobie książkę, która ją najbardziej interesuje, jest duża szansa, że ją przeczyta. Ponadto podejmuje ona dwie konkretne decyzje: po pierwsze, że chce książkę, a po drugie którą.
- Wiele osób, które nie chcą otrzymać lekcji biblijnych, chętnie wybiera sobie książkę. Fakt, że ktoś odrzuca propozycję lekcji biblijnych, nie oznacza, że nie jest zainteresowany sprawami duchowymi.
- Jeżeli włożymy do książki ulotkę reklamującą kursy KSB, to osoba otrzymuje kolejną szansę skorzystania z tej możliwości.

Zanim się pożegnamy, zapytajmy, czy możemy pomodlić się o osobę, z którą rozmawialiśmy. Ludzie często zgadzają się na taką modlitwę. Czasami właśnie w tym momencie zaproszą nas do domu. Ważne, by ta modlitwa była krótka i osobista. Niejednokrotnie ludzie będą nam wdzięczni i poruszeni, gdyż nigdy wcześniej nie doświadczyli tego, że ktoś modli się konkretnie o nich.

4. Bezpośrednie proponowanie lekcji biblijnych

Kolejna metoda polega na tym, by od razu proponować ludziom lekcje biblijne, bez korzystania z ankiety. Przywitajmy się krótko i przyjaźnie: „Dzień dobry. Mam na imię..... A to jest mój/a kolega/żanka ..... Jesteśmy z miejscowego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego. Zachęcamy ludzi w naszym mieście do czytania Pisma Świętego. Z tego powodu chcielibyśmy podarować Panu/i tę broszurkę. (Tu należy pokazać pierwszą lekcję kursu biblijnego – najlepiej „Odkrycia” – *przyp. tłumacza*). Czy mogę krótko wyjaśnić, co to jest?” A następnie kontynuujemy tak, jak przy ankiecie. Przy tej okazji również możemy podarować książkę. „Ta inicjatywa jest połączona z książkową akcją podarunkową. Polega ona na tym, że może sobie Pan/i wybrać jedną z trzech książek jako prezent”. Dalej możemy prowadzić rozmowę tak jak w punkcie trzecim.

5. Oferowanie darmowej książki

Następną możliwością jest rozpoczynanie rozmowy od zaoferowania darmowej książki. Przywitajmy się krótko i uprzejmie: „Dzień dobry. Mam na imię..... A to jest mój/a kolega/żanka ..... Jesteśmy z miejscowego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego. Mamy teraz taką akcję podarunkową, która polega na tym, że może sobie Pan/i wybrać jedną z trzech książek jako prezent. Całkiem niezobowiązująco”. Dalej tak jak w punkcie trzecim. Jeżeli ludzie są otwarci, to można im też przedstawić możliwość uczestnictwa w korespondencyjnym kursie biblijnym.

Zasada 6 Bądź elastyczny.

Te metody pracy od domu do domu zostały wypraktykowane przez doświadczonych misjonarzy jako skuteczne sposoby docierania do ludzi z ewangelią. Jednak nie stanowią one sztywnej formuły, której należy się trzymać za wszelką cenę. Trzeba być elastycznym i dopasowywać się do sytuacji, w której się znajdziemy. Oznacza to, że czasami należy wszelkie metody odłożyć na bok i po prostu wysłuchać człowieka, który stoi przed nami.

Zasada 7 Sumiennie kontynuuj swoją pracę.

Kiedy nawiążemy kontakt z osobą i zgodzi się ona na to, by dostarczyć jej kolejną lekcję kursu, to powinniśmy to zrobić po mniej więcej tygodniu. Teraz akcent powinien być położony na to, by zdobyć jej zaufanie. Wszystko, czego dowiedzieliśmy się z lekcji „Zdobycie przyjaciół dla Jezusa, część 2” należy właśnie teraz zastosować. Kiedy będziemy dostarczać ludziom kolejne lekcje kursu, to niektórzy będą je chętnie przyjmować, a inni je odrzucać. Jest to normalne i ludzie mają do tego prawo. Należy to uszanować i skoncentrować się na tych, którzy chcą otrzymywać kolejne lekcje oraz szukać nowych osób. Ostatecznie chodzi o to, by spośród tych ludzi wyłonili się ci, którym będziemy mogli osobiście udzielać lekcji biblijnych. To może się rozpocząć od tego, że wspólnie przerobimy daną lekcję.

Zasada 8 Bądź wytrwały i nie daj się zniechęcić.

Praca od domu do domu nie zawsze jest prosta. Czasami odmowy, z którymi się spotykamy, mogą nas bardzo onieśmielać i zniechęcać. Ale Jezus nie powiedział: „Idźcie do ludzi, kiedy jest to proste”. Wypełnianie zlecenia Jezusa od zawsze wiązało się z pokonywaniem przeciwności i wyzwań. Nie rezygnuj więc, kiedy robi się trudno. Pamiętaj, że sukces w pracy misyjnej odniesiemy tylko wtedy, kiedy będziemy ją wytrwale kontynuować.

Praktyczne wskazówki

Na podsumowanie jeszcze kilka praktycznych wskazówek z własnego doświadczenia:

- Zawsze miejcie przy sobie małą kieszonkową Biblię, która wygodnie mieści się w kieszeni kurtki.
- Zwracajcie uwagę na wasze rozmowy i zachowanie, kiedy zbliżacie się do drzwi! Jak tylko staniecie przed drzwiami, do których zamierzacie zapukać, zaniechajcie dalszej rozmowy i w modlitwie skupcie się na spotkaniu, które ma właśnie nastąpić.
- Nigdy nie starajcie się zaglądnąć do mieszkania przez okno czy drzwi!
- Jeżeli nie ma dzwonka, to zapukajcie kilka razy spokojnie, ale zdecydowanie.
- Jeżeli musicie obejść budynek, by znaleźć tylne drzwi, to starajcie się iść w taki sposób, by można was było usłyszeć i zobaczyć. Nigdy nie idźcie tak cicho, żeby osoba za domem była zaskoczona, przestraszona lub zawstydzona waszym nagłym pojawieniem się.

- Nie stóćcie zbyt blisko drzwi!
- Uśmiechajcie się, kiedy czekacie na otwarcie drzwi!
- Kiedy osoba otworzy drzwi, cofnijcie się o pół kroku.
- Jeżeli to możliwe, idźcie we dwie lub trzy osoby. Wykorzystajcie każde wyjście jako okazję do tego, by zapoznać innych z tym rodzajem pracy. Zasada jest taka, że jedna osoba prowadzi rozmowę, a pozostałe modlą się w duchu.
- W miarę możliwości nigdy nie powinno się puszczać kobiety samej od domu do domu!
- Nie przebywajcie zbyt długo w jednym domu. Wyjdźcie, kiedy ludzie mają jeszcze pragnienie otrzymania czegoś więcej. W ten sposób chętnie przyjmą was, kiedy przyjdziecie następnym razem.
- Zadbajcie o to, by mieć przyjemny wygląd!
- Zapoznajcie się z materiałami, które rozdajecie.
- Dajcie jasno do zrozumienia, że niczego nie sprzedajecie i że ludzie do niczego się nie zobowiązują, przyjmując od was jakiegokolwiek materiały.

Boża obietnica Bóg obiecał, że pobłogosławi naszą pracę misyjną, jeżeli będzie nam zależało na zbawieniu ludzi, których On kocha. On zaprowadzi nas do ludzi, nad których sercami już pracuje.

Cytat 13 „Jeżeli nauczyciele Słowa będą chętni, to Pan wprowadzi ich w bliską więź z ludźmi. On zaprowadzi ich do domów tych, którzy potrzebują i pragną prawdy” (*Evangelism*, p. 434, przekład własny).

Cytat 14 „Bóg nie ma względu na osoby. On posłuży się pokornymi, poświęconymi chrześcijanami, nawet jeśli nie otrzymali oni tak gruntownego wykształcenia, jakie otrzymali niektórzy. Niechaj te osoby zaangażują się w Jego służbie, wykonując pracę od domu do domu. Jeśli są to ludzie pokorni, rozsądni i pobożni, mogą siedząc razem z daną rodziną przy kominku, zaspokoić jej prawdziwą potrzebę w większym stopniu, niż mógłby to uczynić ordynowany kaznodzieja” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 101).

Wyzwanie

1. Módl się dalej o 5 osób, które Bóg położył ci na sercu.
2. Porozmawiajcie w waszej grupie uczniowskiej o możliwości wybrania jakiegoś terenu, który moglibyście razem opracować. W jaki sposób moglibyście to zrobić?
3. Poświęć 2 godziny czasu na to by poszukać jakiejś otwartej osoby od domu do domu. Do tego celu wybierz sobie metodę, z którą będziesz czuł się najbardziej komfortowo.

W świetle tego tematu, co stało się dla Ciebie ważne? Co Bóg Ci pokazał? Jakie decyzje pragniesz podjąć? Czym chciałbyś się podzielić z Bogiem w modlitwie?

Twoje zadania w związku z tym tematem:

1. Przestuduj dokładnie ten temat z modlitwą. Zaznacz fragmenty, które są dla Ciebie najważniejsze i wpisz odpowiedzi na pytania w miejsca do tego przeznaczone.
2. Przestuduj fragment biblijny podany na końcu tego tematu.
3. Werset pamięciowy do tego tematu jest zapisany w **Dziejach Apostolskich 20,20**. Przepisz go bardzo starannie na osobną kartkę i naucz się go na pamięć.
4. Porozmawiaj z kimś w ciągu najbliższych dni na temat tego, co w tym temacie było dla Ciebie odkryciem.

Wprowadzenie Witaj w lekcji 9. modułu 3.! Ten temat zapoczątkuje serię lekcji dotyczących ewangelizacji poprzez małe grupy. W tematach 1-8 tego modułu przygotowaliśmy grunt pod to zagadnienie. Podsumujmy krótko, czego się do tej pory nauczyliśmy. Lekcja 1. (*Boży plan dla Kościoła*) mówiła o wizji i wartościach Kościoła. Poniżej zapisz jeszcze raz wizję i siedem wartości Kościoła.

Wizja: _____

1. _____

2. _____

3. _____

4. _____

5. _____

6. _____

7. _____

W temacie 2. (*Zasady ewangelizacji*) studiowaliśmy cykl ewangelizacyjny i zapoznaliśmy się ze zintegrowaną koncepcją misji, wynikającą z realizacji biblijnych zasad w praktyce. W temacie 3. (*Kiedy Bóg powołuje i ma na myśli Ciebie*) rozmyślaliśmy nad tym, że Bóg powołuje każdego wierzącego, by przyprowadzał innych ludzi do Jezusa. Natomiast w lekcjach 4-8 zastanawialiśmy się nad znaczeniem ewangelizacji od domu do domu oraz nad tym, jak możemy przyprowadzać naszych przyjaciół do Jezusa.

Problem Wielu chrześcijan chciałoby tego wszystkiego doświadczyć, ale oglądają się na swoje frustrujące doświadczenia misyjne z przeszłości. Pomagali przy organizowaniu wydarzeń ewangelizacyjnych, na które, mimo wielkich nakładów sił i pieniędzy, przychodziło tylko niewiele osób, a jeszcze mniej dawało się ochrzcić. Albo próbowali kiedyś dzielić się swoją wiarą z kimś, kto w ogóle nie chciał ich słuchać. Strach przed ponownym przeżywaniem tego typu frustracji często skutecznie powstrzymuje nas od podejmowania kolejnych prób zdobywania ludzi dla Jezusa. Wynikiem tego jest to, że jedynie niewielu członków zboru jest aktywnych w pracy misyjnej.

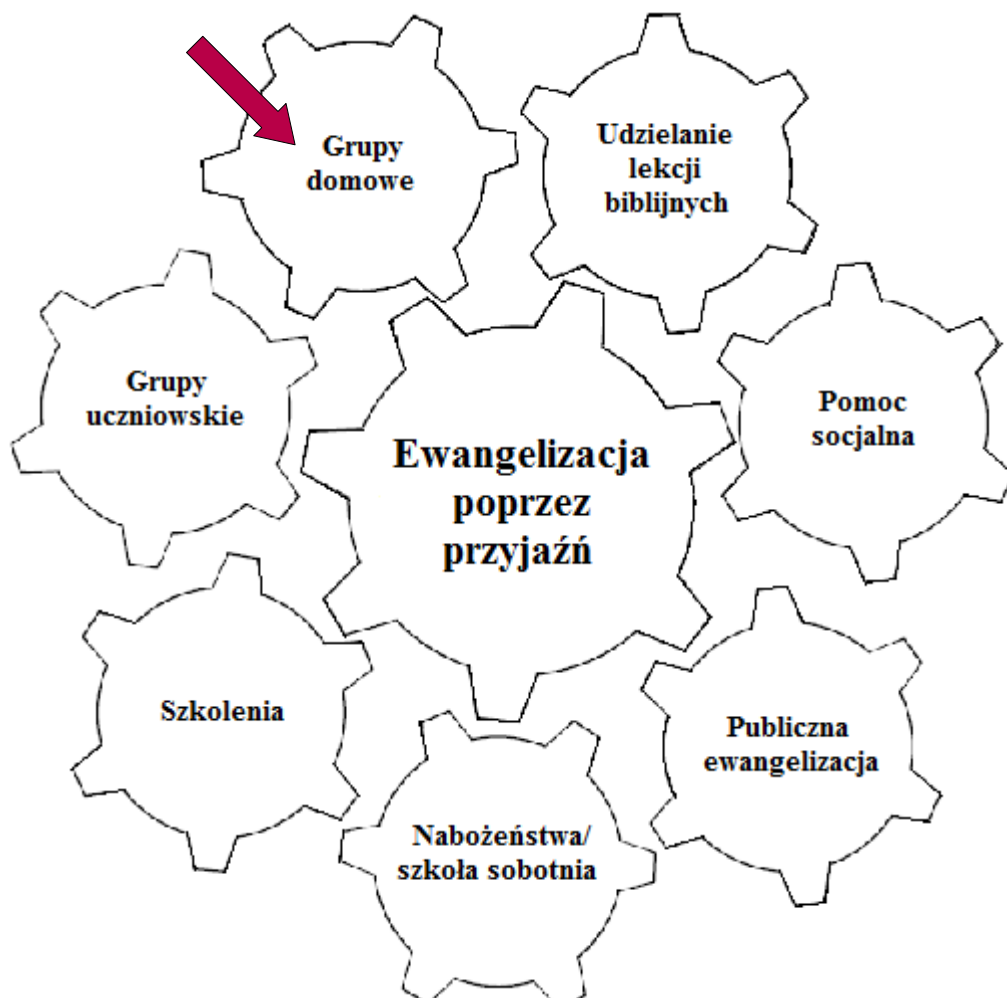
Rzeczywistość we wczesnym Kościele chrześcijańskim Rzeczywistość we wczesnym Kościele chrześcijańskim wyglądała całkiem inaczej. Pracował on według planu, który pozwolił na to, by w jednym pokoleniu cały świat przewrócić do góry nogami. W tamtych czasach czymś całkiem normalnym było, że wierzący przyprowadzali innych do Jezusa. I to w fascynująco prosty sposób, który można zastosować i dzisiaj, zmieniając przez to radykalnie naszą rzeczywistość. Jest to sposób...

- który jest dostępny dla każdego, niezależnie od tego, ile posiada doświadczenia,
- który ułatwia ludziom poznanie Jezusa,
- przez który nawiązuje się wiele przyjaźni między członkami zboru a gośćmi z zewnątrz,
- przez który zarówno goście jak i członkowie zboru wzrastają w wierze,

- przez który członkowie zboru mogą uczyć się, jak pracować dla Boga i od razu wprowadzać w czyn to, czego się nauczyli,
- który nie jest drogi i nie prowadzi do całkowitego wyczerpania,
- który nie jest jedynie serią jakichś wydarzeń czy też akcją ewangelizacyjną, lecz działa nieprzerwanie przez cały rok,
- który jest łatwy do zastosowania i daje wiele radości i satysfakcji.

Grupy domowe są rozwiązaniem

To wszystko może stać się rzeczywistością dzięki grupom domowym (misyjnym małym grupom). W grupach tych ludzie doświadczają żywej chrześcijańskiej wspólnoty i poznają Jezusa. Poza tym stwarzają one środowisko, w którym również członkowie zboru mogą wzrastać duchowo. Grupy domowe są ważną częścią składową zintegrowanej koncepcji ewangelizacji.

W następnych tematach przyjrzymy się temu, jak zakładać misyjne grupy domowe i jak je prowadzić, tak by stały się żywymi komórkami, w których ludzie poznają Jezusa i podejmują decyzje, by Go naśladować. Jednak zanim do tego dojdziemy, ważne abyśmy poznali podstawy grup domowych opisane w Biblii i pismach Ellen White.

1. Małe grupy w Izraelu

Kiedy Bóg wyprowadził Izraelitów z Egiptu, chciał z nich uczynić naród, który żyje według Jego zasad. Mieli być żywym przykładem tego, że Prawo Boże jest podstawą szczęścia jednostki i dobrobytu całego narodu. Przykazania Boże dotyczyły każdego obszaru ich życia codziennego. Bóg zatroszczył się nawet o kwestie organizacji tego

milionowego narodu. Struktura organizacyjna narodu izraelskiego składała się z dużych, średnich i małych grup. Izraelici należeli do plemion, rodów i rodzin. Znaczenie podziału na grupy jest szczególnie uwidocznione w radzie, którą Mojżesz otrzymał od swojego teścia Jetro i którą skrupulatnie wprowadził w życie. W jaki sposób Mojżesz podzielił lud?

2 Księga Mojżeszowa 18,13-27

Wiele osiągnięto dzięki temu, że każdy Izraelita należał do jakiejś małej grupy. Przede wszystkim w tych grupach ludzie przejmowali odpowiedzialność i załatwiali wiele spraw między sobą. Kiedy pojawiały się sprawy, których nie potrafiono załatwić w obrębie danej grupy, to wzywano lidera grupy wyższej instancji. W ten sposób do Mojżesza docierały tylko te naprawdę ważne kwestie. Zastanów się przez chwilę, jak wielu liderów w ten sposób przyjęło odpowiedzialność! Jeśli weźmie się pod uwagę tylko liczbę mężczyzn (ponad 600 tysięcy), to dochodzimy do liczby prawie 80 tysięcy liderów; mężczyzn, którzy otrzymali jakąś odpowiedzialność, którzy dźwigali ten ciężar i przez to wzrastali.

2. Jezus i małe grupy

Kiedy szukamy małych grup w Nowym Testamencie, to w pierwszej kolejności napotykamy Jezusa i jego 12 uczniów. Jezus zorganizował swoich uczniów w małą grupę najwyraźniej dlatego, że w ten sposób mógł najlepiej zrealizować swoje zamiary wobec nich. Mała grupa była dla Jezusa najlepszą strukturą do budowania wspólnoty, studiowania Biblii, modlitwy, szkolenia i służby. Poza tym w wielu miejscach w Ewangeliach czytamy o tym, że Jezus udawał się do domów ludzi, by pielęgnować relacje z nimi. Gościł w domu Piotra, Mateusza, Jaira, Szymona Trędowatego, Marii, Marty i Łazarza, Zacheusza (Ewangelia Mateusza 9,10; Ewangelia Marka 1,29; 5,38; 14,13; Ewangelia Łukasza 10,38; 19, 5.9). Kiedy Jezus rozesłał swoich uczniów, powiedział im, by naśladowali Jego przykład. „A wchodząc w dom, pozdrówcie go! A jeśli to dom godzien, niech zstąpi nań pokój wasz, a gdyby nie był godzien, niech pokój wasz wróci do was” (Ewangelia Mateusza 10, 12-13).

3. Małe grupy w Kościele nowotestamentowym

Pierwsi chrześcijanie naśladowali przykład Jezusa i tworząc kolejne zbory, również wybierali strukturę małych grup. Nie tworzyli podziału między budynkami zborowymi, w których toczyło się życie zboru, a prywatnymi domami, w których rozgrywało się życie prywatne. Wierzący poświęcali Bogu nie tylko swoje życia, ale też i swoje domy – tak całkiem praktycznie. W ten sposób Kościół składał się z wielu małych zborów domowych, w których pielęgnowano głęboką, autentyczną wspólnotę na wzór rodziny. Nie istniały duże budynki kościelne, w których wierzący mieliby się spotykać. Największa i najważniejsza część życia Kościoła miała miejsce w tych małych zborach domowych. Paweł często wspomina je w swoich listach (List do Rzymian 16, 3-5; 1 List do Koryntian 16,19; List do Kolosan 4,15; List do Filemona 1-2). Ta struktura jest jednym z głównych powodów tak szybkiego wzrostu pierwotnego Kościoła chrześcijańskiego. Dzięki niej pierwsi chrześcijanie raz za razem w swoich własnych domach doświadczali tego, jak ludzie oddają życie Jezusowi i stają się Jego uczniami.

Przeczytaj podane teksty biblijne i wypisz, co mówią one o wspólnocie pierwszych chrześcijan.

Dzieje Apostolskie 2,42-47: _____

Dzieje Apostolskie 5,42: _____

Dzieje Apostolskie 12,12: _____

Dzieje Apostolskie 20,8.20: _____

Zastanów się nad tym, jakie zalety miały te domowe zbory.

Zalety zborów domowych

Domowe zbory w Kościele wczesnochrześcijańskim miały różnorodne zalety:

- Pierwsi chrześcijanie tworzyli ścisłą wspólnotę, do której łatwo było ciągle zapraszać nowych przyjaciół.
- Ta praktyczna chrześcijańska wspólnota była środowiskiem, które sprzyjało podejmowaniu decyzji pójścia za Jezusem i przyłączenia się do Jego Kościoła.
- Zbory domowe były idealnym miejscem, gdzie można było wzrastać w wierze i uczyć się, jak dzielić się ewangelią z innymi.
- Każda osoba mogła przyłączyć się ze swoimi talentami i zdolnościami.
- Wierzący znali się tak dobrze, że mogli sobie nawzajem pomagać i się wspierać.
- Tych wiele istniejących zborów domowych bez problemu przyjmowało nowych wierzących.
- Kiedy jakiś zbor stawał się zbyt duży, to dzielono go na pół. Do tego potrzebowano

ciągle nowych liderów, których szkolono w istniejących zborach domowych.

- W czasach prześladowań Kościół był bardzo elastyczny. Kiedy w jakiejś miejscowości nie można się już było spotykać, zbierano się po prostu w innej.

4. Małe grupy w historii Kościoła

Kiedy w IV wieku Kościół stał się kościołem państwowym, zbory domowe zaczęły zanikać. Budowano coraz więcej kościołów (budynków), w których odprawiano nabożeństwa. Duchowy autorytet stopniowo przenosił się na pełnoetatowych kapłanów, którzy nie mieli żadnego interesu w tym, by wierzący samodzielnie odżywiali się duchowo w swoich domach. To był powód duchowego upadku Kościoła.

W czasach średniowiecza co jakiś czas pojawiały się ugrupowania takie jak Waldensi czy Husyci, którzy byli prześladowani przez Kościół rzymskokatolicki i zmuszani do tego, by wyzywać swoją wiarę w ukryciu. Spotykali się, tak jak pierwotni chrześcijanie, w prywatnych domach. To dawało im duchową siłę i pomagało wytrwać w wierze w tych trudnych czasach prześladowań.

W ruchach ożywieniowych czasów reformacji małe grupy domowe również odgrywały decydującą rolę. Tam zaczynały się i rozwijały ożywienia. Właśnie tam było odpowiednie środowisko, w którym wierzący mogli pielęgnować swoją ożywioną wiarę. W tych małych grupach podkreślano rolę osobistej relacji z Jezusem, autorytet Biblii, znaczenie ucziostwa i misji oraz powszechnego kapłaństwa wierzących. Jednak potem historia się powtórzyła. Kiedy zreformowane Kościoły stawały się kościołami państwowymi, coraz większy nacisk kładziono na potrzebę pełnoetatowych kapłanów i wierzący przestawali spotykać się po domach. W wielu przypadkach to doprowadziło do stagnacji wiary i duchowego rozkładu.

Szczególnie godne uwagi są tak zwane klasy metodystyczne, które ustanowił John Wesley. Kiedy kazał, organizował wierzących w małe grupy zwane klasami metodystycznymi. Składały się one z 10-12 osób, które mieszkały niedaleko siebie. Osoby należące do takiej klasy spotykały się co tydzień i otwarcie rozmawiały o swojej wierze, pokusach i zwycięstwach. Dzięki tym otwartym małym grupom wierzący doświadczali silnego wzrostu duchowego. Za czasów Wesley'a nikt, kto nie chciał przynależeć to takiej grupy, nie mógł zostać metodystą. Kiedy później metodyści zrezygnowali z tej zasady, stracili swoją duchową siłę i stali się jednym z wielu kościołów.

5. Ellen White o małych grupach

Kiedy w lekcji 9. modułu 2. rozmyślaliśmy nad znaczeniem wspólnoty dla duchowego wzrostu, zobaczyliśmy, jak ważną rolę odgrywały wspólne zebrania w życiu zborowym pierwszych adwentystów. Na nich rozmawiali o swoich doświadczeniach i intencjach, śpiewali i modlili się razem oraz zachęcali i wspierali się wzajemnie.

Adwentyści otrzymali ważne rady również w czasie pobytu Ellen White w Australii (1891-1901), gdzie pomagała ona budować młody, rozwijający się Kościół. Kilka lat przed jej przyjazdem do Australii Stephen H. Haskell ze swoim zespołem współpracowników rozpoczął tam pracę misyjną. Ich strategia misyjna opierała się na udzielaniu lekcji biblijnych, tworzeniu małych grup spotykających się po domach, rozpowszechnianiu literatury oraz publicznych wykładach. Kiedy Ellen White przybyła tam w 1891 roku, Kościół liczył już 700 osób.

Podczas swojego pobytu w Australii Ellen White obserwowała szczególne ożywienie w Kościołach protestanckich w Melbourne. Pastorzy z Melbourne i okolic spotykali się, by modlić się o duchowe ożywienie wśród członków swoich zborów. Sami tak wiele siły czerpali z tych spotkań, że doszli do wniosku, że również inni wyznawcy powinni się spotykać w takich małych grupach, by razem studiować Biblię, modlić się i doświadczać

wspólnoty. W wyniku tego w samym Melbourne powstało 2000 grup domowych. W 1903 roku pastory zaprosili amerykańskiego ewangelistę R.A. Torreya, by przeprowadził w Melbourne serię wykładów ewangelizacyjnych. Wynikiem tego było niesamowite ożywienie. Bez wątpienia Ellen White obserwowała z wielkim zaciekawieniem rozwój wydarzeń w Melbourne. W tym czasie Bóg zainspirował ją do napisania znamiennej wypowiedzi.

Cytat 1

„Dlaczego wierzący nie odczuwają głębszej, bardziej szczerej troski o tych, którzy nie są z Chrystusem? Dlaczego dwie lub trzy osoby nie spotykają się razem, by prosić Boga o zbawienie jakiejś szczególnej osoby, a potem kolejnej? Niech w naszych zborach powstaną grupy działania (służby). Niech różni ludzie jednoczą się w pracy jako rybacy ludzi. Niech starają się ratować dusze od zepsucia tego świata do zbawiającej czystości miłości Chrystusa.

Tworzenie małych grup jako podstawy chrześcijańskiej działalności zostało mi ukazane przez kogoś, kto nie może się mylić. Jeżeli w zborze jest duża ilość osób, to niech członkowie zostaną rozdzieleni na małe grupy, by mogli pracować nie tylko na rzecz członków Kościoła, ale także i niewierzących. Jeśli na danym miejscu jest tylko dwóch lub trzech ludzi znających prawdę, niech utworzą zespół pracowników. Niech zachowają swoją więź jedności nienaruszoną, podążając naprzód w miłości i jedności, zachęcając się wzajemnie do rozwoju, aby każdy mógł zyskać odwagę i siłę ze wsparcia pozostałych. Niech okazują chrześcijańską wyrozumiałość i cierpliwość, nie mówiąc pochopnych słów, używając talentu mowy, by budować jedni drugich w najświętszej wierze. Niech pracują w miłości Chrystusowej na rzecz tych, którzy znajdują się poza owczarnią, zapominając o samych sobie w swoich staraniach, by pomóc innym.

Kiedy tak będą pracować i modlić się w imię Chrystusa, ich liczba będzie wzrastać; ponieważ Zbawiciel mówi: „Nadto powiadam wam, jeśli dwaj z was na ziemi uzgodnili swe prośby o jakąkolwiek rzecz, otrzymają ją od Ojca mego, który jest w niebie” (Ewangelia Mateusza 18,19) (*Testimonies to the Church*, vol 7, p. 21, przekład własny).

Przeczytaj jeszcze raz uważnie powyższy cytat. Zaznacz główne stwierdzenia i zapisz je poniżej własnymi słowami.

Ellen White zawsze podkreślała ważność małych grup. Przez lata swojej działalności wymieniała różne rodzaje grup, takich jak grupy modlitewne, spotkania społeczne (towarzyskie), zespoły misyjne czy ewangelizacyjne grupy biblijne. Chociaż każda z nich koncentrowała się na czym innym, to jednak we wszystkich studiowano Biblię, modlono się oraz służyło na rzecz wierzących i niewierzących. Te małe grupy nie były dla Ellen White jedynie jedną z wielu opcji, lecz raczej „podstawą chrześcijańskich wysiłków”. Przeczytaj poniższe cytaty i zaznacz ich główną myśl.

Cytat 2 „Niechaj w każdym zborze będą zorganizowane małe grupy pracowników, którzy będą pracować w sąsiedztwie danego zboru” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 67).

Cytat 3 „Niech małe grupy zbierają się wieczorem, w południe lub wczesnym rankiem, aby studiować Biblię. Niech spędzą czas na modlitwie, by otrzymywać wzmocnienie, oświecenie i uświęcenie od Ducha Świętego. Chrystus chce, aby taka praca została wykonana w sercu każdego pracownika. Jeśli wy sami otworzycie drzwi, by je otrzymać, wielkie otrzymacie wielkie błogosławieństwo. Aniołowie Boży będą na waszych zgromadzeniach. Będziecie żywić się liśćmi drzewa życia. Jakież świadectwa będziecie mogli składać o pełnych miłości spotkaniach ze współpracownikami podczas tego cennego czasu modlitwy, kiedy to razem prosiliście o Boże błogosławieństwo. Niech każdy opowie swoje doświadczenie w prostych słowach. To da duszy więcej pociechy i radości niż wszystkie przyjemne instrumenty muzyczne, które można by wnieść do zborów. Chrystus wejdzie do waszych serc. Tylko w ten sposób możecie utrzymać swoją integralność” (*Prayer*, p. 198, przekład własny).

Cytat 4 „Wszystkim, którzy pracują z Chrystusem, chcę powiedzieć – gdziekolwiek nadarza się wam sposobność spotkania z ludźmi przy kominku, wykorzystajcie ją. Otwórzcie Biblię i przedstawcie im jej wielkie prawdy. Wynik nie tyle będzie zależał od waszej wiedzy i wykształcenia, ile od umiejętności znalezienia drogi do serca. Sposób ich myślenia możesz radykalnie zmienić towarzyską postawą i zbliżeniem się do ludzi niż najlepszą rozprawą. Przedstawienie Chrystusa w rodzinie, przy kominku, w małym gronie, w prywatnym domu często przynosi lepszy rezultat w zdobywaniu dusz dla Jezusa niż kazania, wygłaszane do zebranych tłumów na wolnym powietrzu, a nawet w kościołach” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 109).

Małe grupy w Kościele adwentystów Godny uwagi jest fakt, że w tych częściach świata, gdzie Kościół adwentystów dynamicznie się rozwija, małe grupy odgrywają centralną rolę. Szczególnie widać to w krajach środkowej i południowej Ameryki, gdzie przywódcy Kościoła zadali sobie wiele trudu, by promować misyjne grupy domowe. Szkolą liderów małych grup i na wielką skalę dostarczają materiały szkoleniowe oraz lekcje biblijne dla małych grup. Rozwój Kościoła w tych krajach nie jest przypadkowy. Jest on rezultatem tej koncentracji na osobistej ewangelizacji.

Nie czy, lecz jak? Nie musimy już dłużej zadawać sobie pytania, czy małe grupy są ważne dla naszego Kościoła. Na to pytanie odpowiedziano już dawno temu. To, nad czym dziś musimy się zastanowić, to *jak* zakładać małe grupy. W następnych lekcjach postaramy się bardzo praktycznie odpowiedzieć na to pytanie.

Wyzwanie

1. Módl się dalej o pięć osób, które Bóg położył Ci na sercu.
2. Porozmawiajcie w swojej grupie uczniowskiej o możliwościach założenia takiej misyjnej grupy domowej!

Wprowadzenie W poprzedniej lekcji przyjrzelśmy się biblijnym podstawom istnienia małych grup. Po zapoznaniu się z tym jasnym biblijnym materiałem dowodowym pytanie, jakie sobie zadajemy, nie brzmi już, *czy* potrzebujemy małych grup, lecz *jak* możemy je zakładać i prowadzić w taki sposób, by ludzie mogli przez nie poznać Jezusa. To pytanie jest zadawane nie od dziś, a jednak istnieje tylko niewiele dobrze działających grup domowych, dzięki którym ludzie naprawdę przychodzą do Jezusa. Gdy jednak przyglądamy się bliżej tym grupom, to zauważamy, że działają one według pewnych konkretnych zasad. Właściwie funkcjonująca grupa nie jest dziełem przypadku, lecz wynikiem dokładnego trzymania się zasad działania misyjnych grup domowych. W kolejnych tematach będziemy analizować te zasady i przez to odkryjemy, co sprawia, że grupy domowe stają się skutecznymi komórkami misyjnymi.

Zanim jednak przyjrzymy się tym praktycznym elementom funkcjonowania grupy domowej, ważne jest, byśmy jasno rozumieli, że życie duchowe ekipy organizującej tę grupę stanowi decydujący czynnik jej powodzenia. Za czasów pierwszych chrześcijan nie wyglądało to inaczej. Przed wniebowstąpieniem Jezus dał swoim uczniom ważne polecenie razem z ważną obietnicą. Przeczytaj te słowa Jezusa i wypisz, co Jezus im polecił i powiedział.

**Dzieje
Apostolskie
1,4.5.8**

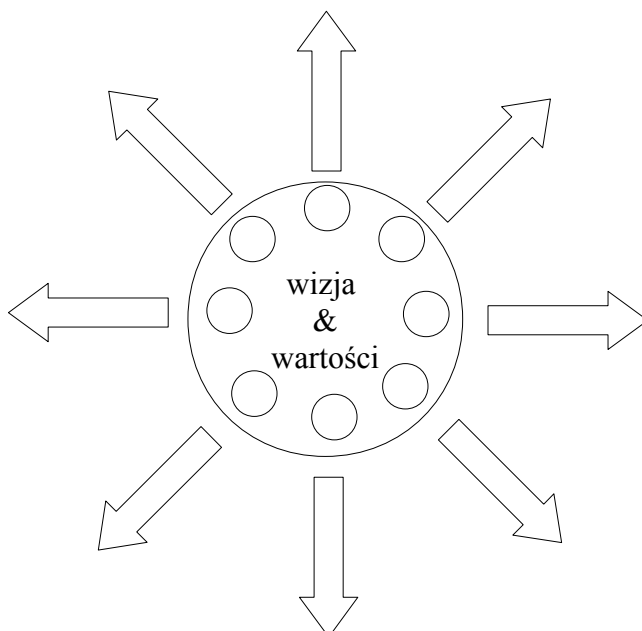

Podstawowy warunek

Jezus dał co prawda polecenie zanieśienia ewangelii na cały świat, ale równocześnie jasno ukazał, że nie uda się wykonać tego zadania o własnych, ludzkich siłach. By móc docierać do innych, uczniowie potrzebowali pełni Ducha Świętego w swoim własnym życiu. Zanim mogli dzielić się ogniem wiary z innymi, musiał on płonąć w ich własnych sercach. Za chwilę zastanowimy się nad praktycznymi radami, które są istotne dla powodzenia grupy domowej, jednak one mało nam pomogą, jeśli nie zrozumiemy jasno omawianej wyżej kwestii. To nie metoda czyni różnicę! Dopiero kiedy my sami mamy żywą relację z Jezusem i jesteśmy napełnieni Duchem Świętym, możemy zapalać innych ogniem wiary.

Siła małej grupy

Istnieje zasada psychologiczna mówiąca, że mała grupa, która ma jasną wizję i kieruje się mocnymi wartościami, wywiera silny wpływ na otoczenie. Im jaśniejsza jest wizja i mocniejsze wartości danej grupy, tym większy jest wpływ wywierany na otaczające społeczeństwo. Poniższa ilustracja przedstawia tę zasadę.

Boża wizja i wartości dla małych grup

Ta zasada funkcjonuje w każdej sferze społecznej, ale o ilez bardziej odnosi się do małej grupy, która jest oddana Chrystusowi, przyjmuje Jego wizję i podąża za Jego wartościami! Tę wizję i wartości omówiliśmy dokładnie w pierwszej lekcji tego modułu (*Boży plan dla Kościoła*). Im bardziej zdecydowanie mała grupa wyżywa Bożą wizję i im konsekwentniej trwa przy Bożych wartościach, tym większy wpływ wywiera na ludzi w swoim otoczeniu.

Konkretnie oznacza to, że... kiedy kilku adwentystów, którzy są:

- szczerze nawróceni,
- napelnieni Duchem Świętym,
- motywowani miłością do Jezusa,
- utwierdzeni na Słowie Bożym,
- stali w modlitwie,
- zgodni w wartościach i celach,
- zjednoczeni w miłości,
- i gotowi do nauki

...zberze się razem i postanowi utworzyć grupę domową, to będą się działy wielkie rzeczy! Jezus obiecał, że będzie działał przez swoich naśladowców, jeśli oni w ten sposób oddadzą się Mu do dyspozycji!

Ta duchowa postawa musi się rozwijać

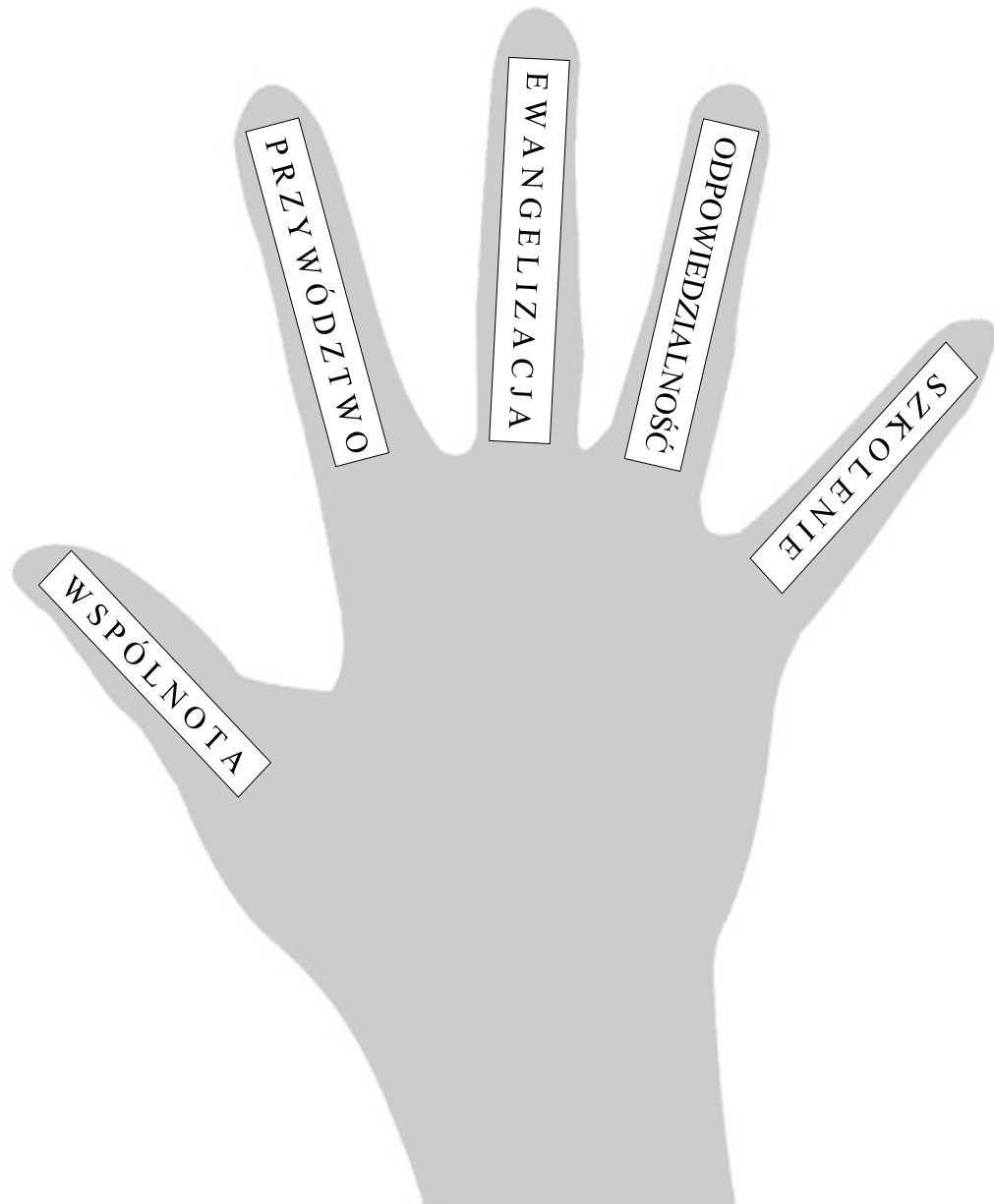
Taka duchowa postawa jest podstawowym warunkiem skutecznej pracy misyjnej grupy domowej. Aby takie nastawienie mogło się rozwijać, ważne, by ekipa założycielska danej grupy systematycznie się spotykała, by razem się modlić, szkolić i planować jeszcze przed zaproszeniem gości do udziału w spotkaniach grupy. To może mieć miejsce w formie grupy uczniowskiej, której członkowie spotykają się, by studiować tematy wzmacniające ich własne życie duchowe i objaśniające, jak założyć grupę domową.

Podstawowe zasady

Obok tej duchowej podstawy istnieją też pewne zasady, które są ważne dla powodzenia misyjnej grupy domowej. Te zasady można łatwo zilustrować za pomocą dłoni.

- Kciuk może zostać otoczony przez pozostałe cztery palce i reprezentuje **wspólnotę**.

- Palec wskazujący wskazuje kierunek i przedstawia duchowe **przywództwo**.
- Palec środkowy jest największym z pozostałych i oznacza priorytet grupy domowej, jakim jest **ewangelizacja**.
- Palec serdeczny symbolizuje **odpowiedzialność** wobec siebie nawzajem, jaką przyrzekają sobie członkowie ekipy założycielskiej.
- Najmniejszy palec potrzebuje wzrastać i reprezentuje **szkolenie**.

Zasada 1 Wspólnota

Grupy domowe bazują na podstawowych potrzebach, jakie każdy człowiek nosi w swoim sercu. Każdy pragnie wspólnoty, docenienia, miłości, akceptacji i przynależności. Jeżeli chcemy docierać do ludzi, to musimy zaspokoić te potrzeby. Tak samo robił Jezus! Nie wystarczy jedynie głosić właściwe poselstwo. Aby ludzie mogli podejmować decyzje dla Jezusa, potrzebują oprócz nauczania jeszcze wspólnoty z ludźmi wierzącymi. Jeżeli oba te elementy nie zaistnieją równocześnie, to w zdecydowanej większości przypadków nie zostanie podjęta konkretna decyzja dla Jezusa. Grupy domowe stwarzają idealne

środowisko połączenia biblijnego poselstwa i międzyludzkiej wspólnoty. Stwarzają rodzinną, ciepłą atmosferę, w której mogą zostać zaspokojone potrzeby naszych przyjaciół. Doświadczają naszej wspólnoty, obserwują naszą wiarę i zaczynają nam ufać. Przez to otwierają się na biblijne poselstwo.

Jezus bardzo wyraźnie mówił o tym połączeniu. Przeczytaj obie wypowiedzi Jezusa i wypisz, jakie znaczenie ma miłość i wspólnota dla nawrócenia człowieka.

Ewangelia Jana 13,34-35: _____

_____

_____

_____

Ewangelia Jana 17,20-21: _____

_____

_____

Ożywiona społeczność w małej grupie

Ta ożywiona chrześcijańska wspólnota w grupie domowej stwarza środowisko, które ułatwia ludziom poznanie Jezusa i wzrastanie w wierze. Tak było za czasów pierwszych chrześcijan i do dziś nic się w tej kwestii nie zmieniło. A oto jeszcze kilka praktycznych wskazówek, które pokazują, jak wspólnota w grupach domowych wygląda w praktyce.

- Ważne jest, by grupa spotykała się regularnie co tydzień. Jeśli spotyka się rzadziej, to dużo trudniej jest zbudować wspólnotę.
- Najlepiej jest rozpocząć spotkanie wspólnym posiłkiem, gdyż przez to powstaje atmosfera nienarzuconej wspólnoty.
- Społeczność nie ogranicza się jedynie do czytania Biblii, śpiewania i modlitwy. Naprawdę chcemy uczestniczyć w życiu innych ludzi.
- Na spotkaniach grupy otwarcie rozmawiamy o tym, co właśnie się dzieje w naszym życiu i modlimy się razem o siebie nawzajem.
- Pamiętamy o urodzinach i innych ważnych okolicznościach.
- Studium Biblii jest bardzo praktyczne i życiowe, tak że podczas jego trwania również rozmawiamy o naszym życiu i przez to uczestniczymy w życiu pozostałych uczestników grupy.
- Komunikujemy się również poza czasem spotkań, np. poprzez telefony, SMS-y, e-maile itp.
- Razem spędzamy nasz wolny czas, np. na wspólnych wycieczkach, imprezach urodzinowych, wieczorkach gier czy filmów itp.
- Kiedy ktoś z grupy potrzebuje pomocy, to wszyscy pomagamy.
- Właściwie to ma tu miejsce wszystko, czego w temacie 5. (*Zdobywanie przyjaciół dla Jezusa*) nauczyliśmy się o tym, jak zdobyć serce i zaufanie drugiego człowieka. Przypomnij sobie ten temat!

Zasada 2 Przywództwo

Żeby grupa domowa nie kręciła się tylko wokół własnej osi, potrzebuje duchowego przywódcy, który ciągle ma przed oczami wizję, cele i wartości grupy domowej i prowadzi grupę tą drogą. W lekcji 15. odpowiemy sobie na pytanie: Co to znaczy prowadzić grupę domową.

Zasada 3 Ewangelizacja

Członkowie ekipy założycielskiej muszą być zgodni co do tego, że priorytetem ich grupy domowej jest zdobywanie ludzi dla Jezusa. Grupa domowa, która nie ma tego priorytetu wyraźnie przed oczami, wcześniej czy później zaśnie. A więc jest to absolutnie niezbędne, aby grupa domowa wszystko podporządkowała temu jednemu celowi. W lekcji numer 14 przestudiujemy dokładnie, jak to się może stać.

Zasada 4 Odpowiedzialność

Aby grupa domowa mogła osiągać swoje cele, osoby w ekipie założycielskiej muszą być wiarygodne, świadome spoczywającej na nich odpowiedzialności i nastawione na współpracę. Nie możemy tego oczekiwać od naszych gości, ale od adwentystów tworzących ekipę założycielską – tak. Ważne, byśmy sobie zobowiązująco obiecali, że będziemy:

- niezawodnie, punktualnie przychodzić na spotkania grupy,
- wspierać grupę, udzielając się zgodnie z naszymi darami i talentami,
- regularnie modlić się o grupę i wszystkich jej gości,
- zapraszać gości na spotkania,
- autentycznie dzielić się swoją wiarą,
- zdecydowanie działać na rzecz wspólnoty i jedności w ekipie założycielskiej.

Zasada 5 Szkolenie

Szkolenie przywódcy i członków ekipy założycielskiej jest kluczem do skutecznego działania grupy domowej. Kiedy chce się założyć taką grupę, od tego należy zacząć. Jeżeli jedna osoba jest wyszkolona w różnych dziedzinach działania grupy domowej, to jej zadaniem jest przeszkolenie pozostałych członków ekipy założycielskiej. Może to wyglądać np. tak, że pokaże im, jak się prowadzi rozważanie biblijne i da każdemu możliwość spróbowania się.

Wyzwanie

1. Módl się dalej o te pięć osób, które Bóg położył Ci na sercu.
2. Stwórzcie razem listę modlitewną z imionami waszych przyjaciół, których chcielibyście zaprosić do uczestniczenia w grupie domowej.
3. Zaplanujcie razem jakąś aktywność, na którą możecie zaprosić waszych przyjaciół. To może być np. jakaś wycieczka, wieczorek gier czy filmów lub jakieś dobre jedzenie.

W świetle tego tematu co stało się dla Ciebie ważne? Co Bóg Ci pokazał? Jakie decyzje pragniesz podjąć? Czym chciałbyś się podzielić z Bogiem w modlitwie?

Twoje zadania w związku z tym tematem:

1. Przestudiuj dokładnie ten temat z modlitwą. Zaznacz fragmenty, które są dla Ciebie najważniejsze i wpisz odpowiedzi na pytania w miejsca do tego przeznaczone.
2. Przestudiuj fragment biblijny podany na końcu tego tematu.
3. Werset pamięciowy do tego tematu jest zapisany w **Dziejach Apostolskich 2,46-47**. Przepisz go bardzo starannie na osobną kartkę i naucz się go na pamięć.
4. Porozmawiaj z kimś w ciągu najbliższych dni na temat tego, co w tym temacie było dla Ciebie odkryciem.

Wprowadzenie Po tym, jak w ostatniej lekcji przyjrzeliliśmy się ważnym zasadom działania skutecznej grupy domowej, teraz zobaczymy, jak całkiem praktycznie może wyglądać spotkanie takiej grupy.

Przeczytaj jeszcze raz fragment z Dziejów Apostolskich 2, 42-47 i zanotuj, jak wyglądały spotkania pierwszych chrześcijan.

**Dzieje
Apostolskie
2,42-47**

**Spotkania
pierwszych
chrześcijan**

Kiedy pierwsi chrześcijanie spotykali się w domach, był to dla nich czas serdecznej wspólnoty. Jedli razem, opowiadali o swoich troskach i radościach, studiowali Słowo Boże i modlili się wspólnie. To samo chcemy przeżywać i my, spotykając się w grupie domowej. Przyjrzyjmy się dokładnie każdemu z tych elementów.

Element 1

Wspólne spożywanie posiłku (30-40 minut)

Wspólne jedzenie wydaje się być wątkiem pobocznym, ale stwarza nienarzuconą, naturalną wspólnotę, która umożliwia odprężenie i dzielenie się przeżyciami. Kiedy sami będziemy cieszyć się tą społecznością i zobaczymy, że nasi goście dobrze się czują, to o wiele łatwiej będzie nam zapraszać nowe osoby. Dla tych, którzy przychodzą na spotkanie grupy prosto z pracy, ma to szczególne znaczenie, że mogą zjeść pełnowartościową kolację.

W kwestii jedzenia należy zwrócić uwagę na następujące sprawy:

- Nie może się ono składać jedynie z kilku przekąsek, ale ma naprawdę sycić.
- Powinno być to proste jedzenie. Zupa z chlebem lub coś równie nieskomplikowanego w zupełności wystarcza.
- Przygotowane potrawy powinny być pełnowartościowe, smaczne i wegetariańskie, aby wydawały dobre świadectwo o naszej reformie zdrowia.
- Ciężar odpowiedzialności za przygotowywanie posiłków należy rozłożyć na członków ekipy organizatorów danej grupy domowej. Najlepiej, jeśli jedna osoba tworzy plan kto, kiedy i co ma przynieść. W przygotowywanie posiłków można również zaangażować gości, którzy przychodzą regularnie. Mając swój wkład w działanie grupy, jeszcze bardziej się z nią identyfikują.
- Od czasu do czasu można w kwestii jedzenia coś urozmaicać, np. przygotowywać potrawy z różnych krajów (włoskie lub chińskie), ale należy przy tym pamiętać o prostocie!
- W całym czasie jedzenia chodzi głównie o społeczność, a nie o samo spożywanie. Rozmowy przy stole należy prowadzić w taki sposób, by goście czuli się mile widziani.

- Jeżeli rozmowa się nie klei i/lub ludzie się jeszcze nie znają, można zadawać proste pytania przełamujące lody. Te pytania powinny być takie, by każdemu było łatwo na nie odpowiedzieć. W załączniku znajdziesz listę sprawdzonych pytań przełamujących lody:)

Element 2 **Śpiew (10 minut)**

Wspólny śpiew odgrywa w Biblii znaczącą rolę. Psalmi były pierwotnie napisane jako pieśni, które były ciągle śpiewane przez naród Boży jako wyraz uwielbienia Boga. W Kościele nowotestamentowym wcale nie wyglądało to inaczej. Paweł napisał do Kolosan: „Słowo Chrystusowe niech mieszka w was obficie; we wszelkiej mądrości nauczajcie i napominajcie jedni drugich przez psalmy, hymny, pieśni duchowne, wdzięcznie śpiewając Bogu w sercach waszych” (3,16). Na spotkaniach grupy domowej śpiew również odgrywa ważną rolę, gdyż jest formą uwielbienia Boga i stwarza poczucie wspólnoty. Oto kilka wskazówek, jak można dobrze poprowadzić wspólny śpiew:

- Ważne jest, by śpiewać pieśni świadomie i z całego serca. Kilka słów wprowadzenia do pieśni często pomaga wytworzyć tę świadomość.
- Dobrze jest tak dobierać pieśni, by ostatnia z nich wprowadzała do tematu spotkania.
- Między kolejnymi pieśniami można wypowiadać słowa wdzięczności i uwielbienia dla Boga.
- Ważne jest, by była wystarczająca ilość tekstów dla każdego.
- Należy wybierać znane i lubiane pieśni, których goście mogą się szybko nauczyć i które będą chcieli chętnie śpiewać.
- Najlepiej, jeśli ktoś akompaniuje do pieśni na instrumencie.
- Grupa może sobie wybrać pieśń przewodnią, którą będzie śpiewała co spotkanie. Taka pieśń przewodnia daje poczucie tożsamości.
- Uczcie się też co jakiś czas nowych pieśni, by zwiększać wasz repertuar.
- Śpiewajcie też pieśni, które są śpiewane na nabożeństwie. To pozwoli waszym gościom poczuć się pewniej, gdy przyjdą do nas na nabożeństwo.
- Uczcie się też pieśni na bazie fragmentów biblijnych. To jest najlepsza metoda zapamiętywania tekstów biblijnych.
- Grupa może też wyćwiczyć pewne pieśni, które potem wykona podczas nabożeństwa. To stwarza również okazję przyjścia naszych przyjaciół na nabożeństwo.

Element 3 **Rozważanie biblijne (30-40 minut)**

Po zakończeniu śpiewu krótką modlitwą rozpoczynamy nasze studium biblijne. W następnej lekcji dowiemy się, jak prowadzić takie studium, by stało się błogosławnym doświadczeniem dla wszystkich uczestników.

Element 4 **Dzielenie się (10-15 minut)**

Po rozważaniu biblijnym grupa dzieli się na mniejsze podgrupy, by wymienić się wyzwaniami, radościami oraz intencjami i by razem się modlić. Co prawda już podczas jedzenia opowiadaliśmy, co u kogo słyhać, ale po nabożeństwie najczęściej ludzie są gotowi i chętni, by podzielić się poważniejszymi sprawami.

- Podział na mniejsze grupy jest bardzo ważny, gdyż sprzyja to większej otwartości.
- Ważne, by członkowie ekipy organizacyjnej równomiernie rozdzielili się na te grupki.
- Dobrze jest w miarę możliwości na kolejnych spotkaniach zachować stałe grupy, by zaufanie i otwartość mogły stale wzrastać i by można było modlić się o pewne intencje przez dłuższy czas (tygodniami, a nawet miesiącami).
- W ramach dzielenia się zadajemy dwa pytania, na które każdy może odpowiedzieć.
  - Jak ci minął tydzień?
  - O co możemy się modlić w twojej sprawie?
- Odpowiedzi powinny być głębokie i autentyczne. Osoba prowadząca jako pierwsza odpowiada i pokazuje swoim przykładem, że nie chodzi tu jedynie o sprawy błahe, lecz o takie, które nas naprawdę głęboko dotykają.
- Każdy może mówić o swoich troskach i radościach. Nie jest też niczym złym opowiedzieć o swoich wyzwaniach i słabościach, w których potrzebujemy wstawiennictwa u Boga.
- Kiedy ktoś opowiada o jakimś swoim wyzwaniu, dobrze jest dodać mu otuchy, cytując pasującą obietnicę z Biblii.
- Otwarcie mówcie o tym, co przeżyliście z Bogiem i za co jesteście Mu wdzięczni.
- Należy uważnie słuchać i w modlitwie faktycznie wymienić wszystkie ze wspomnianych intencji.
- Czas dzielenia się powinien być krótki i praktyczny.
- Zachęcajcie każdą osobę, by wzięła w nim udział. Ale uszanujcie, jeżeli wasz gość nie czuje się jeszcze na tyle swobodnie, by coś powiedzieć.
- Dobrze jest w każdej grupce modlitewnej prowadzić zeszycik modlitw, do zapisywania wszystkich intencji. W ten sposób można modlić się o te intencje także w tygodniu i nie zostają one zapomniane. Jednak zanim jakkolwiek intencja trafi do zeszyciku, należy zapytać jej autora, czy wyraża na to zgodę.

Element 5 Wspólna modlitwa (10-15 minut)

Po tym jak każdy już podzielił się tym, co dla niego było ważne, należy się wspólnie pomodlić. Jezus dał nam w tej kwestii wspaniałą obietnicę: „Nadto powiadam wam, że jeśli dwaj z was na ziemi uzgodnili swe prośby o jakąkolwiek rzecz, otrzymają ją od Ojca mego, który jest w niebie. Albowiem gdzie są dwaj lub trzej zgromadzeni w imię moje, tam jestem pośród nich” (Ewangelia Mateusza 18,19-20).

- Najlepsza jest tzw. modlitwa konwersacyjna, tzn. taka, w której każdy modli się krótko i konkretnie, najlepiej jednym lub dwoma zdaniami. Przy tym można modlić się więcej niż raz. To pomaga skoncentrować się na modlitwie, tak by myśli nie uciekały. Poza tym ten rodzaj modlitwy jest zachęcający dla gości.
- Za przykładem Jezusa, podanym w modlitwie „Ojczy nasz”, należy zacząć od wychwalania Boga i dziękowania Mu, a dopiero potem przejść do przedstawiania próśb.
- W modlitwach pamiętajcie też o temacie biblijnym, który omawialiście tego dnia. Niektóre podziękowania i prośby mogą wpływać bezpośrednio z niego.
- Zachęcajcie gości, by przyłączyli się do modlitwy, ale nie naciskajcie! Każdy może się pomodlić, ale nikt nie musi tego robić.
- Ważne jest, by modlić się konkretnie, abyśmy też mogli konkretnie doświadczać

Bożych odpowiedzi. Wspólna modlitwa jest okazją, by nasi goście doświadczyli, że Bóg jest i naprawdę działa.

- Kiedy ludzie podają intencje, to ważne jest, by modlić się o nie tak długo, aż zostaną wysłuchane.
- Kiedy Bóg wysłuchuje modlitwy, dziękujmy Mu za to.
- Po zakończeniu modlitw w małych grupkach spotkanie jest zakończone. Ma to tę zaletę, że żadna z grup nie odczuwa presji czasu, jeśli ma pragnienie pomodlić się trochę dłużej.

Wyzwanie

1. Módl się dalej o ludzi na Twojej liście modlitewnej i szukaj możliwości zrobienia dla nich czegoś dobrego oraz wysyłania im duchowych impulsów.
2. Módlcie się razem za przyjaciół z waszej wspólnej listy modlitewnej, których chcecie zaprosić do grupy domowej.
3. Szukajcie dalszych możliwości zrobienia czegoś razem z waszymi przyjaciółmi.

Wprowadzenie Wspólne studiowanie Biblii stanowi, obok wspólnoty, centralny element spotkania grupy domowej. Pamiętaj, że ludziom najłatwiej jest podejmować decyzje dla Jezusa w sytuacji, kiedy doświadczają wspólnoty i przy tym studiują Słowo Boże. Słowa z Listu do Rzymian 10,17 „Wiara tedy jest ze słuchania, a słuchanie przez Słowo Chrystusowe” są nadal aktualne. Wspólne otwieranie Biblii i doświadczanie, jak Bóg przemawia do nas przez swoje żywe Słowo należy do piękniejszych i ważniejszych doświadczeń grupy domowej. Po jedzeniu i śpiewie otwieramy zatem razem Biblię, aby pozwolić Bogu do nas przemówić.

Podstawowe kwestie Żeby doświadczyć, jak nasi przyjaciele dzięki tym rozważaniom biblijnym poznają lepiej Jezusa, wzrastają w wierze oraz dokonują zmian w swoim życiu, należy stosować się do następujących zasad:

- Rozważanie biblijne powinno budować most między poselstwem biblijnym a naszym życiem. Dlatego też powinno po pierwsze naprawdę opierać się na Biblii i być zorientowane na odkrywanie tego, co Bóg ma do powiedzenia na dany temat. Fragment z Biblii nie może służyć jedynie jako dodatek do naszej dyskusji. Po drugie studium biblijne musi łączyć się z naszym codziennym życiem. Nikt nie przyjmie prawdy jedynie na podstawie teoretycznych rozważań na dany temat.
- Na spotkaniach grupy domowej studiujemy tylko Biblię, a nie żadne inne książki. Pozycje napisane przez Ellen White też nie. Jej pisma są bardzo cenne i mogą służyć jako pomoc w przygotowaniu tematu, ale podczas samego spotkania tylko Biblia może być podstawą do rozważań. W przeciwnym wypadku ludzie łatwo mogliby odnieść wrażenie, że książki Ellen White są dla nas ważniejsze od Biblii.
- Traktujemy Biblię jako Słowo Boże, któremu bezgranicznie ufamy. Studiujemy ją z oczekiwaniem, że Bóg będzie przemawiał do nas przez swoje Słowo.
- Studiujemy Biblię według zasady, że ona sama siebie tłumaczy. Wiele kwestii, które pozostają niewyjaśnione w jednym miejscu Biblii, można zrozumieć, otwierając inne jej fragmenty.
- Tematy są dobierane do potrzeb gości. Mogą one odpowiadać na pytania, które pojawiają się u ludzi w trakcie ich poszukiwania Boga i zachęcać do osobistego czytania Biblii. Dlatego też powinny być interesujące i na czasie. Powinny być tak dobierane, aby w każdym momencie mogli dojść nowi goście.
- Tematy mają być chrystocentryczne, czyli koncentrować się wokół planu zbawienia i relacji z Jezusem. Nie możemy pozwolić na to, by właściwe zachowanie było bardziej akcentowane niż relacja z Jezusem.
- To rozważanie biblijne ma być wymianą myśli na temat danego tekstu z Biblii, a nie monologiem nauczyciela. Zadaniem osoby prowadzącej nie jest podanie wszystkich odpowiedzi, ale pomoc w ich odnalezieniu.
- Rozważanie biblijne musi być tak poprowadzone i tematy tak dobrane, by goście czuli się komfortowo nawet jeśli jeszcze nie posiadają zbyt wiele wiedzy biblijnej.
- Najlepiej do tego nadają się historie z Biblii takie jak np. sprawozdania z Ewangelii czy Dziejów Apostolskich, przypowieści Jezusa albo inne biblijne biografie. Są one z jednej strony przyjazne dla gości, gdyż łatwo je zrozumieć i zazwyczaj trzeba otworzyć tylko jeden fragment biblijny. Z drugiej strony są tak głębokie, że nawet ludzie posiadający dużą wiedzę biblijną mogą odkryć w nich coś nowego.

- Głównym celem rozważań nie jest potwierdzanie naszych adwentystycznych zasad wiary, ale nie należy też nic ukrywać. Jeśli np. w przypowieściach czy historiach jest mowa o powtórny przyjsciu Jezusa, zmartwychwstaniu, szabacie czy bóstwie Jezusa, to oczywiście możemy spokojnie rozmawiać na te tematy. Przez to budzi się zainteresowanie ludzi i podczas osobistego studium możemy im przybliżyć te kwestie.

Osobiste studiowanie Biblii

Najważniejszym elementem przygotowania do prowadzenia rozważania biblijnego jest samodzielne, dogłębne przestudiowanie danego fragmentu z Biblii z modlitwą. Słowo Boże musi przemówić do nas osobiście, zanim będziemy mogli z mocą podzielić się nim z innymi! Gotowe opracowania osób doświadczonych w prowadzeniu grup domowych mogą być bardzo pomocne. Jednak dobre materiały nigdy nie zastąpią naszego solidnego przygotowania!

Ważne jest, byśmy nie tylko pobieżnie przeczytali dany fragment biblijny, ale go naprawdę przestudiowali. Musimy poświęcić czas, by dowiedzieć się, co dany tekst rzeczywiście mówi, zamiast wyrażać nasze myśli o tym, co byśmy chcieli w nim znaleźć. Takie studium Biblii przypomina poszukiwanie złota. Musimy głęboko kopać, by je odkryć. W 4. temacie 2. modułu mówiliśmy o trzech krokach dogłębnego studium Pisma Świętego. Są to:

1. Obserwacja – odkrycie, co dany tekst tak naprawdę mówi (treść)
2. Interpretacja – zrozumienie znaczenia tekstu (znaczenie)
3. Zastosowanie – zastosowanie tego, co odkryliśmy, do naszego życia (zastosowanie)

Przyjrzyjmy się bliżej tym trzem krokom!

Pierwszy krok: Odkrycie, co dany tekst tak naprawdę mówi (treść).

Pierwszy krok polega na znalezieniu odpowiedzi na pytanie: „Co tak naprawdę mówi dany tekst?” Czytając jakiś fragment pobieżnie, często udaje nam się dostrzec jedynie część jego znaczenia. Na początku ważne, by zrozumieć kontekst danej wypowiedzi. Należy więc odpowiedzieć sobie na następujące pytania:

- Kim jest autor?
- Kto jest adresatem?
- Jaki jest kontekst historyczny i kulturalny? (biblijne komentarze i encyklopedie są tu bardzo pomocne)
- Jaki jest to gatunek literacki? (Prawo, opis historyczny, poezja, list, prorocstwo)
- Jaki jest bezpośredni kontekst danej wypowiedzi? Czego dotyczy cały rozdział? Jakie jest główne przesłanie tego listu czy księgi?

W znalezieniu odpowiedzi pomocne mogą być następujące pytania:

Kto? Kim jest pisarz lub narrator? O kim jest ten tekst? Kto jeszcze został wymieniony? Do kogo adresowana jest ta wypowiedź?

Co? Jakie jest główne przesłanie? O czym jest mowa lub co się wydarzyło?

Kiedy? Kiedy coś się wydarzyło lub wydarzy?

Gdzie? Gdzie się coś wydarzyło lub gdzie ma się wydarzyć?

Dlaczego? Dlaczego coś się dzieje?

Jak? Jak to się dzieje?

Często pozornie mało znaczące szczegóły pozwalają zrozumieć całość przesłania danego tekstu. Dlatego też ten krok jest kluczowym warunkiem wstępnym do wyciągnięcia właściwych wniosków.

Drugi krok: Interpretacja tekstu (znaczenie).

Kiedy już dogłębnie przeanalizowaliśmy tekst, to idziemy krok dalej i zadajemy pytanie: „Co tak naprawdę oznacza dany tekst?” Poniższe wskazówki są istotne w tej kwestii.

- Należy prosić Boga o zrozumienie! Jeśli chcemy zrozumieć, co Bóg mówi do nas przez dany tekst, to musimy poprosić GO o prowadzenie, gdyż tylko Duch Święty może wprowadzić nas we wszelką prawdę (Ewangelia Jana 16,13).
- Zbadaj swoje nastawienie! Czy szukasz w Biblii jedynie potwierdzenia dla swoich własnych opinii, czy szczerze chcesz się dowiedzieć, co Bóg ma do powiedzenia?
- Bądź gotowy wykonać Bożą wolę! Jezus powiedział, „Jeśli kto chce pełnić wolę jego [Boga Ojca], ten pozna, czy ta nauka jest z Boga, czy też Ja sam mówię od siebie” (Ewangelia Jana 7,17).
- Jak już mówiliśmy wcześniej, tekst należy zawsze studiować w jego kontekście. Kiedy wrywamy tekst z kontekstu, powstają najbardziej osobliwe teorie „biblijne”.
- Przeczytaj dany tekst kilka razy w różnych przekładach! Biblia gdańska jest najbardziej wierna oryginałowi. Istnieje wiele dobrych komputerowych wersji Biblii, które pozwalają na porównywanie wersetów lub wejrzenie w tekst oryginału – nawet jeśli nie posiada się znajomości greki lub hebrajskiego.
- Zawsze używaj prostych i jasnych wersetów do tłumaczenia tych trudniejszych! W każdym temacie są proste wypowiedzi, ale też i te trudniejsze do zrozumienia. Ważną zasadą interpretacji Biblii jest najpierw zrozumienie prostych fragmentów, a następnie przestudiowanie tych trudniejszych w ich świetle.
- Zawsze rozróżniaj między prawem a zasadą. Czym się one różnią? Biblijne prawo to powszechnie obowiązująca prawda, niezależna od kultury i pochodzenia. Przykładem może być tu 10 przykazań. Natomiast zasada jest zależna od kultury i sytuacji. Napomnienia Pawła mówiące o tym, aby kobiety zachowywały ciszę w kościele są właśnie taką zasadą. Dawał on rady odnośnie konkretnej sytuacji, ale nie ustanawiał uniwersalnego prawa dla wszystkich ludzi w każdym czasie.

Trzeci krok: Zastosowanie tego, co zostało odkryte (zastosowanie)

Pierwsze dwa kroki są niezbędne do tego, aby wysunąć prawidłowe wnioski dla naszego życia. Osoby, które nie postępują według tych zasad, będą jak człowiek, który zbudował swój dom na piasku i stracił wszystko podczas pierwszej burzy. Są tacy ludzie, którzy podejmują ważne decyzje w swoim życiu na podstawie tego, co „odkryli” w Biblii bez solidnego sprawdzenia poprawności swoich odkryć. Inni z kolei robią pierwszy i drugi krok, ale nie zwracają uwagi na trzeci, którym jest zastosowanie Bożego Słowa w naszym życiu. Jeśli nie wykonamy trzeciego kroku, to Słowo Boże będzie w naszym umyśle jedynie kolejną informacją, nieposiadającą żadnej mocy.

Żeby zrozumieć, co Bóg chce nam osobiście powiedzieć i jak możemy zastosować to, co przeczytaliśmy, warto zadać sobie następujące pytania:

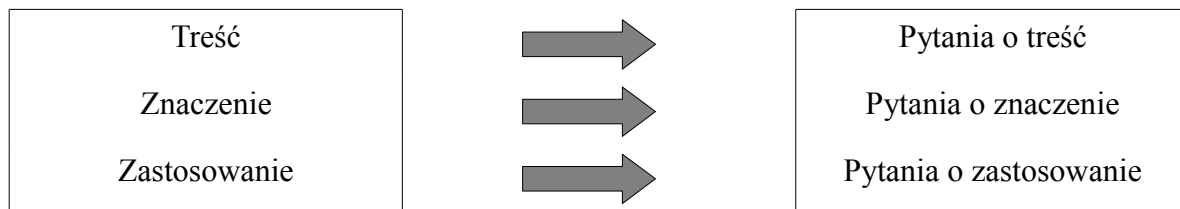
- Czy jest tu jakiś przykład, który powinienem naśladować?
- Czy jest tu jakieś prawo, do którego powinienem się zastosować?
- Czy jest tu jakiś zakaz, który powinienem uszanować?
- Czy Bóg chce mnie przed czymś ostrzec?
- Czy powinienem coś wyznać?
- Czy chcę Boga o coś poprosić?
- Czy jest tu jakaś obietnica, której powinienem się uchwycić?
- Czy Bóg chce, abym coś zrobił?

- Czy Bóg chce, abym czegoś zaprzestał?

Wierzmy, że Bóg chce przemawiać do każdego z nas osobiście przez Swoje Słowo. Dlatego też ważne jest, byśmy chcieli odnosić teksty biblijne do naszego życia.

Ułożenie właściwych pytań

Kiedy już odkryliśmy dla siebie treść, znaczenie i zastosowanie danego fragmentu Biblii, to postarajmy się ułożyć dobre pytania, które umożliwią również osobom na spotkaniu grupy domowej odkrycie tych rzeczy. W tym celu musimy ułożyć pytania do treści, znaczenia i zastosowania.

Aby dogłębnie przestudiować dany fragment z Biblii, dobrze jest wydrukować go sobie na środku kartki papieru i po bokach wynotować wszystkie spostrzeżenia i pytania. Potem z tych notatek można wybrać pytania do rozmowy. Zrobimy to na przykładzie historii setnika z Kafarnaum (Ewangelia Łukasza 7, 1-10):

<p><i>Dostownie niewolnik. Ile w tamtych czasach był wart chory niewolnik?</i></p> <p><i>On cenit i kochał swojego niewolnika. To jest wyjątkowe. Co nam to mówi o tym setniku?</i></p> <p><i>Oni mówią „godzien jest tego”. On mówi coś dokładnie przeciwnego (w. 6). Ich wypowiedź jest typowa dla faryzeuszy. O sobie też myśleli, że są godni (por. Ewangelia Łukasza 18,9-15).</i></p> <p><i>Na początku prosi on Jezusa, żeby przyszedł do jego domu. A teraz mówi, żeby Jezus nie przychodził do niego. Dlaczego taka zmiana? Co się stało</i></p>	<p>Gdy Jezus dokończył <u>wszystkich tych mów</u> do ludu, który się przysłuchiwał, wszedł do <u>Kafarnaum</u>.</p> <p><u>Sługa</u> pewnego <u>setnika</u>, szczególnie przez niego <u>ceniony</u>, chorował i bliski był śmierci.</p> <p><u>Skoro setnik</u> <u>posłyszał o Jezusie</u>, <u>wysłał do Niego starszyznę żydowską z prośbą, żeby przyszedł i uzdrowił mu sługę</u>.</p> <p>Ci zjawili się u Jezusa i prosili Go usilnie: Godzien jest, żebyś mu to wyświadczył - mówili - <u>miłuje bowiem nasz naród</u> i sam zbudował nam synagogę.</p> <p>Jezus przeto wybrał się z nimi. A gdy był już niedaleko domu, setnik wysłał do Niego przyjaciół z prośbą: <u>Panie, nie trudź się, bo nie jestem godzien, abyś wszedł pod dach mój</u>.</p> <p>I dlatego ja sam nie uważałem się za godnego przyjść do Ciebie. <u>Lecz powiedz słowo, a mój sługa</u></p>	<p><i>Tu chodzi o kazanie na górze.</i></p> <p><i>Jest nazywane „jego miastem”.</i></p> <p><i>Co wiemy o rzymskich setnikach?</i></p> <p><i>To określenie jest szczególne. Między Żydami a Rzymianami istniała nienawiść. Co nam to mówi o tym setniku?</i></p> <p><i>On kochał żydów. To byto naprawdę wyjątkowe! Co to o nim mówi?</i></p> <p><i>Dlaczego Jezus poszedł? Czy przekonał go argument faryzeuszy?</i></p> <p><i>On mówi: „nie jestem godzien” (kontrast do wersetu 4.). Który argument był dla Jezusa silniejszy? Dlaczego?</i></p>
---	--	--

<p><i>w międzyczasie?</i></p>	<p><u>będzie uzdrowiony.</u> <u>Bo i ja, choć podlegam władzy, mam pod sobą żołnierzy. Mówię temu: Idź! - a idzie; drugiemu: Chodź! - a przychodzi; a mojemu słudze: Zrób to! - a robi.</u></p>	<p><i>Co za wiara! Jak setnik do tego doszedł? Jaka relacja istnieje między jego pokorą a jego wiara?</i></p>
<p><i>Dlaczego Jezus się dziwi?</i></p>	<p>Gdy Jezus to usłyszał, <u>zadziwił się i zwracając się do tłumu, który szedł za Nim, rzekł: Powiadam wam: Tak wielkiej wiary nie znalazłem nawet w Izraelu.</u></p>	<p><i>To są bardzo mocne słowa! Poganin ma więcej wiary niż wszyscy Izraelici. Jak te słowa zabrzmiały w uszach żydów?</i></p>
<p><i>Być może setnik był akurat u swojego sługi, kiedy ten wyzdrowiał.</i></p>	<p>A gdy wysłani wrócili do domu, zastali sługę zdrowego.</p>	

Setnik z Kafarnaum (Ewangelia Łukasza 7, 1-10)

(T: pytanie o treść, Zn: pytanie o znaczenie, Zs: pytanie o zastosowanie)

Pytanie wprowadzające

- Wyobraźcie sobie, że prosicie Boga w modlitwie o coś, co jest dla was bardzo ważne, a Bóg odpowiada: „Podaj mi jeden dobry powód, dlaczego miałbym wysłuchać twojej modlitwy!” Jaki powód byś podał? (Zs)

Przeczytajmy razem fragment z Ewangelii Łukasza 7, 1-10!

Wersety 1-2

- Po wygłoszeniu kazania na górze Jezus udaje się do Kafarnaum, miasta nad jeziorem Genezaret, określanego jako „jego miasto”, ponieważ Jezus spędzał tam szczególnie dużo czasu. Tam mieszka rzymski setnik. Jak wyobrażacie sobie tego setnika? (Zn)
- Co było wyjątkowego w tym setniku? (T)
  - Setnik kochał swojego sługę. Chorzy niewolnicy nie przedstawiali już żadnej wartości dla Rzymian.
  - Setnik miłował także żydów i zbudował im synagogę.

Wersety 3-5

- Dlaczego setnik prosi Żydów, żeby w jego imieniu udali się do Jezusa? (Zn)
- Jakiego argumentu używają, żeby przekonać Jezusa o tym, że powinien pomóc setnikowi? (T)
- Co sądzicie o tym argumencie? (Zs)
  - Ich argument odpowiadał ich sposobowi myślenia: przez dobre uczynki można sobie załużyć na Bożą pomoc.

Wersety 6-8

- Jednak Jezus udaje się w drogę, by spełnić prośbę setnika. Ale kiedy jest już niedaleko jego domu, setnik prosi go, żeby jednak do niego nie przychodził, choć wcześniej go o to prosił (zobacz werset 3.). Jak doszło do tej zmiany? (Zn)
  - Im bardziej Jezus zbliżał się do setnika, tym bardziej niegodym ten się czuł.

- Ważne pytanie: Czy fakt, że setnik czuł się coraz bardziej niegodny, był wynikiem tego, że Jezus się od niego oddalał czy tego, że się do niego przybliżał? (Zn)
- Najwyraźniej poczuł się bardziej niegodny, ponieważ Jezus się przybliżył.
- Przenieśmy to na nasze życie! Nam też zdarzają się chwile, kiedy wyraźnie zdajemy sobie sprawę z naszej grzeszności i przez to czujemy się niegodni przed Bogiem. Czy to uczucie jest dowodem na to, że Jezus jest od nas daleko czy że jest blisko? (Zs)
- Tylko dzięki Duchowi Świętemu możemy uznać naszą winę. Ta świadomość pokazuje, że Bóg właśnie działa na nasze serce.
- Faryzeusze użyli argumentu, „godzien jest”. Jednak setnik powiedział coś przeciwnego: „nie jestem godzien”. Który argument był silniejszy dla Jezusa? Dlaczego? (Zn)
- Jaki jest najsilniejszy argument, jakim możemy się posłużyć, przychodząc do Boga w modlitwie z naszymi prośbami? (Zs)
- Najsilniejszym argumentem jest nasza bezsilność, która czyni Jego łaskę koniecznością. Tak właśnie modlił się Daniel: „Nakłoń, Boże mój, swojego ucha i usłysz! Otwórz oczy i spójrz na nasze spustoszenia i na miasto, które jest nazwane twoim imieniem! Gdyż nie dla naszej sprawiedliwości zanosimy nasze błaganie przed twoje oblicze, lecz dla obfitego twojego miłosierdzia” (Księga Daniela 9,18).

Wersety 9-10

- Jak te słowa brzmiały w uszach Izraelitów? (Zn)
Dlaczego Jezus uznał wiarę setnika za tak wielką? (Zn)

Pytanie podsumowujące

- Co z tej historii wyciągacie ku zbudowaniu waszej własnej wiary? (Zs)

Przygotowując się do prowadzenia tego rozważania, przeczytaj rozdział 32. z książki *Życie Jezusa*.

Wyzwanie

1. Od tego tematu podczas studium Biblii na końcu lekcji Twoim zadaniem będzie dodatkowo układanie pytań dotyczących treści, znaczenia i zastosowania.
2. Módl się dalej o ludzi na Twojej liście modlitewnej i szukaj możliwości zrobienia dla nich czegoś dobrego oraz wysyłania im duchowych impulsów.
3. Módlcie się razem za przyjaciół z waszej wspólnej listy modlitewnej, których chcecie zaprosić do grupy domowej.
4. Porozmawiajcie o tym, gdzie mogłaby się odbywać wasza grupa domowa!

**Studium
biblijne**

Przeczytaj uważnie fragment z Ewangelii Jana 8, **30-36**, i zrób notatki dotyczące jego treści, znaczenia i zastosowania oraz zapisz pytania odnośnie każdej z tych kwestii!

Co jest napisane w tekście?
(treść, znaczenie, zastosowanie)

Jak mogę o to zapytać?
(pytania dotyczące treści, znaczenia oraz
zastosowania)

W świetle tego tematu co stało się dla Ciebie ważne? Co Bóg Ci pokazał? Jakie decyzje pragniesz podjąć? Czym chciałbyś się podzielić z Bogiem w modlitwie?

Twoje zadania w związku z tym tematem:

1. Przestudiuj dokładnie ten temat z modlitwą. Zaznacz fragmenty, które są dla Ciebie najważniejsze i wpisz odpowiedzi na pytania w miejsca do tego przeznaczone.
2. Przestudiuj fragment biblijny podany na końcu tego tematu.
3. Werset pamięciowy do tego tematu jest zapisany w **Ewangeli Jana 8, 31-32**. Przepisz go bardzo starannie na osobną kartkę i naucz się go na pamięć.
4. Porozmawiaj z kimś w ciągu najbliższych dni na temat tego, co w tym temacie było dla Ciebie odkryciem.

Wprowadzenie W ostatniej lekcji mówiliśmy o tym, jak ważne jest, by wcześniej samemu gruntownie przestudiować fragment biblijny, o którym będzie mowa na rozważaniu podczas spotkania grupy. Przy tej okazji przyponieliśmy sobie trzy kroki studiowania Biblii. Poniżej napisz, jakie to były kroki, i krótko opisz, o co w nich chodziło.

Kiedy już przestudiujemy dany fragment Biblii za pomocą tych trzech kroków, potrzebujemy ułożyć dobre pytania, które pomogą uczestnikom spotkania grupy odkryć w tekście to, co my tam znaleźliśmy. Teraz chcemy się zastanowić, jak układać dobre pytania, które poprowadzą ludzi w studium Biblii.

Jakie pytania nie są dobre Aby wywołać ożywioną dyskusję na biblijny temat, potrzebujemy dobrych pytań, które staną się „rozsusznikiem” w rozmowie. Jednak na początek przyjrzyjmy się kilku rodzajom pytań, które **nie** prowadzą do biblijnej rozmowy:

- Pytania wymagające odpowiedzi w formie jednego słowa, np. „Jak miał na imię brat Mojżesza?”
- Pytania typu *uzupełnij zdanie*. Są to pytania, na które można odpowiedzieć tylko podając brakującą część zdania. Np. „Hiskiasz był królem...?”
- Pytania zamknięte, czyli takie, na które można odpowiedzieć tylko mówiąc *tak* lub *nie*, np.: „Czy Saul chciał zabić Dawida?”
- Pytania, w których trzeba wybrać między dobrem a złem. Chociaż można swoją wypowiedź rozwinąć do pełnego zdania, to jednak oczywistym jest, jaka odpowiedź jest poprawna. Np. „Jaki jest zamysł szatana wobec nas?”
- Pytania sugerujące, czy wręcz narzucające odpowiedź, np. „Czy Bóg także i dziś odpowiada na modlitwy?”
- Pytania sprawdzające wiedzę jak w szkole. Np.: „Kto był prorokiem w Judzie w czasie panowania króla Hiskiasza?”
- Pytania złożone z kilku pytań. Np. „Dlaczego Jezus zapytał uczniów, co o nim sądzą, i jak ty byś odpowiedział na to pytanie?”
- Skomplikowane pytania, które zawierają określenia teologiczne nieznanie większości członków grupy lub poruszające trudne teologiczne zagadnienia. Np.: „Dlaczego nauki o podwójnej predestynacji nie da się pogodzić z Bożym charakterem?”

Żadne z tych pytań nie prowadzą do prawdziwej wymiany myśli. Jedne są pouczające, sugerujące odpowiedź i zbyt banalne, a drugie są zbyt trudne, zwłaszcza dla gości.

Układanie dobrych pytań

Do ożywionej, głębokiej wymiany myśli o Słowie Bożym potrzebne są dobre pytania. Zanim przejdziesz do dalszej części tej lekcji, zastanów się, co sprawia, że pytania są dobre.

Dobre pytania posiadają następujące cechy:

- Zmuszają do myślenia i zachęcają do wypowiedzi.
- Łączą biblijne poselstwo z praktycznym życiem.
- Dają możliwość wielu różnych odpowiedzi wynikających z doświadczeń ludzi.

Jak zatem zadawać dobre pytania?

- Na początek zadawaj pytania dotyczące treści i znaczenia tekstu biblijnego, abyście mogli razem odkryć jego przesłanie. Tutaj odpowiedzi są zazwyczaj krótsze. Jednak te pytania są ważne, gdyż zakładają solidny biblijny fundament pod pytania odnośnie zastosowania.
- Pytania o zastosowanie powinny zajmować najwięcej czasu, gdyż prowadzą do głębokiej wymiany myśli. One łączą dany biblijny temat z osobistym życiem uczestników rozmowy. Mogą one odnosić się do tego, czego już doświadczyliśmy w danym temacie (przeszłość) lub tego, jak chcemy daną biblijną wypowiedź zastosować w naszym życiu (przyszłość). Aby to zrobić, nie wystarczy zadać jednego pytania o zastosowanie na koniec rozważania biblijnego. Ważne jest, by w trakcie studium co raz nawiązywać do kwestii zastosowania tego, o czym mówimy.
- Często przed zadaniem pytania warto zrobić krótkie wprowadzenie, które wyjaśni biblijny kontekst, dostarczy potrzebnych informacji lub skieruje myśli na sedno zagadnienia. Czasem to wprowadzenie może polegać na tym, że własnymi słowami opowiemy treść tekstu, po czym od razu zapytamy o jego znaczenie i zastosowanie.
- Zapytajcie o doświadczenia i opinie, np. „Jak radzicie sobie z tym, że ludzie wierzących także spotykają ciężkie doświadczenia?”
- Pytajcie uczestników rozmowy o ich zdanie np. „Czy waszym zdaniem młodym ludziom żyjącym w dzisiejszych czasach jest trudniej czy łatwiej niż tym żyjącym 100 lat temu? Dlaczego?”
- Proście o rady np. „Co poradzilibyście przyjacielowi, który mówi, że nie może się modlić?”
- Przeprowadźcie burzę mózgów, np. „Jakie myśli przychodzą wam do głowy, gdy słyszycie określenie *czasu końca*?”
- Ustalcie wspólną definicję jakiegoś słowa, np.: „Co rozumiecie pod pojęciem *prześladowanie*?”
- Niech uczestnicy wyrażą jakieś określenie innymi słowami, np. „Spróbujcie ująć w innych słowach pojęcie *prześladowanie*!”

- Proście uczestników, by wyrazili coś swoimi słowami np. „Wyjaśnijcie proszę własnymi słowami, co Jezus mówi tutaj do Nikodema!”

**Przykłady
dobrych pytań**

Przyjrzyj się poniższym przykładom dobrych pytań i zastanów się, co sprawia, że są one dobre!

- Biblia zawiera wiele obietnic, na których możemy polegać. Jednak nie zawsze doświadczamy wyraźnego spełnienia danej obietnicy. Jak radzimy sobie z tym, że jakaś obietnica wydaje się nie spełniać?
- Biblia pokazuje nam, że często powinniśmy myśleć o tym, jak Bóg nas prowadził i błogosławił w przeszłości. Przez to nasza wiara ma się wzmacniać. Do jakiego doświadczenia z przeszłości zwiększającego twoje zaufanie do Boga chętnie powracasz w swoich myślach?
- Każdy człowiek musi w swoim życiu podejmować decyzje. Nie da się tego uniknąć. Jakie trzy najważniejsze decyzje musi w życiu podjąć każdy człowiek?
- Przeczytajmy razem fragment z Ewangelii Mateusza 6,5-8!... Jezus ostrzega nas tutaj dobitnie, żebyśmy nie modlili się jak obłudnicy. W jakim stopniu grozi nam dzisiaj popełnianie tych samych błędów, co Żydzi, do których Jezus wypowiedział te słowa?

Przeczytaj fragment z Ewangelii Mateusza 5,13 i ułóż pytania dotyczące treści, znaczenia i zastosowania!

**Ewangelia
Mateusza 5,13**

**Pytania do
Ewangelii
Mateusza 5,13**

Pytania do treści (T), znaczenia (Zn) i zastosowania (Zs) fragmentu z Ewangelii Mateusza 5,13 mogą wyglądać następująco:

- Jezus mówi tutaj w kazaniu na górze o zadaniu swoich naśladowców w tym świecie. Do czego ich prównuje? (T)
- Co oznacza porównanie do soli? (Zn)
- Aby móc zrozumieć to porównanie, musimy zdać sobie sprawę, do czego używano soli w czasach Jezusa. Czy wiecie coś na ten temat? (Zn)
- Biorąc pod uwagę to porównanie, jakie zadania mają naśladowcy Jezusa w tym świecie? (Zs)
- Jezus mówi też o tym, co ma się stać z solą, która straciła swój smak. Ma zostać wyrzucona. Co to oznacza dla nas? (Zs)

- Aby sól mogła spełnić swoje zadanie, musi odróżniać się od zupy, którą ma przyprawić. Poza tym nie może pozostawać w solniczce. Musi znaleźć się w zupie! Przenieśmy tę myśl na nas osobiście!
- Potrzebujemy zatem z jednej strony jasnej tożsamości, która odróżnia nas od świata. Z drugiej strony ważne jest, byśmy mieszały się z ludźmi, którzy są inni niż my, dbając przy tym o to, byśmy sami nie „zeświecczeli”. Jak możemy znaleźć taką równowagę w naszym życiu?

Prowadzenie studium biblijnego

Dobre pytania decydują o tym, czy studium biblijne będzie udane. Jednak sposób prowadzenia rozmowy również ma ogromne znaczenie. Poniżej znajdziesz szereg ważnych wskazówek, wynikających z praktyki, które mogą pomóc Ci w mistrzowski sposób prowadzić studium biblijne.

- Na samym początku ważne, by zrozumieć, że osobiste duchowe przygotowanie ma większe znaczenie niż ułożenie dobrych pytań. Kiedy spotykamy się, by studiować Słowo Boże, Duch Święty działa wśród nas. Tak naprawdę to On prowadzi to studium i chce działać przez Ciebie, by wyjaśniać prawdy biblijne! A zatem bardzo ważne, byśmy sami byli napełnieni Duchem Świętym! Proś Boga, by poprzez Ducha Świętego dawał Ci właściwe słowa i działał na serca wszystkich uczestników spotkania.
- Rozpoczynaj studium krótką modlitwą. Podziękuj w niej Bogu za to, że będzie przemawiał przez swoje Słowo i poproś Go, by pomógł wam zrozumieć Jego przesłanie.
- Potrzebujesz określić jasny cel studium biblijnego, który najlepiej jest zapisać. Ten cel jest złotą nicią całego studium i pomaga zachować jasność myśli. Na koniec uczestnicy studium powinni umieć jasno określić, czego się nauczyli.
- Trzymaj się tematu. Kiedy rozmowa potoczy się w innym kierunku, to sprowadź ją z powrotem na właściwe tory, przypominając ostatnio zadane pytanie lub przechodząc do następnego. Pomocnym dla osoby prowadzącej jest, kiedy inni członkowie ekipy prowadzącej grupę wiedzą, jaki jest cel studium, i pomagają kierować rozmowę, wracając w swoich wypowiedziach do ostatnio zadanego pytania.
- Dobrze wyjaśnij kontekst danego fragmentu biblijnego. Aby właściwie to zrobić, przypomnij sobie pierwszy krok studiowania Biblii z poprzedniego tematu.
- Żeby rozpocząć wymianę myśli wśród uczestników, potrzebne są dobre pytania wprowadzające. Takie pytania wprowadzają do tematu poprzez odniesienie się do doświadczeń dnia codziennego, z którymi każdy może się utożsamić. Oto kilka przykładów dobrych pytań wprowadzających:
  - Jest wiele rzeczy w naszym życiu, za które możemy być wdzięczni. Czy możecie wymieć kilka rzeczy, za które wy osobiście jesteście wdzięczni?
  - Jak wdzięczność wpływa na nasze życie?
  - Wyobraź sobie, że pracujesz i pracujesz, ale nie udaje Ci się osiągnąć tego, co zamierzałeś? Jak się czujesz w takich chwilach?
- Koniecznie otwierajcie razem Biblię! Niech każdy po kolei czyta teksty. W ten sposób angażuje się wszystkich, nawet tych, którzy zazwyczaj niewiele mówią.
- Dobrze jest, gdy wszyscy czytają z tego samego przekładu Biblii. Najlepiej jakiegoś współczesnego. Warto jest mieć kilka Biblii w zapasie, żeby każdy mógł mieć własny egzemplarz podczas studium.
- Bądź elastyczny w kwestii zadawania pytań. Czasami uczestnicy studium odpowiedzą na pytanie, zanim zostanie ono zadane. Lub podczas rozmowy wyniknie sytuacja, w której trzeba zadać jakieś dodatkowe pytanie.

- Słuchaj wypowiedzi ludzi, by naprawdę zrozumieć, co mają na myśli. Często nie wsłuchujemy się w to, co ktoś mówi, tylko w głowie układamy sobie komentarz lub odpowiedź. To nie jest prawdziwe słuchanie!
- Podaruj uczestnikom studium swoją całą uwagę. Kiedy będą odpowiadali na Twoje pytania, to aktywnie ich słuchaj. Zachowuj kontakt wzrokowy i w żadnym wypadku nie spoglądaj w notatki podczas czyjejś wypowiedzi. Nie przechodź w myślach do kolejnego pytania, dopóki jeszcze ktoś mówi.
- Częścią aktywnego słuchania jest właściwe reagowanie na wypowiedzi uczestników studium. Możesz o coś dopytać lub podsumować krótko daną wypowiedź i uprzejmie za nią podziękować. Bardzo ważne jest takie docenianie wkładu osób w dyskusję!
- Zanim przejdziesz do następnego punktu, powtórz najważniejsze myśli.
- Ważne, by członkowie ekipy prowadzącej grupę również aktywnie uczestniczyli w dyskusji, wnosili do niej osobiste doświadczenia i świadczyli o tym, że wiara w Jezusa ubogaca nasze życie.
- Uważaj na to, by studium Biblii nie przerodziło się w ostrą wymianę zdań typu „kto ma rację?”.
- Mów przekonująco i z entuzjazmem o biblijnym poselstwie! Uczestnicy spotkania muszą widzieć, że naprawdę wierzysz w to, co mówisz.
- Bądź otwarty i opowiadaj doświadczenia z własnego życia. Mów też o wyzwaniach, jakie napotykasz. Taka otwartość będzie zachęcała innych, żeby też się otworzyli.
- Używaj dobrych przykładów i ilustracji do zobrazowania duchowych prawd.
- Strzeż się przed tym, żeby samemu zbyt wiele mówić. Masz przewagę nad innymi, bo sam wcześniej dogłębnie zbadalesz temat. Jednak pamiętaj o tym, że uczestnicy studium potrzebują sami dojść do pewnych wniosków.
- Zachęcaj uczestników studium do osobistego czytania Biblii. Możesz na przykład podać im fragment na kolejne studium i poprosić ich, by go przeczytali przed spotkaniem. Dobrze jest zapisać adres tekstu na małych karteczkach, zostawiając trochę miejsca na notatki i rozdać ludziom, by włożyli sobie do Biblii.
- Na koniec potrzebne jest dobre pytanie podsumowujące, które jeszcze raz skieruje myśli uczestników na główny temat studium i wezwie do decyzji. Można na przykład zapytać:
  - Jaka myśl dziś najbardziej do was przemówiła?
  - Co z tego tematu zabieracie na dalszą duchową drogę?
  - Jakie decyzje w kwestii waszego osobistego życia duchowego chcecie dziś podjąć?

Wyzwania podczas studium Biblii

Nawet będąc najlepiej przygotowanymi nie unikniemy wyzwań podczas wspólnego studium. Przyjrzyjmy się niektórym z nich:

- Gość wyraża myśl, która jest sprzeczna z Biblią.
  - To nie jest tragedia! Cieszymy się z tego, że ten gość jest z nami, nawet jeśli niektóre kwestie widzi inaczej niż my.
  - W takiej sytuacji można na przykład powiedzieć: „Rozumiem co masz na myśli. Na pewno znajdziemy czas, aby przyrzeć się, co Biblia mówi na ten temat”. Uśmiechnij się spokojnie i prowadź studium dalej.
- Gość zadaje pytania.
  - To wspaniale! To oznacza przecież, że naprawdę zaangażował się w studium.

- Kiedy goście zadają pytania, to czasami nie od razu wiadomo, o co im naprawdę chodzi. Dlatego często warto dopytać się, by mieć pewność, że się właściwie zrozumiało. „Czy możesz bardziej wyjaśnić pytanie?” Często dopiero wtedy można poznać, co tak naprawdę kryje się za danym pytaniem.

- Jeżeli da się na to pytanie szybko odpowiedzieć, zrób to od razu i kontynuuj temat studium. Często można też zadać to pytanie wszystkim: „Co wy o tym myślicie?”

- Jeżeli ktoś ma pytania odnośnie kwestii, które lepiej wyjaśnić w osobistej rozmowie, to dobrym rozwiązaniem jest podać tej osobie trzy wersety biblijne mówiące na ten temat. Poproś ją, by przeczytała sobie te teksty i sama znalazła odpowiedź. W osobistej rozmowie można zapytać, czy jej się to udało. Taka sytuacja może doprowadzić do lekcji biblijnych.

- Ktoś mówi za dużo i nie pozwala innym dojść do głosu.
    - Jedną z możliwości jest, by po wypowiedzi takiej osoby zapytać pozostałych „Co myślicie o tym?” i spoglądać na nich wyczekująco.
    - Czasami konieczna jest osobista rozmowa z tą osobą, w której wyjaśni się jej, jak ważnym jest, by inni też się wypowiadali.
  - Po zadaniu pytania nastaje cisza, bo nikt nic nie odpowiada.
    - To może oznaczać, że wszyscy się zastanawiają, bo zadałeś bardzo dobre pytanie. W takim przypadku należy znieść ciszę ze spokojem i oprzeć się pokusie odpowiedzi na to pytanie samemu.
    - Cisza może również oznaczać, że uczestnicy studium nie zrozumieli pytania. Wtedy należy je powtórzyć, najlepiej innymi słowami. Czasami potrzeba jeszcze dodatkowych wyjaśnień, aby wszyscy zrozumieli pytanie.
- Wyzwanie**
1. Módl się dalej o ludzi na Twojej liście modlitewnej i szukaj możliwości zrobienia dla nich czegoś dobrego oraz wysyłania im duchowych impulsów.
  2. Módlcie się razem za przyjaciół z waszej wspólnej listy modlitewnej, których chcecie zaprosić do grupy domowej.
  3. Zaplanujcie wspólną kolację dla tych przyjaciół.

**Studium
biblijne**

Przeczytaj uważnie fragment z **2 Listu do Tymoteusza 3, 14-17**, i zrób notatki dotyczące jego treści, znaczenia i zastosowania oraz zapisz pytania odnośnie każdej z tych kwestii!

Co jest napisane w tekście?
(treść, znaczenie, zastosowanie)

Jak mogę o to zapytać?
(pytania dotyczące treści, znaczenia oraz
zastosowania)

W świetle tego tematu co stało się dla Ciebie ważne? Co Bóg Ci pokazał? Jakie decyzje pragniesz podjąć? Czym chciałbyś się podzielić z Bogiem w modlitwie?

Twoje zadania w związku z tym tematem:

1. Przestudiuj dokładnie ten temat z modlitwą. Zaznacz fragmenty, które są dla Ciebie najważniejsze i wpisz odpowiedzi na pytania w miejsca do tego przeznaczone.
2. Przestudiuj fragment biblijny podany na końcu tego tematu.
3. Werset pamięciowy do tego tematu jest zapisany w **2 Liście do Tymoteusza 3, 16**. Przepisz go bardzo starannie na osobną kartkę i naucz się go na pamięć.
4. Porozmawiaj z kimś w ciągu najbliższych dni na temat tego, co w tym temacie było dla Ciebie odkryciem.

Wprowadzenie Kiedy pierwsi chrześcijanie spotykali się w swoich domach, by pielęgnować wspólnotę oraz razem studiować Słowo Boże i się modlić, oczywiście doświadczali również tego, że ludzie w ich domach poznawali Jezusa i podejmowali decyzje pójścia za Nim. „Pan zaś codziennie pomnażał liczbę tych, którzy mieli być zbawieni” (Dzieje Apostolskie 2,47).

To, co było doświadczeniem pierwszych chrześcijan, może dzięki grupom domowym dziś stać się i waszym doświadczeniem. Grupy domowe, które działają według wzoru pierwszych chrześcijan, w dzisiejszych czasach stwarzają środowisko, które ułatwia ludziom poznanie Jezusa. Goście mogą w rodzinnej, nieformalnej atmosferze obserwować waszą wiarę, stawiać pytania, studiować Słowo Boże i przez to wzrastać duchowo. W tej lekcji zobaczycie, co konkretnie możecie zrobić, żeby ludzie na spotkaniach waszej grupy domowej mogli doświadczać nawrócenia.

Po co istniejemy?

Na początku musimy odpowiedzieć sobie na podstawowe pytanie: Po co w ogóle istniejemy? Dla pierwszych chrześcijan było jasne, że ich zadaniem, a tym samym celem istnienia, jest głoszenie ewangelii i czynienie ludzi uczniami. Realizowali wizję wypełnienia tego wielkiego zlecenia misyjnego danego przez Jezusa.

Jeżeli chcecie doświadczać, jak ludzie poprzez waszą grupę domową przychodzą do Jezusa i podejmują decyzję pójścia za Nim, to musicie na pytanie „Po co istniejemy?” odpowiedzieć sobie tak samo jasno jak pierwsi chrześcijanie. Dobrze jest sobie to zapisać: „Nasza grupa domowa istnieje po to, aby ludzie żyjący wśród nas mogli poznać Jezusa i stać się Jego uczniami”. Wszystko inne, co możecie zrobić, by dotrzeć do ludzkich serc i uczynić waszą grupę domową przyjazną dla innych, ma sens dopiero wtedy, kiedy ekipa zakładająca daną grupę czuje się zobowiązana, by realizować ten cel.

Niektóre grupy domowe istnieją bez takiej wizji. Służą one temu, by członkowie zboru mogli pielęgnować wspólnotę i wzmacniać swoją wiarę. Nie są to jednak misyjne grupy domowe wzorowane na opisie z 2. rozdziału Dziejów Apostolskich. Nie ma nic złego w tym, że jakaś grupa na określony czas staje się zamkniętą, by studiować tematy nieodpowiednie dla gości. Jednak jeżeli grupa domowa nie zaangażuje się w realizowanie wielkiego zlecenia misyjnego, to po niedługim czasie zacznie się obracać wokół siebie i zaśnie. Kiedy członkowie zboru angażują się w misyjną grupę domową, uczą się podchodzić do gości, wyjaśniać poselstwo biblijne oraz w naturalny sposób rozmawiać o swojej wierze. Modlą się o innych i doświadczają, jak osoby, za które się modlą, coraz bardziej otwierają się na Jezusa. Dzięki temu w większym stopniu wzrasta ich wiara niż poprzez uczestnictwo w grupie, w której nie ma gości.

Kiedy na spotkaniach misyjnej grupy domowej przez okres kilku miesięcy nie ma żadnych gości, to należy z modlitwą się zastanowić, czy jej nie zamknąć. Nie ma sensu prowadzić misyjnej grupy domowej tylko dla członków zboru. Ostatecznie będą tylko sfrustrowani. W takim wypadku dobrze jest zmienić miejsce lub prowadzącego lub też przydzielać uczestników danej grupy do kilku innych grup.

Znajdowanie ludzi do grupy domowej

Jak zatem znaleźć ludzi, których możecie zaprosić do waszej grupy domowej? Właściwie to w tym miejscu ma zastosowanie wszystko to, czego nauczyliśmy się w trzech lekcjach mówiących o ewangelizacji poprzez przyjaźń. Najbardziej skuteczną metodą jest i pozostanie osobiste zapraszanie swoich znajomych. Poniżej odniesiemy poznane już wcześniej zasady do grup domowych.

- Stwórzcie listę z imionami osób, które chcielibyście zaprosić do grupy domowej. Ilustracja przedstawiająca „sieć znajomości” może pomóc w tym, by nikogo nie przeoczyć. Pamiętajcie też o młodzieży adwentystycznej i członkach zboru, którzy

znajdują się „na wylocie” z Kościoła. Oni zaliczają się do grupy gości tak samo jak ludzie ze świata.

- Módlcie się intensywnie za tych ludzi, zanim ich zaprosicie podczas wspólnych spotkań modlitewnych oraz w waszych modlitwach osobistych. Módlcie się o to, by Duch Święty działał na ich serca i przygotował ich na przyjęcie waszego zaproszenia.
- Najważniejszym czynnikiem, który pobudza ludzi do przyjęcia zaproszenia na spotkanie grupy domowej jest zaufanie do osoby zapraszającej. Módlcie się o to, by Bóg dotknął ich serc, tak by byli wam przychylni. Zastanówcie się, jak możecie okazać im dobroć i dotrzeć do ich serc.
- Dalszym czynnikiem ułatwiającym ludziom przyjęcie waszego zaproszenia na grupę domową jest to, że znają oni inne osoby tworzące tę grupę. Dlatego stwórzcie okoliczności umożliwiające zapoznanie się tych osób, zanim zaprosicie ich do grupy domowej. Zaplanujcie zajęcia w czasie wolnym, jak np. wieczory filmów czy gier, wycieczki, urodziny itp., na które zaprosicie swoich przyjaciół.
- Patrzcie na grupę domową jako stałą możliwość zapraszania nowych ludzi. Ważne, by ciągle zapraszać nowych ludzi i nie zadowalać się jedynie kilkoma gośćmi.
- Nie zniechęcajcie się, jeżeli ktoś nie przyjmie od razu waszego zaproszenia. Wielokrotnie zapraszajcie takie osoby! Wiele osób potrzebuje niejednokrotnie otrzymać zaproszenie, zanim po raz pierwszy przyjdzie na spotkanie grupy.
- Kiedy osobiście zapraszacie ludzi, róbcie to całkiem naturalnie, tak jakbyście zapraszali ich na posiłek. Bądźcie entuzjastyczni! Opowiadajcie o dobrym jedzeniu, świetnej wspólnocie i głębokich rozmowach.
- Zachęcajcie waszych gości, żeby zapraszali swoich przyjaciół. Oni mają swoją własną sieć znajomości i znają osoby, których wy nie znacie. Niektóre grupy domowe świadomie zostawiają zawsze jedno wolne krzesło i proszą Boga, by przyprowadził człowieka, który zajmie to miejsce. Możecie otwarcie mówić na spotkaniach grupy o tym, że należy zapraszać swoich przyjaciół. Poselstwo, które studiujecie, jest tak cenne, że wasi przyjaciele też powinni je usłyszeć. Jeżeli wasi goście będą się dobrze czuli i poselstwo ich poruszy, to chętnie będą przyprowadzali swoich znajomych.
- Wybierajcie tematy, które będą odpowiadały potrzebom danej grupy. Ustalajcie pewne cykle tematyczne, na które będziecie mogli zapraszać konkretne osoby. Stwórzcie ulotkę o waszej grupie domowej przedstawiającą grupę i omawiane tematy. Przy pomocy tej ulotki możecie zapraszać swoich przyjaciół, a także powiadomić mieszkańców waszej miejscowości.
- Można też dać ogłoszenie do gazety zapraszające ludzi do waszej grupy domowej.
- Jeżeli w waszym zborze są organizowane wykłady tematyczne, to warto na spotkaniach grupy w tym czasie dobrać tematy pod hasło wykładów. W ten sposób można w łatwy sposób zaprosić ludzi uczęszczających na wykłady na spotkania waszej grupy.
- Jeżeli członkowie ekipy zakładającej grupę znają jedynie niewielu nieadwentystów, to ważne, by zaangażować się w poznawanie nowych ludzi. Jednym z dobrych sposobów, by to zrobić, jest włączenie się w prace społeczne w waszej miejscowości.
- Jeżeli macie przyjaciół, którzy przychodzili na grupę, ale przestali, to nie należy o nich zapominać! Zapraszajcie ich przy różnych okazjach. Zapytajcie, dlaczego przestali przychodzić. Jeżeli podczas spotkań wydarzyło się coś, co ich odepchnęło, to należy ich za to przeprosić i wyjaśnić sprawę.

Czynienie grup domowych przyjaznymi dla gości Aby wasi goście czuli się dobrze na spotkaniach grupy, muszą one być zorientowane na ich potrzeby. W tym celu należy uwzględnić następujące kwestie:

- Każdy człowiek jest mile widziany niezależnie od tego, jakie życie prowadzi. Nie należy mierzyć gości miarą własnego stylu życia. Wy macie stanowić przykład i trzymać się Bożych zasad! Ale nie wolno nikogo potępiać tylko dlatego, że prowadzi inny tryb życia niż wy.
- W rozmowach uważajcie, by nie postawić waszych gości w kłopotliwej sytuacji poprzez rozmawianie o tematach, o których oni nie mają pojęcia (wewnętrzne sprawy Kościoła). Rozmawiajcie na tematy, do których wasi goście chętnie się przyłączają.
- Tematy do studium Biblii należy wybierać w taki sposób, by z jednej strony pomagały one waszym gościom w ich wzroście duchowym, a z drugiej pozwalały na dochodzenie ciągle nowych osób.
- Należy zawsze wyjaśniać, co i dlaczego robicie. Na przykład jeżeli modlicie się przed studiowaniem Biblii, to mówcie: „Wierzmy, że tylko z Bożą pomocą możemy właściwie zrozumieć to, co On chce nam powiedzieć. Dlatego chcemy prosić Boga, by był tu z nami i poprowadził nas w naszym studium”.
- Stwórzcie atmosferę, która zachęci waszych przyjaciół do zadawania pytań. Doceniajcie te pytania i traktujcie je poważnie, nawet jeżeli są bardzo proste!

Prowadzenie przyjaciół do Jezusa

Kiedy ktoś decyduje się podążać za Jezusem, to jest to Boży cud! Możecie doświadczać tego, jak Bóg działa na waszych przyjaciół i przyciąga ich do siebie. Możecie także mieć w tym swój udział. Są pewne rzeczy, które możecie zrobić, by pomóc waszym przyjaciołom podejmować decyzje dla Jezusa:

- Nie ustawajcie w modlitwach za waszymi gośćmi!
- Podczas spotkań otwarcie mówcie o waszej osobistej wierze i o doświadczeniach, jakie przeżywacie z Bogiem. Przez to zaświadczycie o tym, jak wasza wiara wygląda w praktyce i zachęcicie gości do tego, by również otwarcie mówili o swojej wierze.
- Z zasady grupa domowa nie istnieje po to, by systematycznie przerabiać adwentystyczne zasady wiary. Jednak chcecie przecież, żeby wasi przyjaciele zapoznali się z całym poselstwem adwentowym. Najlepiej można to zrobić przez to, że będziecie także poza spotkaniami grupy studiować Biblię z waszymi przyjaciółmi. Dlatego istotne, by członkowie ekipy założycielskiej byli przeszkoleni w udzielaniu lekcji biblijnych. Na stronie internetowej www.youthintraining.info można znaleźć bardzo dobre materiały szkoleniowe z tego zakresu w języku niemieckim.
- Ludzie, którzy jakiś czas już przychodzą na spotkania grupy domowej i sami dla siebie czytają Biblię, mają pytania, na które nie zawsze można odpowiedzieć podczas spotkania grupy. Dobrze jest wtedy dać im trzy teksty biblijne mówiące na dany temat i zachęcić, by sami znaleźli odpowiedź na swoje pytanie. W tygodniu należy zadzwonić do takiej osoby i zaproponować jej wspólne przestudiowanie tego tematu. Od tego może się zacząć wasze wspólne studiowanie lekcji biblijnych.
- Planujcie wspólne spędzanie wolnego czasu w waszej grupie domowej. Pójdźcie razem na wycieczkę, świętujcie urodziny, organizujcie wypadki pod namiotami itp.
- Kiedy w zborze będzie miała miejsce publiczna ewangelizacja, to chodźcie na wykłady całą waszą grupą. Taka ewangelizacja jest dobrą sposobnością, by wasi przyjaciele w relatywnie krótkim czasie zapoznali się z poselstwem adwentowym i podjęli decyzję chrztu.

Wyzwanie

1. Módl się dalej o pięć osób, które Bóg położył Ci na sercu.
2. Módl się konkretnie o to, żeby Duch Święty działał na ich serca, tak żeby otworzyli się na ewangelię.

**Studium
biblijne**

Przeczytaj uważnie fragment z **1 listu do Tesaloniczan 1,1-10**, i zrób notatki dotyczące jego treści, znaczenia i zastosowania oraz zapisz pytania odnośnie każdej z tych kwestii!

Co jest napisane w tekście?
(treść, znaczenie, zastosowanie)

Jak mogę o to zapytać?
(pytania dotyczące treści, znaczenia oraz
zastosowania)

Wprowadzenie Sposób prowadzenia grupy domowej jest jednym z ważniejszych czynników wpływających na jego powodzenie lub porażkę. Kiedy jakiś zbór chce zacząć tworzyć grupy domowe, to musi najpierw zainwestować w szkolenie liderów. Konkretnie oznacza to przeprowadzanie szkoleń, dostarczanie materiałów i dbanie o solidne wsparcie dla osób prowadzących grupę.

Cechy dobrego lidera grupy domowej Dobre przywództwo nie jest przypadkiem! Dobry lider musi posiadać odpowiednie cechy charakteru, nastawienie oraz umiejętności. Przeczytaj podane fragmenty z Biblii i wypisz cechy, o których tam jest mowa.

1 List do Tymoteusza 4,12-16: _____

_____

_____

_____

2 List do Tymoteusza 2,2: _____

_____

_____

_____

2 List do Tymoteusza 2,15: _____

_____

_____

_____

2 List do Tymoteusza 2,24-25: _____

_____

_____

_____

2 List do Tymoteusza 4,2: _____

_____

_____

_____

1 List Piotra 5,1-3: _____
_____
_____
_____

Do cech, które powinien posiadać dobry lider grupy domowej należą:

- autentyczna wiara
- stałe wzrastanie w wierze
- solidna wiedza biblijna
- jasna tożsamość adwentystyczna
- gotowość do uczenia się
- wielkie serce dla ludzi
- pokora i gotowość służenia innym
- przykładowy sposób życia
- gotowość poniesienia ryzyka dla Boga
- zdolności organizatorskie
- misyjne nastawienie
- gotowość przekazywania odpowiedzialności innym
- umiejętność szkolenia, motywowania oraz wspierania innych
- zrozumienie pracy w zespole i dynamiki grupy
- gotowość do współpracy ze zbożem i świadomość odpowiedzialności wobec niego

Aby nie być źle zrozumianym, podkreślam, że nie szukamy idealnego lidera grup domowych! Powyższa lista przedstawia zakresy, w których przez całe życie potrzebujemy wzrastać. Ważnym jest jednak, aby lider grupy domowej stawiał sobie wysokie cele i był gotowy ciągle się uczyć. Ellen White zachęca nas:

Cytat 1

„Człowiek, posiadający niewielką wiedzę, rozpoczynający pracę w sposób cichy i pokorny, dzielący się tym, co wie, szukający pokornie dalszego zrozumienia, osiągnie wszystkie skarby nieba. Im więcej niesie światła, tym więcej go otrzyma. Im lepiej stara się wyjaśniać Słowo Boże, tym zrozumialsze staje się dla niego. Im więcej korzystamy z naszych sił i wiadomości, tym więcej będzie ich przybywało” (*Przypowieści Chrystusa*, s. 229).

Tworzenie ekipy założycielskiej

Do najważniejszych zadań lidera należy stworzenie dobrej ekipy założycielskiej, ponieważ udana grupa domowa zawsze wyrasta z dobrej ekipy zakładającej ją. Proś Boga, aby pokazał Ci, kto powinien należeć do tego wewnętrznego kręgu. Kiedy już będziesz miał jasność w tej kwestii, to spotykajcie się jakiś czas sami, by zbudować silny duchowy fundament dla waszego przedsięwzięcia. Lepiej jest poświęcić więcej czasu na tę wstępną fazę, niż w pośpiechu zaczynać grupę, by niedługo się poddać, będąc sfrustrowanym. W tej fazie spotkań ekipy założycielskiej należy wyjaśnić następujące kwestie:

- Życie duchowe członków ekipy założycielskiej jest najważniejszym czynnikiem pozwalającym osiągnąć sukces. Tylko wtedy, kiedy sami będą posiadali głęboką i żywą relację z Jezusem, będą mogli „zarażać” innych ogniem wiary. Pierwsze dwa moduły tego kursu uczniostwa mają na celu założenie takiego fundamentu. Chodzi tu między innymi o osobiste doświadczenie zbawienia, pewność zbawienia, bycie napelnionym Duchem Świętym, osobiste nabożeństwo, modlitwę oraz

zmianę charakteru. Istotne, by cała ekipa zakładająca grupę poświęciła wystarczająco dużo czasu, by założyć ten fundament.

- Twórcy grupy potrzebują mieć jasną wizję, która wynika z wielkiego zlecenia misyjnego danego przez Jezusa. Członkowie ekipy założycielskiej muszą być zgodni w tym, że grupa domowa służy temu, by przy prowadzić ludzi do Jezusa.
- Poza tym ważne jest, by członkowie ekipy założycielskiej zgadzali się co do wartości (standardów) biblijnych, które będą chcieli propagować. Jeżeli w tej kwestii nie będzie jedności, to na pewno dojdzie do konfliktów i rozczarowań.
- Ta faza dojrzewania ekipy założycielskiej jest ważnym czasem nauki. Moduł 3. tego kursu uczniowskiego omawia tematy, które są istotne dla praktycznego działania grupy domowej. Ten moduł powstał również z myślą o szkoleniu ekipy zakładającej grupę.
- Z życia duchowego, wizji oraz wartości wynikają oczekiwania wobec innych członków ekipy, które należy jasno sformułować. Tu należy uwzględnić takie punkty jak:
  - Przychodzimy systematycznie i punktualnie na spotkania grupy.
  - Regularnie modlimy się o siebie nawzajem i o gości w naszej grupie.
  - Ciągłe zapraszamy nowe osoby do grupy.
  - Prowadzimy spotkania grupy w taki sposób, by goście czuli się na nich dobrze.
  - Aktywnie bierzemy udział w rozmowach podczas spotkań grupy.
  - Pielęgnowujemy relacje ze sobą nawzajem oraz z naszymi gośćmi także poza czasem spotkań grupy.
  - Ekipa prowadząca grupę spotyka się regularnie, by się razem modlić i zastanawiać nad tym, jak udoskonalać grupę (poniżej powiemy więcej na ten temat).
  - Kiedy pojawiają się napięcia, wyjaśniamy je jak najszybciej.
- Ważne, by członkowie ekipy prowadzącej grupę zawarli ze sobą umowę, w której jasno sformułują swoje cele, wartości i oczekiwania.
- Najpóźniej w tym momencie każdy powinien zdać sobie sprawę z tego, że grupa domowa wymaga więcej czasu niż tylko dwie godziny tygodniowo. Ważne, aby nadać temu projektowi odpowiednie miejsce w naszych priorytetach. Może to oznaczać, że będziemy musieli zrezygnować z innych zadań w zborze, by mieć wystarczająco czasu dla grupy.
- W fazie dojrzewania ekipy założycielskiej należy także planować i przeprowadzać działania ewangelizacyjne. Chodzi tu o to, by modlić się i pracować na rzecz tych, których planujemy zaprosić do naszej grupy domowej.
- Na tym etapie należy również wybrać tematy, które będą poruszane podczas spotkań grupy.
- Ekipa założycielska musi ustalić podział obowiązków w grupie domowej. Za chwilę więcej na ten temat.
- Należy także odpowiedzieć sobie na kilka praktycznych pytań, jak np.:
  - czas: Ważne, by spotkania odbywały się co tydzień.
  - miejsce: Dobrze jest spotykać się zawsze w tym samym miejscu. Mieszkanie, w którym odbywać się będą spotkania grupy, musi mieć dobrą lokalizację (żeby łatwo było dojechać) oraz być do dyspozycji danej grupy domowej przez dłuższy czas. Musi być wystarczająco duże i przytulne.
  - Z jakich śpiewników będziemy śpiewać?

- Jakim budżetem dysponujemy, żeby nabyć śpiewniki, Biblię, materiały misyjne?
- Co będziemy jedli na spotkaniach?

- Istotne także, aby ekipa prowadząca grupę spotykała się, by rozmawiać o tym, co idzie dobrze, a co można poprawić. Poza tym powinni rozmawiać o swoich gościach i zastanawiać się, czego w tym momencie potrzebują, żeby wzrastać duchowo. Takie spotkania są dobrą okazją, by się za nich modlić.

Obowiązki w grupie domowej

Grupa domowa stwarza środowisko, w którym każdy członek ekipy prowadzącej może być zaangażowany i może współtworzyć grupę. Nie każdy potrafi prowadzić studium biblijne, ale każdy może przyczynić się do powodzenia całego przedsięwzięcia. Niektórzy udostępniają swoje mieszkanie, inni mogą prowadzić zeszyt modlitewny lub przygotowywać plan posiłków. Każdy może przynieść coś do jedzenia, udzielać się podczas rozmowy lub modlić się o innych. Ważnym zadaniem lidera grupy jest zadbanie o to, by każdy członek ekipy założycielskiej mógł udzielać się zgodnie ze swoimi darami i umiejętnościami. Kto współtworzy, identyfikuje się bardziej z grupą i rozwija także swoje zdolności.

W prowadzeniu grupy domowej należy podzielić się następującymi zadaniami i obowiązkami. Przy tym jedna osoba może przyjąć więcej niż jedno zadanie:

- Lider grupy domowej
  - Nie decyduje o wszystkim samodzielnie, ale pomaga grupie wyżywać wartości i realizować cele.
  - Do jego zadań należy wszystko, o czym do tej pory mówiliśmy.
- Zastępca lidera
  - Zastępuje lidera grupy domowej
  - Wspiera go we wszystkich jego zadaniach.
  - Także przygotowuje się do tematu i czasami sam go prowadzi.
- Gospodarz
  - Udostępnia dom i stwarza domową atmosferę.
  - Troszczy się o potrzeby i problemy innych i ma zawsze otwarte serce i drzwi domu.
- Koordynator modlitwy
  - Prowadzi zeszyt modlitewny z intencjami.
  - Zachęca do modlitwy.
  - W tygodniu rozsyła intencje modlitewne do członków ekipy prowadzącej.
- Koordynator posiłków
  - Tworzy plan posiłków i dba o to, by ciężar przygotowania dań był równo rozdzielony.
- Nauczyciel
  - Prowadzi studium Biblii
  - Często to zadanie przejmuje lider grupy lub jego zastępca.

Pomnażanie się grup domowych

Kiedy grupa domowa ma coraz więcej uczestników i do pracy przyłączają się kolejni członkowie zboru, wówczas grupa rośnie jak komórka ciała. Czymś naturalnym jest, że w końcu grupa się dzieli i powstają dwie grupy. Ważnym jest, by członkowie ekipy prowadzącej ciągle przypominali sobie, że jest to także jeden z ich celów: nawracanie się ludzi, ich duchowy wzrost oraz powstawanie nowych grup domowych. Jeżeli nie będą tego robili, to w pewnym momencie grupa przestanie się powiększać. Wtedy zahamuje również rozwój duchowy!

Czymś niesamowicie ważnym jest zrozumienie, że celem grupy domowej nie jest, by

latami spotykać się w tym samym składzie. Nawet wtedy, gdy grupa zżyje się ze sobą do tego stopnia, że najchętniej by się nie rozstawała. Kiedy grupa się dzieli, bo przychodzi tak wiele ludzi, że nie ma już miejsca dla nowych gości, to taka sytuacja stwarza wiele nowych impulsów do wzrostu zarówno duchowego jak i liczbowego.

Kiedy grupa zastanawia się nad podziałem, należy pamiętać o następujących kwestiach:

- Kluczem do powstania nowej grupy jest nowy lider. Dlatego ważne, by lider grupy domowej oddał swojego zastępcę i przygotował go do tego nowego zadania.
- Nowy lider grupy domowej potrzebuje silnej ekipy prowadzącej u swojego boku. Do prowadzenia nowej grupy domowej potrzeba przynajmniej czterech osób.
- Potrzebne jest wtedy raz na miesiąc spotkanie wszystkich liderów grup i ich zastępców, by mogli porozmawiać o wyzwaniach, jakie napotykają, i nawzajem się wspierać.
- Założenie nowej grupy nie jest czymś spontanicznym. Ważne, by ekipa prowadząca grupę przez kilka miesięcy o tym myślała i się modliła w tej sprawie.
- Kiedy wszyscy z ekipy prowadzącej będą zgodni, że należy założyć nową grupę, wtedy należy powiedzieć o tym wszystkim uczestnikom grupy i prosić ich o modlitwę w tej sprawie.
- Członkowie ekipy prowadzącej grupę powinni uzgodnić, kto z nich będzie w której grupie. Inni uczestnicy powinni móc wybrać, gdzie chcą być. Należy jednak zadbać o to, by podział był równomierny. Dobrych znajomych należy – o ile to możliwe – dawać do tej samej grupy.
- Ważnym jest też, by uzgodnić plan podziału grupy ze zborem, aby był on poinformowany i w razie potrzeby mógł udzielić pomocy.
- Na początku obie grupy mogą spotykać się w jednym miejscu, ale po posiłku udawać się do oddzielnych pokoi na czas studium biblijnego, dzielenia doświadczeniami i modlitwy. W tej fazie przejściowej tematy mogą być dobrane tak, by wspierały podział grupy. Na przykład mogą to być zagadnienia związane z tym, jak Jezus i pierwsi chrześcijanie zdobywali nowych ludzi.
- Kiedy nastaje właściwy czas, obie grupy spotykają się razem po raz ostatni. Należy przygotować uroczyste pożegnanie z modlitwą poświęcającą. Od tego czasu nowa grupa domowa spotyka się samodzielnie w nowym miejscu.

Zacznij!

To był już ostatni temat dotyczący grup domowych. Teraz ważnym jest, byście zastosowali to, czego się nauczyliście. Jeżeli pozostanie to jedynie teorią, to wkrótce o wszystkim zapomnicie. Poza tym jest jeszcze wiele rzeczy, których można się nauczyć o grupach domowych – pomagając w ich prowadzeniu. Jeżeli odważysz się na ten krok, to przeżyjesz wiele doświadczeń z Bogiem! Oczywiście będziesz musiał się jeszcze wiele nauczyć, ale rozpocznij z tym, co masz, a zobaczysz, jak Bóg będzie pomnażał twoją wiedzę i umiejętności. Bóg nie oczekuje perfekcji, ale chętnego, gotowego do służby serca!

Kiedy podążysz tą drogą z Bogiem, doświadczysz, jak Twoi przyjaciele stają się częścią grupy domowej i podejmują decyzje dla Jezusa. Ale pamiętaj, że to nie od metody wszystko zależy. Jest mnóstwo rzeczy, które możemy robić, by ułatwić naszym przyjaciołom znalezienie Jezusa, jednak ostatecznie prawdą jest to, o czym czytamy w *Dziejach Apostolskich 2,47*: „Pan zaś codziennie pomnażał liczbę tych, którzy mieli być zbawieni”. (Właściwie prowadzona grupa domowa stwarza tylko warunki, w których jej uczestnicy znajdują się blisko Jezusa – *przyp. red.*).

To Bóg pomnaża! Moim życzeniem jest, byś tego doświadczył!

Wyzwanie

1. Módl się dalej o ludzi na Twojej liście modlitewnej i szukaj możliwości zrobienia dla nich czegoś dobrego oraz wysyłania im duchowych impulsów.
2. Módlcie się razem za przyjaciół z waszej wspólnej listy modlitewnej, których chcecie zaprosić do grupy domowej.
3. Stwórzcie plan założenia waszej grupy domowej.

Studium biblijne

Przeczytaj uważnie fragment z **1 Listu do Tesaloniczan 2, 1-12**, i zrób notatki dotyczące jego treści, znaczenia i zastosowania oraz zapisz pytania odnośnie każdej z tych kwestii!

Co jest napisane w tekście?
(treść, znaczenie, zastosowanie)

Jak mogę o to zapytać?
(pytania dotyczące treści, znaczenia oraz zastosowania)

W świetle tego tematu co stało się dla Ciebie ważne? Co Bóg Ci pokazał? Jakie decyzje pragniesz podjąć? Czym chciałbyś się podzielić z Bogiem w modlitwie?

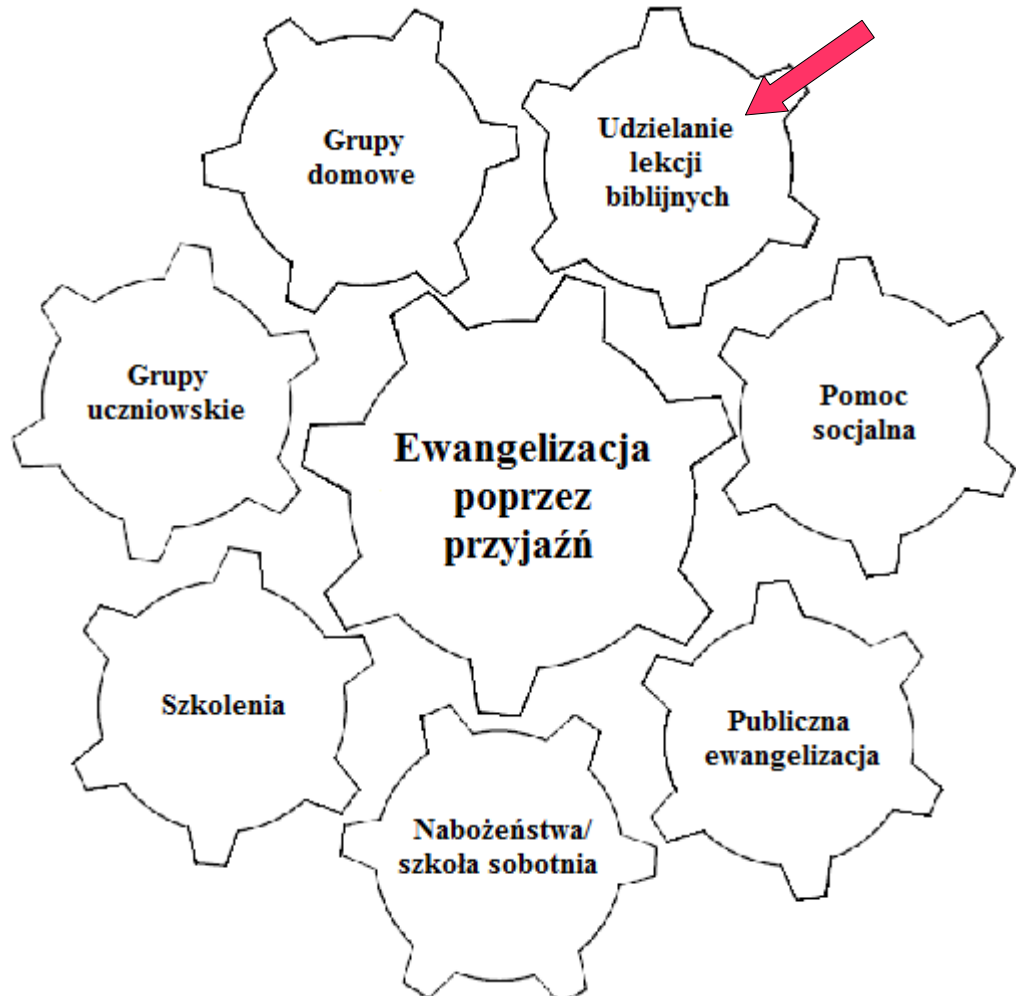
Twoje zadania w związku z tym tematem:

1. Przestudiuj dokładnie ten temat z modlitwą. Zaznacz fragmenty, które są dla Ciebie najważniejsze i wpisz odpowiedzi na pytania w miejsca do tego przeznaczone.
2. Przestudiuj fragment biblijny podany na końcu tego tematu.
3. Werset pamięciowy do tego tematu jest zapisany w **1 Liście do Tesaloniczan 2, 3-4**. Przepisz go bardzo starannie na osobną kartkę i naucz się go na pamięć.
4. Porozmawiaj z kimś w ciągu najbliższych dni na temat tego, co w tym temacie było dla Ciebie odkryciem.

Wprowadzenie Kiedy pielęgnujemy nasze kontakty z innymi, zdobywamy ich zaufanie, wysyłamy im duchowe impulsy, to wcześniej czy później pojawi się możliwość udzielania im lekcji biblijnych. W tym celu spotykamy się, z reguły raz w tygodniu, by systematycznie studiować ważne zagadnienia biblijne.

Jak już mówiliśmy, lekcje biblijne są ważnym elementem strategii misyjnej. Niezależnie od tego, w jaki sposób zapoznamy się z ludźmi, jeśli zdecydują się oni przyjąć chrzest, ich droga do zboru prowadzi przez lekcje biblijne.

Lekcje biblijne
częścią
zintegrowanej
strategii
misyjnej

Zastanów się, dlaczego udzielanie lekcji biblijnych ma tak wielkie znaczenie!

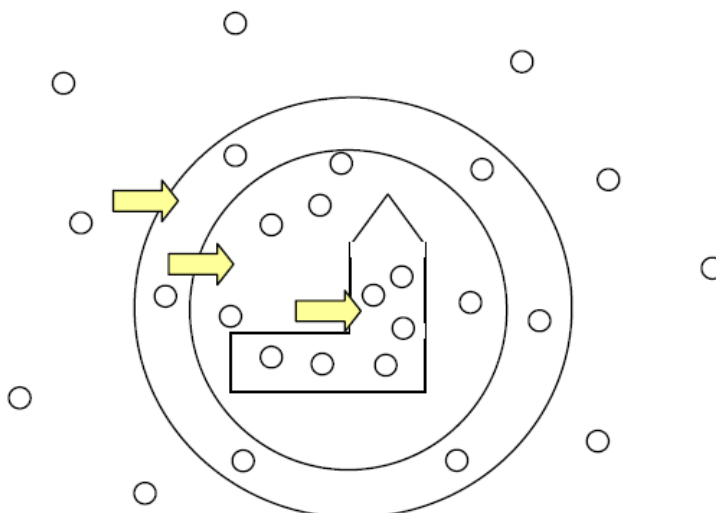

Kiedy w lekcji 2. mówiliśmy o zasadach ewangelizacji, omawialiśmy też m.in. taką ilustrację:

Przypomnij sobie, co ilustrował ten obrazek i jakie ma to znaczenie!

Ważność udzielania lekcji biblijnych

W skrócie można powiedzieć: **zбір, w którym wielu wyznawców udziela lekcji biblijnych, a tym samym wiele osób szukających prawdy otrzymuje lekcje biblijne, będzie wzrastał. Z drugiej strony, zбір, który oczekuje, że to pastor wykona tę pracę, nie może i nie będzie wzrastać.** Dlatego też jest niezwykle ważne, byśmy nauczyli się, jak udzielać lekcji biblijnych i wdrazali innych członków zboru do tego zadania. Zrozumienie tego zagadnienia jest niezwykle ważne, jeśli mamy zaplanować ewangelizacyjne działania zboru. Szkolenie członków zboru jest o wiele ważniejsze niż organizowanie wielkich wydarzeń. Zбір, który to rozumie i koncentruje się na szkoleniu, może na przykład postawić sobie następujące cele: *„W następnym roku wyszkolimy 10 osób do udzielania lekcji biblijnych. Dołożymy starań, by 15 osób mogło mieć regularnie udzielane lekcje biblijne”*.

To nie jest trudne!

Niestety rzeczywistość przedstawia się całkiem inaczej. Zazwyczaj tylko pastor i pojedynczy wyznawcy są aktywni w udzielaniu lekcji biblijnych. Wielu członków zboru uważa, że udzielanie lekcji jest czymś bardzo trudnym, czym może się zajmować tylko pastor i kilku wybranych wyznawców, mających do tego dar. W rzeczywistości udzielanie lekcji biblijnych nie jest czymś trudnym. Faktycznie, Bóg objawił nam poprzez Ellen White bardzo prostą metodę, której możemy używać, by udzielać lekcji biblijnych.

Spojrzenie w przeszłość

W pierwszych kilku dziesięcioleciach istnienia Kościoła adwentystów misja w zdecydowanej większości polegała na rozpowszechnianiu literatury oraz czasopism, a także prowadzeniu publicznych wykładów. W 1883 roku Bóg objawił Kościołowi kolejny filar Jego strategii misyjnej. W maju 1883 roku Stephen N. Haskell prowadził spotkanie namiotowe w Lemoore, w południowej Kalifornii. Jednego wieczoru, podczas gdy Stephen N. Haskell wygłaszał kazanie, przyszła wielka wichura. Było tak głośno, że wydawało się, iż spotkanie będzie musiało zostać przerwane, gdyż ludzie nie byli w stanie usłyszeć słów kaznodziei. Właśnie wtedy Duch Święty natchnął Haskella, by spróbował czegoś nowego. Zszedł z podwyższenia i stanął w środku namiotu, a ludzie zgromadzili się wokół niego. Następnie zamiast kontynuować swoje kazanie, rozdał teksty biblijne, które miały być odczytane przez różnych członków zgromadzenia w odpowiedzi na jego pytania. Dziś już nie wiadomo, jakich tekstów użył, ale mogło to wyglądać następująco: pytanie – „Pod czym wpływem znajdowali się wszyscy pisarze Biblii?” Ktoś wstawał i głośno czytał fragment z 2 Listu do Tymoteusza 3,16: „Całe Pismo przez Boga jest natchnione”. Znow ktoś inny wstawał z publiczności i czytał fragment z 2 Listu Piotra 1,21: „...wypowiadali je ludzie Boży, *natchnieni Duchem Świętym*”. Wtedy brat Haskell zadawał następne pytanie: „Dlaczego Biblia zastała spisana?” Jako odpowiedź słyszał słowa apostoła Pawła: „Całe Pismo przez Boga jest natchnione i pożyteczne do nauki, do wykrywania błędów, do poprawy, do wychowywania w sprawiedliwości, aby człowiek Boży był doskonały, do wszelkiego dobrego dzieła przygotowany” (2 List do Tymoteusza 3,16-17). Wszyscy uważnie wyczekiwali następnego pytania: „Co jest niezbędne z naszej strony?” Ktoś wstawał i odczytywał: „W sercu moim przechowuję słowo Twoje, abym nie zgrzeszył przeciwko Tobie” (Psalm 119, 11). Prawda przedstawiona w ten sposób wywarła głębokie wrażenie na sercach i umysłach ludzi. Stało się oczywistym, że była to nowa i bardzo efektywna metoda nauczania prawd biblijnych.

Ellen White była na tym spotkaniu namiotowym, ale nie uczestniczyła w tym kazaniu w wichurze. Jednak jej syn, W.C. White wiedział o tym doświadczeniu i wspaniale opisał je swojej mamie. Następnego dnia brat Haskell i inni kaznodzieje zostali wezwani na spotkanie z Ellen White i wtedy ten Boży posłaniec powiedział im, że ten sposób czytania Biblii został dany przez Boga. W kolejnych latach Ellen White wielokrotnie zachęcała członków Kościoła, by organizowali spotkania, na których Biblia byłaby w ten sposób studiowana – zadanie pytania i przeczytanie odpowiedzi z Biblii. Przeczytaj uważnie poniższe cytaty i podkreśl fragmenty, które uznasz za szczególnie ważne.

Cytat 1

„Plan czytania z ludźmi Biblii jest niebieskiego pochodzenia. Jest wielu mężczyzn i wiele niewiast, mogących podjąć ten rodzaj pracy misyjnej i dzięki niej wyszkolić się na pracowników, którzy staną się wielkimi mężami Bożymi. W wyniku tej pracy pracownicy nawiązują osobisty kontakt z ludźmi różnych narodowości, mówiących wieloma językami. Biblia dociera do rodzin, a jej święte prawdy przenikają do domów i sumień ludzkich. Ludzie są nakłaniani, aby sami czytali, badali i wyciągali wnioski, gdyż muszą zdać sobie sprawę z odpowiedzialności za przyjęcie lub odrzucenie Boskiego oświecenia. Bóg nie pozwoli, aby ta drogocenna praca, wykonywana dla Niego, pozostawała bez nagrody. On ukoronuje, uwieńczy powodzeniem każdy wysiłek, podjęty w Jego imieniu” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 127).

Cytat 2

„Widziano setki i tysiące tych, którzy odwiedzali rodziny i otwierali przed nimi Słowo Boże. Moc Ducha Świętego przekonywała serca i objawiał się duch szczerego nawrócenia” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 127).

Cytat 3

„Kaznodzieja nie powinien uważać, że jego obowiązkiem jest wygłoszenie zza kazalnicy każdego słowa, wykonanie każdej pracy i zmówienie każdej modlitwy. Powinien szkolić w zborze pomocników. Niech różne osoby na zmianę prowadzą nabożeństwo i czytają Biblię. Czyniąc to, będą rozwijały talenty, których udzielił im Bóg, a jednocześnie będą się szkoliły jako pracownicy” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 64).

- Cytat 4** „Członkowie naszych zborów powinni wykonywać więcej pracy od domu do domu, czytając z ludźmi Biblię i rozpowszechniając literaturę” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 101).
- Cytat 5** „Wielu zostanie powołanych, by pracować od domu do domu, udzielać lekcji biblijnych i modlić się z ludźmi zainteresowanymi poselstwem” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 126).
- Cytat 6** „Wielu pracowników ma wykonać swoje zadanie, pracując od domu do domu i tam, w rodzinnym gronie, czytać Biblię” (*Posłannictwo chrześcijan*, s. 126).
- Co dają te wypowiedzi** Oczywiście, Stephen Haskell był bardzo zachęcony, gdy usłyszał, że ten sposób czytania Biblii był pomysłem rodem z nieba. Od razu zaczął przygotowywać lekcje biblijne zbudowane według tego schematu pytań i odpowiedzi. Nazywano je biblijnymi odczytami, gdyż uczniowie czytali z Biblii odpowiedzi na pytania zadawane przez nauczycieli. Odczyty te drukowano od razu w naszych czasopiśmie kościelnych. Składały się one z tekstów biblijnych z pytaniami oraz okazjonalnie jakiegoś komentarza. Członkowie Kościoła szybko przyswoili sobie tę metodę i zaczęli organizować takie biblijne odczyty dla swoich przyjaciół i sąsiadów.
- Od tego czasu kładziony był zdecydowany nacisk na ważność udzielania lekcji biblijnych przez pracowników Kościoła oraz laików. Adwentystyczne koledże wpisały tę metodę w swoje programy nauczania. W tym samym roku 1883 zorganizowano w Battle Creek dziesięciodniowy program szkoleniowy, który nazwano *Bible Reading Institute* (Instytut Odczytów Biblijnych). W szkoleniu wzięło udział ponad 300 osób. To doprowadziło do całkowitej zmiany sposobu postępowania. Nagle członkowie Kościoła zdali sobie sprawę z tego, że mogą robić więcej niż tylko rozpowszechniać literaturę. Zrozumieli, że mogą udzielać lekcji biblijnych w zadziwiająco prosty i skuteczny sposób. To, czego wcześniej nie potrafili sobie nawet wyobrazić, teraz stało się rzeczywistością. W konsekwencji tego w Kościele adwentystów został zainicjowany prawdziwy ruch misyjny, który doprowadził do niesamowitego przyrostu członków.
- By wspierać ten ruch, opublikowano czasopismo *The Bible Reading Gazette*, które ukazywało się raz na miesiąc i zawsze dostarczało kolejny temat biblijny do odczytywania. W końcu wszystkie te lekcje biblijne opublikowano w książce *Bible Readings for the Home* (Odczyty biblijne dla domu), którą przetłumaczono na wiele języków i powszechnie używano (zobacz *Training Light Bears for Laymen*, s. 11-19).
- Kluczem są pytania** Wyjątkowe w tych lekcjach biblijnych jest to, że nie są one w formie monologu. Nauczyciel wybiera dobre teksty biblijne na dany temat i przygotowuje dobre pytania. Uczeń czyta podane teksty biblijne, a nauczyciel zadaje pytania, by pomóc studentowi samodzielnie znaleźć odpowiedzi w Biblii.
- Jezus zadawał pytania** Jezus także zadawał pytania, by pomóc ludziom zrozumieć, gdzie się znajdowali i odnaleźć właściwą odpowiedź. Oto kilka przykładów:
- „A gdy Jezus przyszedł w okolice Cezarei Filipowej, pytał uczniów swoich, mówiąc: Za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego? A oni rzekli: Jedni za Jana Chrzciciela, inni za Eliasza, jeszcze inni za Jeremiasza albo za jednego z proroków. On im mówi: A wy za kogo mnie uważacie? A odpowiadając Szymon Piotr rzekł: Tyś jest Chrystus, Syn Boga żywego” (Ewangelia Mateusza 16,13-16).
  - „Który z tych dwóch wypełnił wolę ojcowską? Mówią: Ten drugi. Rzecze im Jezus: Zaprawdę powiadam wam, że celnicy i wszetecznice wyprzedzają was do Królestwa Bożego” (Ewangelia Mateusza 21,31).
  - „Gdy więc przyjdzie pan winnicy, co uczyni owym wieśniakom?” (Ewangelia Mateusza 21,40).
  - „Zapytał ich Jezus, mówiąc: Co sądzicie o Chrystusie? Czyim jest synem? Mówią mu: Dawidowym. Rzecze im: Jakże więc Dawid w natchnieniu Ducha nazywa go

Panem, gdy mówi: Rzekł Pan Panu memu: Siądź po prawicy mojej, aż położę nieprzyjaciół twoich pod nogi twoje. Jeśli więc Dawid nazywa go Panem, jakże może być synem jego?” (Ewangelia Mateusza 22,41-45).

- „Cóż jest łatwiej, rzec paralitykowi: Odpuszczone są ci grzechy, czy rzec: Wstań, weź łożę swoje i chodź?” (Ewangelia Marka 2,9).
- „A Jezus, odezwawszy się, rzekł mu: Co chcesz, abym ci uczynił? A ślepy odrzekł mu: Mistrzu, abym przejrzał” (Ewangelia Marka 10,51).
- „Chrzest Jana był z nieba czy od ludzi? Odpowiedzcie mi” (Ewangelia Marka 11,30).
- „A On przejrzawszy obłudę ich, rzekł do nich: Czemuż mnie kusicie? Przynieście mi denar, abym go obejrzał. Tedy mu przynieśli. A On rzekł do nich: Czyj to wizerunek i napis? A oni mu odpowiedzieli: Cesarzski” (Ewangelia Marka 12,15-16).
- „A On rzekł do nich: O głupi i gnuśnego serca, by uwierzyć we wszystko, co powiedzieli prorocy. Czyż Chrystus nie musiał tego wycierpieć, by wejść do swojej chwały?” (Ewangelia Łukasza 24,25-26).
- „I gdy Jezus ujrzał go leżącego, i poznał, że już od dłuższego czasu choruje, zapytał go: Chcesz być zdrowy?” (Ewangelia Jana 5,6).

Trzy rodzaje pytań

W lekcji czwartej modułu drugiego (*Jak studiować Biblię*) nauczyliśmy się, jak możemy osobiście odnosić korzyści ze studium Biblii oraz omówiliśmy trzy kroki studiowania Biblii. Te trzy kroki to treść (obserwacja), interpretacja (znaczenie) oraz zastosowanie. Jeżeli potrzebujesz, to przypomnij sobie tę lekcję.

Jeżeli chcemy ułożyć dobre pytania do tekstów biblijnych, musimy najpierw przestudiować te teksty według powyższych trzech kroków. Jeżeli odkryjemy treść, znaczenie oraz zastosowanie dla samych siebie, to możemy starać się ułożyć pytania, które pomogą również naszym przyjaciołom odkryć to dla siebie. Szukaj...

- pytań o treść (Pomagają zaobserwować, co tak naprawdę jest napisane w tekście.)
- pytań o interpretację (Pomagają zinterpretować tekst biblijny.)
- pytań o zastosowanie (Pomagają osobiście zastosować dany tekst.)

Ta metoda udzielania lekcji biblijnych poprzez stawianie pytań ma wiele zalet. Wypisz jak najwięcej z nich. W tym celu przeczytaj jeszcze raz powyższe cytaty Ellen White. One zawierają część odpowiedzi na to pytanie. (Postaraj się wymyślić swoje własne odpowiedzi, zanim przeczytasz te zapisane na następnej stronie).

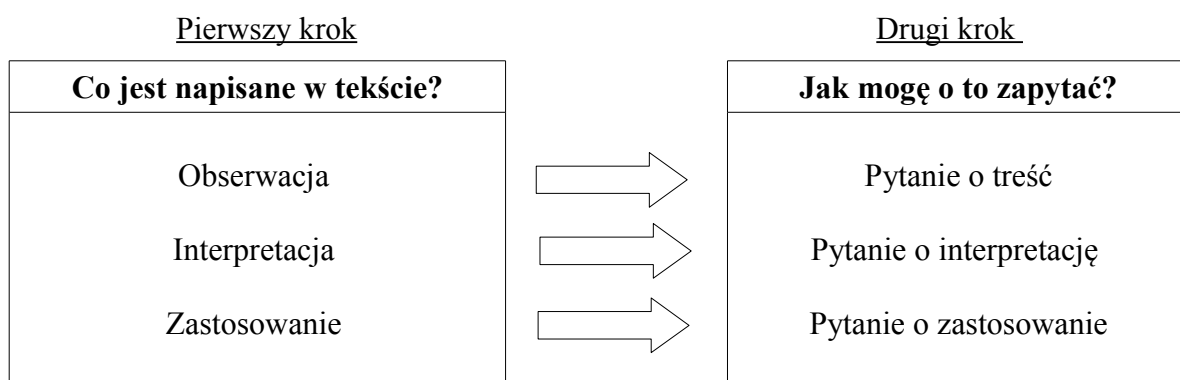
Zalety stawiania pytań

Udzielanie lekcji biblijnych poprzez zadawanie pytań, na które można odpowiedzieć tekstem biblijnym, ma wiele zalet:

- Nie prowadzisz monologu, lecz dajesz swoim przyjaciółom możliwość samodzielnego odkrycia odpowiedzi na pytania. W ten sposób stają się one o wiele cenniejsze dla Twoich przyjaciół.
- Zadając dobre pytania, mobilizujesz ludzi do myślenia.
- To kreuje prawdziwą rozmowę, która daje Ci możliwość zrozumienia drugiej osoby i zobaczenia na jakim duchowym poziomie się znajduje.
- Konfrontujesz swoich rozmówców ze Słowem Bożym, a nie z Twoją własną opinią. Sami mogą zobaczyć, czy dana myśl jest biblijnym poglądem czy też nie. Podkreślasz znaczenie Słowa Bożego. Po prostu mów: „Sam zobacz, jaką odpowiedź Bóg daje na Twoje pytanie” i kieruj prosto do źródła. W ten sposób Bóg może działać z większą mocą.
- Pytanie o zastosowanie zawsze motywuje ludzi do tego, by znaleźć praktyczne zastosowanie tego, o czym czytaliśmy. Jest ono zarazem pytaniem prowadzącym do decyzji i w naturalny oraz otwarty sposób zachęca ludzi do tego, by wprowadzali w życie to, o czym się nauczyli.
- Ta metoda udzielania lekcji biblijnych jest bardzo prosta. Wielu członków zborów może zostać przeszkolonych w tej metodzie i udzielać lekcji biblijnych. Mogą pozbyć się wyobrażenia, że lekcja biblijna to godzinne kazanie dla jednej osoby.
- Ze względu na to, że odpowiedzi na Twoje pytania mogą być różne w zależności od osoby i sytuacji, każda lekcja biblijna jest wyjątkowym i szczególnym doświadczeniem.

Jak ułożyć dobre pytania?

Przygotowując się do lekcji biblijnej, należy najpierw wybrać właściwe teksty biblijne, a następnie ułożyć do nich dobre pytania. Należy to zrobić w dwóch krokach. Pierwszy krok to samodzielne przestudiowanie danego tekstu za pomocą trzech kroków: obserwacja, interpretacja i zastosowanie. Drugim krokiem jest ułożenie pytania, które pomoże Twojemu przyjacielowi, z którym studiujesz Biblię, odkryć to samo dla siebie w tym tekście.

Kiedy przygotowujemy pytania do naszej lekcji biblijnej, ważne byłoby pamiętać o kilku rzeczach.

1. Zapisz wszystkie pytania, które przychodzą Ci do głowy, nawet jeśli wydają się bardzo łatwe. A następnie wybierz najlepsze pytanie ze wszystkich zapisanych.
2. Zazwyczaj dobrze jest krótko wyjaśnić kontekst danego wersetu, zanim zadamy pytanie odnoszące się do niego.
3. Musimy być elastyczni, kiedy zadajemy nasze pytania. Czasami któreś z naszych pytań staje się niepotrzebne, gdyż już wcześniej na nie odpowiedziano. Znowu innym razem potrzebne są pytania, o których wcześniej nawet nie pomyślałeś.

4. Czasami treść danego tekstu biblijnego jest tak jasna, że lepiej o nią nie pytać, by pytanie nie było zbyt proste. W takim przypadku można samemu podsumować treść wersetu i użyć jej jako wprowadzenia do pytania o interpretację.

Przykład 1 Przećwiczmy to na konkretnych przykładach. Otwórz Biblię na Ewangelii Jana 5, 39-40 i przeczytaj te wersety kilka razy. Do robienia notatek możemy użyć tabelki.

Co jest napisane w tekście? (treść, znaczenie, zastosowanie)	Jak mogę o to zapytać? (pytania dotyczące treści, znaczenia oraz zastosowania)
<p>Jezus mówi tu do Żydów, którzy nie chcieli uwierzyć Jego słowom.</p> <p>Oni bardzo dobrze znali Pisma. Byli uczonymi w Pismach i uważali, że dzięki tym naukom zasłużą sobie na życie wieczne. Biblia składa świadectwo o Jezusie, czyli przepowiada Jego służbę.</p> <p>Choć Biblia mówi na temat życia wiecznego, Żydzi nie chcieli przyjść do Jezusa, by je otrzymać.</p> <p>Samo czytanie Biblii nie wystarcza. Musimy przyjść do Jezusa.</p>	<p>Jezus rozmawiał z uczonymi w Piśmie, którzy bardzo dobrze znali Biblię.</p> <p>Co objawia Biblia w tej kwestii?</p> <p>Co to znaczy, że Pisma składają świadectwo o Jezusie?</p> <p>Żydzi pilnie badali Pisma, jednak mieli pewien problem. Na czym polegał ich problem?</p> <p>Jeżeli zastosujemy to do siebie, to czy wystarczy jedynie czytać Biblię?</p> <p>Co praktycznie oznacza przyjście do Jezusa?</p>

Przykład 2 Zobaczmy kolejny przykład. Otwórz Biblię na Ewangelii Mateusza 6,5-8.

Co jest napisane w tekście? (treść, znaczenie, zastosowanie)	Jak mogę o to zapytać? (pytania dotyczące treści, znaczenia oraz zastosowania)
<p>W tym fragmencie Jezus mówi o modlitwie i tłumaczy jak nie powinniśmy się modlić.</p> <ul style="list-style-type: none"> • jak obłudnicy (chcieli zaimponować innym swoimi modlitwami) • jak poganie (używali wiele niepotrzebnych słów) <p>Z drugiej strony pokazał nam, jak powinniśmy się modlić.</p> <ul style="list-style-type: none"> • w swoich pokojach, w ukryciu (tzn. w ciszy) • Bóg nas tam słyszy <p>Bóg wie przed czasem, o co będziemy się modlić.</p> <p>To po co się modlić? Tu nie chodzi o poinformowanie Boga czy zmienienie Go. Modlitwa zmienia nas.</p>	<p>Wprowadzenie: Jezus mówi na temat modlitwy.</p> <p>Jak nie powinniśmy się modlić według tego, co tutaj mówi Jezus?</p> <p>Jak wyglądały modlitwy obłudników i pogan?</p> <p>Jaki był cel ich modlitw?</p> <p>Jakiej modlitwy oczekuje od nas Bóg?</p> <p>Co to znaczy modlić się w swoim pokoju?</p> <p>Jaka taka modlitwa w pokoju praktycznie wygląda?</p> <p>Jezus mówi w tym fragmencie, że Ojciec wie, o co Go poprosimy, zanim to zrobimy. Więc po co mamy się modlić?</p> <p>Którą obietnicę Jezusa dotyczącą modlitwy chcesz przyjąć dla siebie osobiście?</p>

- Wyzwanie**
1. Módl się dalej o osoby na Twojej liście modlitewnej i szukaj okazji zrobienia dla nich czegoś pozytywnego oraz wysyłania im duchowych impulsów.
  2. Szczególnie módl się o to, by Bóg dał Ci osobę, której będziesz mógł udzielać lekcji biblijnych.

Spojrzenie w przyszłość Od teraz podczas studium biblijnego na końcu każdej lekcji postaraj się układać pytania odnośnie treści, znaczenia i zastosowania każdego tekstu, tak jakbyś przygotowywał się do lekcji biblijnej.

Studium biblijne Przeczytaj uważnie fragment z **Ewangelii Mateusza 7,24-29**, zrób notatki dotyczące jego treści, znaczenia i zastosowania oraz zapisz pytania odnośnie każdej z tych kwestii!

Co jest napisane w tekście? (treść, znaczenie, zastosowanie)	Jak mogę o to zapytać? (pytania dotyczące treści, znaczenia oraz zastosowania)

Wprowadzenie W ostatniej lekcji dowiedzieliśmy się, że bardzo ważne jest, by każdy wyznawca Kościoła, nie tylko pastor, udzielał lekcji biblijnych. Bóg pragnie, by każdy członek zboru udzielał lekcji, ponieważ tylko w ten sposób Kościół może zrealizować zlecenie dane mu przez Jezusa. W ostatnim temacie zapoznaliśmy się również z metodą odczytów biblijnych, którą Bóg potwierdził przez Ellen White. Ta metoda jest niesamowicie prosta i bardzo efektywna, jeśli używa jej się właściwie.

Opisz jeszcze raz własnymi słowami, na czym polega ta metoda.

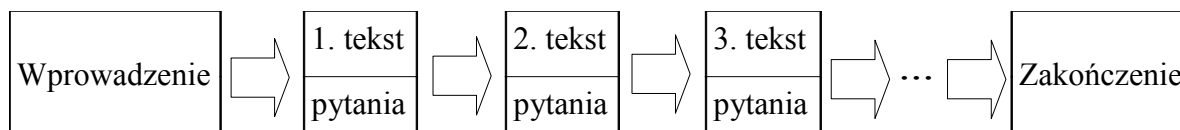

Następny krok

Nauczyliśmy się już, jak przestudiować tekst biblijny pod kątem jego treści, znaczenia i zastosowania oraz jak sformułować do niego pytania. Teraz czas na wykonanie kolejnego kroku. Każdy tekst wraz z odnoszącym się do niego pytaniem stanowi jakby cegłę w budowlu. Teraz będziemy uczyć się, jak we właściwy sposób połączyć teksty – cegły – by powstała dobrze zbudowana lekcja biblijna.

Aby zademonstrować, w jaki sposób możesz znaleźć właściwe teksty biblijne i połączyć je w sensowny ciąg, użyjemy jako przykładu lekcji na temat powtórnego przyjścia Jezusa

1. krok

Wyszukanie wszystkich istotnych tekstów na dany temat

W pierwszym kroku chodzi o to, by starannie przestudiować temat, tak aby mieć jasny obraz całości zagadnienia oraz zebrać wszystkie istotne teksty. Nie chcemy przecież pominąć żadnego z kluczowych fragmentów. Aby je wyszukać, można skorzystać z kilku bardzo dobrych źródeł:

1. Konkordancje/Biblie internetowe
2. Odnośniki przy tekstach w Biblii
3. Encyklopedie biblijne
4. Książka „Wierzyć tak jak Jezus”
5. Lekcje biblijne przygotowane przez innych ludzi

Jeśli chodzi o powtórne przyjscie Jezusa, można wykorzystać następujące teksty:

- Księga Izajasza 25,6-9
- Ewangelia Mateusza 16,27; 24,1-25.46
- Ewangelia Łukasza 17,26-30
- Ewangelia Jana 6,39-40.44.54; 14,1-3
- Dzieje Apostolskie 1,9-11
- 1 List do Tesaloniczan 4,13-18; 5,1-5.23
- 2 List do Tesaloniczan 1,6-10; 2,1-12
- 2 List do Tymoteusza 4,8
- 2 List Piotra 3,11-13
- List Jakuba 5,7-9
- Objawienie Jana 1,7; 6,16; 14,14-20; 19,11-21; 22,13.20

Oczywiście w Biblii jest o wiele więcej tekstów na ten temat. Jednak te można uznać za najważniejsze.

2. krok

Sortowanie wybranych tekstów według zagadnień w danym temacie

Drugim krokiem jest posortowanie wybranych tekstów biblijnych według zagadnień, tak by dostrzec najważniejsze aspekty danego tematu. W naszym studium można wymienić następujące zagadnienia:

1. Jezus powróci osobiście.
2. Jego drugie przyjscie będzie widzialne.
3. Jezus nagrodzi sprawiedliwych.
4. Jezus przyjdzie ze swoimi aniołami.
5. Sprawiedliwi umarli zostaną zmartwychwzbudzeni.
6. Wszyscy sprawiedliwi pójdą do nieba.
7. Bezbożni umrą.
8. Antychryst zostanie zniszczony.
9. Ziemia zostanie zniszczona.
10. Drugie przyjscie Jezusa jest nadzieją i tęsknotą ludzi wierzących.
11. Przygotowanie na powtórne przyjscie Jezusa
12. Radość z powtórnego przyjscia Jezusa.

Przeczytaj podane wyżej teksty biblijne i przyporządkuj je do wymienionych tematów. Niektóre teksty pasują do więcej niż jednego tematu.

Temat	Tekst biblijny
1. Jezus powróci osobiście.	
2. Jego drugie przyjście będzie widzialne.	
3. Jezus nagrodzi sprawiedliwych.	
4. Jezus przyjdzie ze swoimi aniołami.	
5. Sprawiedliwi umarli zostaną zmartwychwzbudzeni.	
6. Wszyscy sprawiedliwi pójną do nieba.	
7. Bezbożni umrą.	
8. Antychryst zostanie zniszczony.	
9. Ziemia zostanie zniszczona.	
10. Drugie przyjście Jezusa jest nadzieją i tęsknotą ludzi wierzących.	
11. Przygotowanie na powtórne przyjście Jezusa	
12. Radość z powtórnego przyjścia Jezusa	

3. krok

Wybranie zagadnień

W tym kroku należy wybrać zagadnienia, które powinny zostać poruszone podczas lekcji biblijnej. Aby to zrobić, należy ustalić sobie konkretny cel lekcji. W tym temacie mamy dwie możliwości:

1. Lekcja biblijna powinna dać ogólne spojrzenie na wydarzenia towarzyszące powtórnemu przyjściu Jezusa i skierować zaproszenie do przygotowania się na nie.
2. Lekcja powinna skupić się tylko na jednym z zagadnień, np. zmartwychwstaniu.

Ważne, by dokładnie sprecyzować cel lekcji biblijnej, tak by podczas przygotowań stworzyć przejrzystą i prostą strukturę i się nie pogubić. W naszym przypadku wybierzemy pierwszą opcję, a w niej następujące zagadnienia:

1. Jezus powróci osobiście.
2. Jego drugie przyjście będzie widzialne.
3. Jezus przyjdzie ze swoimi aniołami.
4. Sprawiedliwi umarli zostaną zmartwychwzbudzeni.
5. Wszyscy sprawiedliwi pójną do nieba.
6. Bezbożni umrą.
7. Drugie przyjście Jezusa jest nadzieją i tęsknotą ludzi wierzących.

Celem jest, by nasz przyjaciel zrozumiał, że powtórne przyjście Jezusa jest realnym, dosłownym, przyszłym wydarzeniem i by dowiedział się, jak ono będzie wyglądało. Dodatkowo powinno się stać dla niego jasne, że całe niebo z radością oczekuje na to wydarzenie i że jeżeli pokładamy nasze zaufanie w Jezusie, to także możemy radośnie oczekiwać Jego powtórnego przyjścia.

4. krok

Wybranie tekstów biblijnych

Zazwyczaj będzie tak, że znajdziemy więcej niż jeden tekst mówiący o danym zagadnieniu. Naszym zadaniem będzie więc wybrać te teksty, które w sposób najbardziej oczywisty wyrażają dane zagadnienie i najlepiej łączą się z tematem lekcji. Przy tym ważne jest, by ograniczyć do minimum ilość tekstów w lekcji. Ogólnie przyjęło się, że 8-10 tekstów wystarczy na jedną lekcję.

Nasza lekcja mogłaby zatem wyglądać następująco:

1. Jezus powróci osobiście. Ewangelia Jana 14,1-4; Dzieje Apostolskie 1,9-11
2. Jego drugie przyjście będzie widzialne. Dzieje Apostolskie 1,9-11; Objawienie Jana 1,7; Ewangelia Mateusza 24,27-31
3. Jezus przyjdzie ze swoimi aniołami. Ewangelia Mateusza 24,31; 25,31
4. Sprawiedliwi umarli zostaną zmartwychwzbudzeni. 1 List do Tesaloniczan 4,13-18
5. Wszyscy sprawiedliwi pójną do nieba. 1 List do Tesaloniczan 4,17
6. Bezbożni umrą. Ewangelia Łukasza 17,26-30
7. Drugie przyjście Jezusa jest nadzieją i tęsknotą ludzi wierzących. Objawienie Jana 22,20

5. krok

Ułożenie tekstów biblijnych we właściwej kolejności

Piąty krok polega na ułożeniu tekstów biblijnych w logicznym porządku. Kolejność tekstów na temat powtórnego przyjścia Jezusa może wyglądać następująco:

1. Ewangelia Jana 14,1-3
2. Dzieje Apostolskie 1,9-11
3. Objawienie Jana 1,7
4. Ewangelia Mateusza 24,23-27
5. Ewangelia Mateusza 24,29-31
6. Ewangelia Mateusza 25,31
7. 1 List do Tesaloniczan 4,13-18
8. Ewangelia Łukasza 17,26-30
9. Objawienie Jana 22,20

6. krok

Ułożenie pytań do tekstów biblijnych

Na koniec potrzebujemy jeszcze pytań, za pomocą których będziemy mogli studiować treść, znaczenie i zastosowanie wybranych tekstów biblijnych. Aby je ułożyć, potrzebujemy zastanowić się, które stwierdzenia z naszych tekstów chcemy podkreślić, i w jaki sposób możemy o nie zapytać naszego ucznia. Dodatkowo potrzebujemy wymyślić dobre wprowadzenie i zakończenie lekcji.

Wypisz przy każdym tekście pytania do jego treści, znaczenia i zastosowania.

1. Ewangelia Jana 14,1-3

2. Dzieje Apostolskie 1,9-11

3. Objawienie Jana 1,7

4. Ewangelia Mateusza 24,23-27

5. Ewangelia Mateusza 24,29-31

6. Ewangelia Mateusza 25,31

7. 1 List do Tesaloniczan 4,13-18

8. Ewangelia Łukasza 17,26-30

9. Objawienie Jana 22,20

Gotowa lekcja **Wprowadzenie** biblijna

- Wiele ludzi posiada pesymistyczną wizję przyszłości. Czy potrafisz podać jakiś powód, by jednak z nadzieją patrzeć w przyszłość?
- Dziś chcemy przestudiować jeden z najważniejszych tematów w Biblii – powtórne przyjście Jezusa. Czy słyszałeś kiedyś o tym, w jaki sposób Jezus chce powrócić na tę ziemię?

Biblia mówi o tym w wielu miejscach. Wybrałem moim zdaniem najważniejsze fragmenty, które pozwolą nam spojrzeć na całość tego zagadnienia.

1. Ewangelia Jana 14,1-3

- Jakimi słowami Jezus wprowadza uczniów w to, co chce im przekazać?
- Co oznacza to stwierdzenie Jezusa?
- Dla kogo przyście Jezusa jest dobrą wiadomością?
  - Nie musimy bać się powtórnego przyścia Jezusa. Jeżeli ufamy Jezusowi, to możemy się cieszyć z tego, że On wróci.
- Co robi Jezus od czasu, kiedy wstąpił do nieba?
- Co obiecał zrobić, gdy skończy?
- Kiedy Jezus zabierze wierzących do siebie?
  - Jezus porównuje tutaj swoje przyście do żydowskiego wesela, podczas którego pan młody zabiera swoją młodą żonę do mieszkania, które dla niej przygotował. Tak jak pan młody podczas całego czasu przygotowania tego mieszkania myśli o swojej wybrance, tak Jezus myśli o nas.

2. Dzieje Apostolskie 1,9-11

- W jaki sposób Jezus wrócił do nieba po zmartwychwstaniu? W sposób widzialny czy niewidzialny?
- Według tego tekstu, w jaki sposób Jezus przyjdzie powtórnie?
  - widzialnie i osobiście
  - „ten sam Jezus”; Jezus nie przyjdzie jako nieznajomy.

3. Objawienie Jana 1,7

- Ile osób zobaczy Jezusa, kiedy przyjdzie On powtórnie?
- Co to praktycznie znaczy dla Ciebie?
  - Nie usłyszysz o przyściu Jezusa w wiadomościach. Zobacysz to na własne oczy.

4. Ewangelia Mateusza 24,23-26

- Dlaczego jest ważne, by wiedzieć, że Jezus przyjdzie w sposób widzialny dla wszystkich ludzi?
- Jakie zdolności będą posiadali fałszywi Chrystusowie?
- Zgodnie ze słowami Jezusa, czego nie powinniśmy robić, kiedy usłyszemy w wiadomościach, że Jezus powrócił i czyni wielkie cuda w jakimś miejscu na ziemi?
- Do czego Jezus przyrównuje swoje przyście w wierszu 27.?
- Co to oznacza?

5. Ewangelia Mateusza 24,29-31

- Co się stanie, kiedy Jezus powróci?
- Kto zobaczy Jezusa, kiedy On powróci?
- W jaki sposób Jezus powróci?

- Kto będzie towarzyszył Jezusowi podczas Jego przyjścia?
  - Odwołaj się krótko do tekstu z Ewangelii Mateusza 25,31, że wszyscy aniołowie będą Mu towarzyszyli. Tak jak nikt nie chce przegapić pochodów weselnych, kiedy pan młody zabiera swoją wybrankę do domu, tak też żaden anioł nie chce przegapić chwili, kiedy Jezus będzie zabierał swoich wiernych do nieba.
- Co aniołowie mają ze sobą?
  - Aniołowie mają trąby. Przyjście Jezusa będzie nie tylko widzialne, ale i słyszalne.
- Co wtedy stanie się z wierzącymi?
  - W Ewangelii Jana 14,3 czytamy, że Jezus zabierze sprawiedliwych. Tutaj to wydarzenie jest opisane szerzej – aniołowie zbiorą sprawiedliwych.
  - W wersecie 26. Jezus powiedział, że nie powinniśmy chodzić w miejsca, gdzie, jak będą mówić ludzie, przebywa Jezus, który wrócił na ziemię. Kiedy Jezus przyjdzie, zostaniemy porwani w górę. Ja chcę być tam, gdzie mój anioł będzie mnie szukał przy powtórnej przyjściu Jezusa, a nie tam, gdzie będzie miało miejsce masowe zbiorowisko wokół fałszywego Chrystusa.

6. 1 List do Tesaloniczan 4,13-18

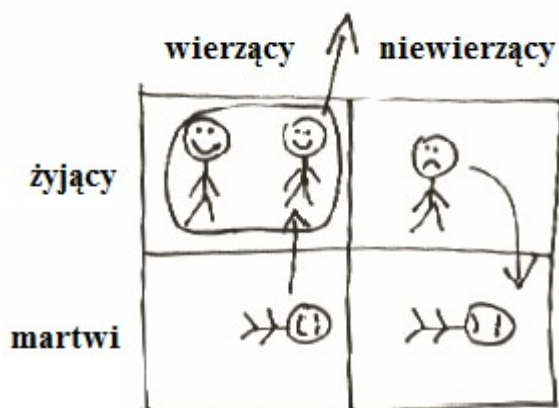
Chrześcijanie w Tesalonice wierzyli, że Jezus powróci tak szybko, że nikt z nich nie zdąży umrzeć. Kiedy jednak ktoś umierał, byli zdezorientowani. Paweł pisze do nich, by ich pocieszyć i wzmocnić w wierze.

- Jakimi słowami Paweł pociesza wierzących?
- Jakie dwie grupy ludzi opisuje Paweł?
- Co się z nimi stanie podczas powtórnego przyjścia Jezusa?

7. Ewangelia Łukasza 17,26-30

- Do jakiego wydarzenia Jezus przyrównuje swoje przyjście?
- Co się stało ze sprawiedliwymi? Co się stało z niewiernymi?
- Na podstawie tego przykładu, co się stanie z niewiernymi, kiedy Jezus powróci?
- Ilu ludzi pozostanie przy życiu na ziemi?

Za pomocą ostatnich dwóch tekstów możesz stopniowo wypełniać tabelkę, która zilustruje, co stanie się z różnymi grupami ludzi podczas powtórnego przyjścia Jezusa.

8. Objawienie Jana 22.20

- Co obiecuje Jezus?

- Jak Jan odbiera tę obietnicę?
– On się cieszy!
- A co ty czujesz na myśl o powtórny przyjsciu Jezusa?
- Czy byłbyś gotowy, gdyby Jezus przyszedł dziś?

W kolejnych lekcjach będziemy studiować na temat tego jak być gotowym na powtórne przyjscie Jezusa.

Prowadząc tę lekcję, dobrze jest tworzyć notatkę z tego, *jak* Jezus powróci i *co* się wtedy będzie działo.

Jak?	<ul style="list-style-type: none"> • dosłownie • osobiście • jak błyskawica • w sposób widoczny dla każdego • na obłoku • z wielką mocą i chwałą • słyszalnie
Co?	<ul style="list-style-type: none"> • Zmartwychwstanie sprawiedliwych • Jezus zabiera sprawiedliwych ze sobą • Śmierć niewiernych

Wyzwanie

1. Módl się dalej o osoby na Twojej liście modlitewnej i szukaj okazji zrobienia dla nich czegoś pozytywnego oraz wysyłania im duchowych impulsów.
2. Módl się dalej konkretnie o to, by Bóg dał Ci osobę, której będziesz mógł udzielać lekcji biblijnych.

**Studium
biblijne**

Przeczytaj uważnie fragment z **2 Listu do Tymoteusza 4,7-8**, zrób notatki dotyczące jego treści, znaczenia i zastosowania oraz zapisz pytania odnośnie każdej z tych kwestii!

Co jest napisane w tekście?
(treść, znaczenie, zastosowanie)

Jak mogę o to zapytać?
(pytania dotyczące treści, znaczenia oraz
zastosowania)

W świetle tego tematu co stało się dla Ciebie ważne? Co Bóg Ci pokazał? Jakie decyzje pragniesz podjąć? Czym chciałbyś się podzielić z Bogiem w modlitwie?

Twoje zadania w związku z tym tematem:

1. Przystudiuj dokładnie ten temat z modlitwą. Zaznacz fragmenty, które są dla Ciebie najważniejsze i wpisz odpowiedzi na pytania w miejsca do tego przeznaczone.
2. Przystudiuj fragment biblijny podany na końcu tego tematu.
3. Werset pamięciowy do tego tematu jest zapisany w **Objawieniu Jana 22,20**. Przepisz go bardzo starannie na osobną kartkę i naucz się go na pamięć.
4. Porozmawiaj z kimś w ciągu najbliższych dni na temat tego, co w tym temacie było dla Ciebie odkryciem.

Wprowadzenie W pierwszej lekcji na temat udzielania lekcji biblijnych poznaliśmy metodę studiowania Pisma Świętego poprzez zadawanie pytań do konkretnych tekstów biblijnych. Kolejna lekcja mówiła o tym, jak połączyć teksty biblijne z danego tematu w dobrze zbudowaną lekcję biblijną. W tym temacie pójdziemy o krok dalej i zastanowimy się nad tym, jak zbudować całą serię lekcji biblijnych. Ujmując to jeszcze dokładniej, będziemy mówić o tym, jakie tematy wybrać i w jakiej kolejności je omawiać. Aby stworzyć dobrze przemyślaną i odpowiednią serię tematów, należy uwzględnić kilka zasad.

Zasada 1 Dopasuj kolejność tematów do ludzi, z którymi studiujesz.

Ludzie są różni. Znajdują się w różnych sytuacjach życiowych i ich wiedza biblijna też jest na różnym poziomie. Dlatego też nie ma jednej dobrej kolejności tematów. Lekcja biblijna, która będzie idealna dla jednej osoby, może być całkowicie nieodpowiednia dla drugiej. Mamy spotykać się z ludźmi tam, gdzie oni się znajdują, a nie traktować wszystkich tak samo. Niektórzy szybko wzrastają duchowo i po niedługim czasie są gotowi do chrztu. Z takimi osobami nie należy przeprowadzać długiej, wyczerpującej serii lekcji biblijnych. Trzeba przerobić tematy niezbędne do chrztu, a resztę studiować dalej już po chrzcie. Inni ludzie potrzebują bardzo dużo czasu, zanim podejmą decyzję o chrzcie. Z takimi osobami należy postępować ostrożniej i omówić o wiele więcej tematów, które pozwolą im podążać do przodu krok za krokiem. Musimy mieć duchowe oczy szeroko otwarte, by widzieć, w jakim tempie Duch Święty prowadzi ludzi.

Jeżeli osoba nie wie zbyt dużo o Biblii, łatwo ją przeciążyć, używając zbyt wielu wersetów biblijnych w lekcji. Będzie ona miała kłopoty ze znalezieniem tych tekstów i może nie rozumieć kontekstu każdej z wypowiedzi. W takim wypadku lepiej jest zacząć od historii biblijnych czy przypowieści. Zaletą tego podejścia jest to, że osoba musi znaleźć tylko jedno miejsce w Biblii i że historie są prostsze do zrozumienia. Historie i przypowieści Jezusa nadają się do tego bardzo dobrze, gdyż zawierają całą ewangelię. W ten sposób możemy naszym przyjaciółom po kawałku odsłaniać całą panoramę historii biblijnej. Po niedługim czasie już nie będzie dla nich problemem odszukanie kilku tekstów biblijnych podczas jednej lekcji.

Zasada 2 Najpierw mów o zbawieniu, a dopiero potem o prawie.

Jako adwentyści czasami mamy tendencje do wysuwania tematu prawa Bożego i sabatu na pierwszy plan. Ale zanim ktoś będzie mógł delectować się Bożym prawem, musi najpierw poznać i pokochać Jezusa. Właśnie dlatego należy najpierw mówić o zbawieniu, a dopiero potem podejmować temat prawa (zakonu). Jeżeli ktoś przedtem zapyta Cię, dlaczego święcisz sabat, to oczywiście udzielisz mu odpowiedzi. Ale zrób to w sposób krótki i nienarzucający, tak aby nie odniósł wrażenia, że chcesz go przekonać.

Cytat 1 „Paweł głosił poganom wiarę w Chrystusa jako jedyną nadzieję zbawienia. Na początku o zakonie nic konkretnego nie wspominał. Z chwilą jednak, gdy serca słuchaczy rozgrzały kazania o Chrystusie – darze udzielonym przez Boga naszemu światu; gdy pojęły one sens dzieła zbawienia w kosztownej ofercie, którą Bóg złożył z miłości do człowieka, okazując zarazem swoją miłość całej ludzkości, Żydom i poganom, aby przez oddanie Bogu swoich serc mogli być zbawieni; gdy słuchacze Pawła skruszeni i upokorzeni oddali serce Bogu, wtedy Paweł głosił im, że zachowanie przykazań jest dowodem posłuszeństwa Bogu. Taki był sposób jego pracy i te jego metody powinniśmy przyjąć w pracy zdobywania dusz dla Boga” (*Ewangelizacja*, s. 156).

Zasada 3 Nie omawiaj przed czasem tematów, które mogą tworzyć bariery.

Kiedy studiujemy z ludźmi Biblię, to zdecydowanie pragniemy, aby zrozumieli temat poselstwa trzech aniołów. Ale musimy postępować mądrze, by zbyt wcześnie nie podejmować tematów, które mogą stworzyć bariery między nami a naszymi przyjaciółmi.

Cytat 2

„Pracując na nowym terenie, nie uważajcie za swój obowiązek mówić ludowi z miejsca: jesteście adwentystami dnia siódmego. Wierzmy, że dniem siódmym jest sobota. Nie wierzymy w nieśmiertelność duszy. Takie wystąpienie wytworzyłoby ogromny rozdział między wami a tymi, których chcecie pozyskać. Mówcie, gdy trafia się sposobność, o tych punktach prawdy, z którymi zgadzają się z wami. Mówcie przede wszystkim o konieczności pobożnego życia. Dajcie im dowody, że jesteście chrześcijanami miłującymi pokój i że kochacie również ich dusze. Niech widzą w was ludzi rozumnych i sumiennych. W ten sposób pozyskacie ich zaufanie, a wtedy znajdziecie dosyć czasu na głoszenie zasad. Pozyskajcie serce, przygotujcie glebę i dopiero siejcie ziarno, przedstawiając w miłości tę prawdę, jaka jest w Jezusie” (*Ewangelizacja*, s. 135).

Zasada 4 Mów jasno o zbawieniu w Jezusie Chrystusie.

Nie możemy zakładać, że ludzie znają Jezusa i są nawróceni tylko dlatego, że należą do jakiegoś kościoła. Naszym najważniejszym zadaniem jest wprowadzenie naszych przyjaciół w zbawiającą relację z Jezusem Chrystusem. Chcemy pomóc im pokochać Jezusa ponad wszystko i podjąć decyzję pójścia za Nim całym sercem.

Cytat 3

„Znacznie więcej ludzi, niż nam się wydaje, pragnie znaleźć drogę do Chrystusa. Ci, którzy zwiastują ostatnie poselstwo miłosierdzia, powinni pamiętać, że Chrystus ma być wywyższony jako jedyny ratunek dla grzesznika. Niektórzy kaznodzieje uważają, że mówienie o skrusze i wierze nie jest konieczne. Wychodzą z założenia, że ich słuchacze znają ewangelię, a więc, by przyciągnąć ich uwagę, należy im przedstawić inne sprawy. Jednak, chociaż jest to smutne, wielu ludzi jest nieświadomych co do planu zbawienia. Potrzebują więcej pouczeń w tej najważniejszej kwestii” (*Studzy ewangelii*, s. 108-109).

Zasada 5 Wyjaśnij centralną i wyjątkową rolę Jezusa w planie zbawienia.

Głównym tematem Biblii jest Jezus Chrystus – zarówno Starego jak i Nowego Testamentu. Kiedy przyglądamy się nauczaniu pierwszych chrześcijan, zauważamy, jak zdecydowanie mówili oni o śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa, Jego służbie w niebiańskiej świątyni, powtórnym przyjściu oraz Jego boskości. Te tematy powinny zajmować centralne miejsce w naszej serii lekcji biblijnych.

Cytat 4

To są nasze tematy – Chrystus ukrzyżowany za nasze grzechy, Chrystus wzbudzony z martwych, Chrystus wstawiający się za nami przed Bogiem; oraz blisko z tym związana służba Ducha Świętego, reprezentanta Chrystusa, wysłanego z Boską mocą i darami dla człowieka. Jego preegzystencja, Jego powtórne przyjście w chwale i z mocą, Jego osobista godność, wywyższenie Jego świętego prawa, to są tematy, które drążono w prostocie i z mocą” (*Evangalism*, p. 187, przekład własny).

Zasada 6 Omawiaj tematy prorocze.

Bóg dał nam, jako adwentystom dnia siódmego, szczególne prorockie poselstwo, które powinno przygotować świat na powtórne przyjście Jezusa. Mamy wiele wspólnego z innymi chrześcijanami, ale nasze prorockie spojrzenie na Biblię odróżnia nas od innych. Wiemy o wielkim konflikcie między Chrystusem a szatanem dotyczącym Bożego prawa, jak to wszystko się zaczęło w niebie, jak potem przeniosło się tu na ziemię i jak to się pewnego dnia skończy. Ludzie potrzebują tego szerokiego proroczego spojrzenia, które znajdujemy w księgach Daniela i Objawienia.

Szczególnym rodzajem udzielania lekcji biblijnych jest nietraktowanie tych proroczych tematów jako jedynie uzupełnienia wszystkich pozostałych, lecz nauczanie każdego tematu biblijnego w jego proroczym kontekście. Kiedy uważnie studiujemy historie i proroctwa z księgi Daniela i Objawienia, to zauważamy, że zawsze zawierają one ewangelię. Większość ludzi nigdy nie studiowała Biblii w ten sposób. W książce Gary'ego Gibbs'a *Winsome Witnessing* (Ujmujące świadectwo) tłumaczy on tę metodę studiowania Biblii. Jego seria lekcji biblijnych pt *Prophecies of Hope* (Proroctwa nadziei) konsekwentnie realizuje tę zasadę.

Cytat 5 „Kaznodzieje powinni przedstawiać pewne słowo prorockie jako podstawę wiary adwentystów dnia siódmego. Proroctwa Księgi Daniela i Księgi Objawienia powinny być uważnie studiowane w połączeniu ze słowami: Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata” (*Studzy ewangelii*, s. 101).

Cytat 6 „Niech mówią Daniel i Objawienie, niech oni powiedzą, co jest prawdą. Jednak jakiegokolwiek zagadnienia będziecie rozważać, wywyższajcie Jezusa jako ośrodek waszej nadziei, jako >>korzeń Dawidowy i jako jasną gwiazdę zaranną<<” (*Ewangelizacja*, s. 132).

Cytat 7 „Ludziom trzeba wyjaśnić Księgę Objawienia. Wielu naucza, że Księga Objawienia jest księgą zapieczętowaną, ale jest ona zapieczętowana tylko dla tych, którzy odrzucają światło i prawdę. Prawdą zawartą w tej księdze musi być ogłoszona, aby ludzie mieli sposobność przygotować się na wydarzenia, które już wkrótce nastąpią. Poselstwo trzeciego anioła trzeba przedstawić jako jedyną nadzieję ratunku dla ginącego świata” (*Ewangelizacja*, s. 132).

Cytat 8 „Zwrócono mi kilkakrotnie uwagę na dwudziesty czwarty rozdział Ewangelii Mateusza jako rozdział, na który trzeba zwrócić uwagę wszystkich. Żyjemy dziś w czasach, w których przepowiednie zawarte w tym rozdziale spełniają się. Niech więc nasi kaznodzieje i nauczyciele wyjaśniają sens tych proroctw wszystkim, których nauczają. Niech pomijają w swoich odczytach punkty o mniejszym znaczeniu, a przedstawiają te prawdy, które zdecydują o losie dusz” (*Ewangelizacja*, s. 133).

Zasada 7   **Głoś całą prawdę.**

Paweł powiedział w swoich pożegnalnych słowach do Efezjan: „...nie uchylałem się od zwiastowania wam wszystkiego, co pożyteczne, od nauczania was publicznie i po domach” (Dzieje Apostolskie 20,20). Nic przed nimi nie zataił, ale wiernie przekazał całą prawdę, choć niektóre jej fragmenty były trudne do przyjęcia. Jak kiedyś, tak i dziś są w poselstwie Jezusowym elementy, które trudno jest ludziom przyjąć. Ale właśnie te części są ważne, gdyż stawiają ludzi przed jasną decyzją.

Nam dzisiaj tak jak dawniej grozi to samo niebezpieczeństwo osłabienia poselstwa, które Bóg nam dał ze strachu przed tym, by kogoś nie obrazić. Musimy być ostrożni w tej kwestii, by nie omawiać ciągle tylko trudnych kwestii. Z drugiej jednak strony nie możemy ukrywać tych prawd, gdyż stanowią one swoiste wyzwanie dla ludzi do podjęcia jasnej decyzji. Poza tym nie jest to uczciwe w stosunku do osoby, z którą studiujemy, jeżeli ma po chrzcie przeżyć szok, ponieważ pewne fundamentalne zasady wiary nie zostały jej wytłumaczone wcześniej.

Cytat 9 „Kaznodzieje nie powinni mieć skrupułów, by głosić prawdę taką, jaką ją znajdujemy w Słowie Bożym. Niech prawda przecina. Pokazano mi, że powodem dla którego kaznodzieje nie odnoszą większych sukcesów jest to, że boją się zranić czyjeś uczucia, obawiając się tego, że nie są wystarczająco uprzejmi, obniżają standard prawdy i ukrywają, na ile to możliwe, wyjątkowość naszej wiary. Widziałam, że Bóg nie mógł darować im powodzenia. Prawdą musi być ukazana wyraźnie, a konieczność podjęcia decyzji przedstawiona jako pilna” (*Spiritual Gifts*, Vol.2, p. 284, przekład własny).

Kroki wiary Kiedy studiujemy Biblię z ludźmi, ważnym jest, by wiedzieć, jakie kroki wiary przyjdzie im po drodze wykonać. Jeżeli osoba zdecyduje się zostać uczniem Jezusa i przyłączyć się do Jego Kościoła ostatecznego, to nie stanie się to dzięki wykonaniu zaledwie jednego kroku wiary. Kiedy rozmyślamy nad kolejnością tematów w naszej serii lekcji biblijnych, musimy pamiętać o tych krokach.

Wypisz 40 tematów, które wkomponowałbyś w swoją serię lekcji biblijnych. Pamiętaj o wszystkich zasadach, które omówiliśmy i użyj powyższego diagramu jako przewodnika. Dopiero jak wykonasz to zadanie, możesz przyrzeć się liście tematów na następnej stronie. Porównaj obie listy i jeśli trzeba, uzupełnij lub przeorganizuj swoją. Jeżeli masz taką możliwość, to przeanalizuj również serie lekcji biblijnych innych autorów.

**Propozycja
serii lekcji
biblijnych**

<p><u>Zaufanie do Biblii</u> 1. Co Biblia mówi o sobie 2. Co Biblia mówi o Bogu? 3. Przepowiednie mesjańskie</p> <p><u>Główny temat Biblii</u> 4. Plan zbawienia 5. Pochodzenie zła 6. Powtórne przyjście Jezusa</p> <p><u>Nawrócenie i naśladowanie Jezusa</u> 7. Przebaczenie 8. Sprawiedliwość Chrystusa 9. Nawrócenie/Zbawienie 10. Pewność zbawienia 11. Wzrastanie w wierze 12. Modlitwa 13. Przeszkody w modlitwie 14. Osobiste nabożeństwo 15. Boskość Jezusa 16. Napęłnienie Duchem Świętym 17. Wydawanie świadectwa 18. Okultystyczne obciążenie 19. Oczyszczenie przeszłości 20. Chrześcijański styl życia</p> <p><u>Przyszłość</u> 21. Stan umarłych 22. 1000-lecie 23. Piekło 24. Nowa ziemia</p>	<p><u>Posłuszeństwo i prawo</u> 25. Śmierć Jezusa 26. Jezus naszym najwyższym kapłanem 27. Prawo Boże 28. Sabat 29. Zmiana dnia odpoczynku 30. Święcenie sabatu</p> <p><u>Czasy końca</u> 31. Znaki czasu 32. Daniel 2 33. Daniel 7 34. Objawienie Jana 12 35. Objawienie Jana 13 36. Objawienie Jana 14</p> <p><u>Boży kościół</u> 37. Sąd 38. Daniel 8 39. Daniel 9 40. Dary duchowe 41. Dar prorocstwa 42. Prawdziwy Kościół Boży 43. Chrzest 44. Wieczerza Pańska</p> <p><u>Zarządzanie domem</u> 45. Zdrowie 1 (Odżywianie) 46. Zdrowie 2 (Alkohol i narkotyki) 47. Małżeństwo i rodzina 48. Dziesięcina i dary</p>
--	--

Tą serię lekcji biblijnych w języku niemieckim można ściągnąć na stronie www.josia-missionsschule.de. Jest ona zbudowana w oparciu o metodę zadawania pytań.

Wyzwanie

1. Módl się dalej o osoby na Twojej liście modlitewnej i szukaj okazji zrobienia dla nich czegoś pozytywnego oraz wysyłania im duchowych impulsów.
2. Módl się dalej konkretnie o to, by Bóg dał Ci osobę, której będziesz mógł udzielać lekcji biblijnych.

**Studium
biblijne**

Przeczytaj uważnie fragment z **Ewangelii Mateusza 13,31-32**, zrób notatki dotyczące jego treści, znaczenia i zastosowania oraz zapisz pytania odnośnie każdej z tych kwestii!

Co jest napisane w tekście?
(treść, znaczenie, zastosowanie)

Jak mogę o to zapytać?
(pytania dotyczące treści, znaczenia oraz
zastosowania)

W świetle tego tematu co stało się dla Ciebie ważne? Co Bóg Ci pokazał? Jakie decyzje pragniesz podjąć? Czym chciałbyś się podzielić z Bogiem w modlitwie?

Twoje zadania w związku z tym tematem:

1. Przestudiuj dokładnie ten temat z modlitwą. Zaznacz fragmenty, które są dla Ciebie najważniejsze i wpisz odpowiedzi na pytania w miejsca do tego przeznaczone.
2. Przestudiuj fragment biblijny podany na końcu tego tematu.
3. Werset pamięciowy do tego tematu jest zapisany w **Liście do Hebrajczyków 4,12**. Przepisz go bardzo starannie na osobną kartkę i naucz się go na pamięć.
4. Porozmawiaj z kimś w ciągu najbliższych dni na temat tego, co w tym temacie było dla Ciebie odkryciem.

Wprowadzenie Kiedy udzielamy ludziom lekcji biblijnych, możemy wiele rzeczy zrobić dobrze lub źle. Strach przed popełnieniem błędu nie powinien nas jednak powstrzymywać od podejmowania prób. Świadomość możliwości uczynienia czegoś nie tak powinna nas raczej motywować do poznawania zasad, które się sprawdziły i które mogą nas zabezpieczyć przed popełnieniem poważnych błędów. W tej lekcji jest mowa właśnie o takich zasadach. Nie będziemy już powtarzać tego, czego nauczyliśmy się w lekcjach dotyczących zdobywania przyjaciół dla Jezusa. Tamte zasady są w tym przypadku jak najbardziej aktualne. Dlatego też w tej lekcji omówione zostaną tylko te zasady, które dotyczą konkretnie udzielania lekcji biblijnych.

Zasada 1 W każdej lekcji eksponuj zbawienie w Jezusie Chrystusie.

Nie chodzi o to, by omówić najpierw tematy dotyczące zbawienia, a następnie mówić o sabacie, sądzie, stanie umarłych i świątyni. Temat zbawienia powinien jak złota nić pojawiać się w każdej naszej lekcji. Dlatego kluczową kwestią jest nauczyć się przedstawiać każdy temat tak, by wyeksponować w nim zbawienie w Jezusie Chrystusie. Niezależnie od tego, jaki biblijny temat studiujemy, każdy z nich pomaga nam lepiej zrozumieć zbawienie w Jezusie. Mówiąc bardziej konkretnie – może on być właściwie zrozumiany jedynie, jeśli zostanie przedstawiony właśnie w ten sposób.

Cytat 1 „Cudowna miłość Chrystusa stopi i pozyska serca, podczas gdy wielokrotne powtarzanie teorii nic nie daje” (*Życie Jezusa*, s. 594).

Cytat 2 „Teoretyczne rozważania są potrzebne, aby ludzie mogli dostrzec ten łańcuch prawd, który, ogniwo za ogniwo, tworzy doskonałą całość. Jednak żadne przemówienia nie powinny być nigdy wygłaszane bez zwiastowania Chrystusa, i to ukrzyżowanego, jako podstawy ewangelii. Kaznodzieje skuteczniej docieraliby do serc ludzi, gdyby więcej uczyli praktycznej pobożności” (*Śludzy ewangelii*, s. 109).

Zasada 2 Trzymaj się tematu.

Twoja lekcja biblijna musi mieć jasno zdefiniowany główny temat, którego będziesz się trzymać. Musisz umieć opisać swój cel w jednym, maksymalnie dwóch zdaniach. Na koniec lekcji twój przyjaciel powinien umieć powiedzieć, czego się nauczył. Kiedy udzielamy lekcji, ważne jest, aby trzymać się tego tematu i nie dać się zbić z tropu. Oczywiście może zdarzyć się tak, że wynikną jakieś dodatkowe pytania, na przykład kiedy nasz przyjaciel zacznie opowiadać nam o jakimś swoim osobistym problemie. W takim przypadku lepiej jest na chwilę odłożyć lekcję na bok. Ale z zasady należy trzymać się tematu i nie wchodzić w wątki poboczne.

No ale jak radzić sobie z pytaniami, które pojawiają się w trakcie lekcji, a nie mają nic wspólnego z aktualnym tematem? W zależności od sytuacji mamy kilka możliwości:

- Jeżeli potrafisz udzielić krótkiej odpowiedzi, to odpowiedz w jednym lub dwóch zdaniach, a następnie kontynuuj lekcję.
- Jeżeli pytanie wymaga dłuższej odpowiedzi, to obiecaj, że odpowiesz na nie po lekcji i faktycznie tak zrób.
- Jeżeli odpowiedź na to pytanie wybiega do przodu w tematach, które masz przygotowane, to odpowiedz, że będziecie o tym mówić w którejś z kolejnych

lekcji. Dobrze jest też zapisać sobie takie pytanie, by o nim nie zapomnieć. Kiedy nadejdzie właściwy czas, wróć do tego pytania.

W każdym przypadku ważne jest, by doceniać pytania zadawane przez naszego przyjaciela. Szczerze pytania pokazują, że on się nad tym naprawdę zastanawia. Mów: „to jest bardzo dobre pytanie!” Dobrze jest nawet zachęcać ludzi do zadawania pytań.

Strach przed tym, że nie będzie się znało odpowiedzi na pytania, powstrzymuje wielu ludzi od udzielania lekcji biblijnych. Ale nieznanie odpowiedzi nie jest żadnym problemem. To tylko pokazuje, że my także nadal się uczymy! Możemy wtedy po prostu powiedzieć, że zgłębiby ten temat, znajdziemy odpowiedź i podzielimy się nią przy następnym spotkaniu.

Zasada #3   Używaj tylko Biblii.

W swoich lekcjach biblijnych używaj tylko Biblii i nie cytuj żadnych wypowiedzi Ellen White. Uważaj też, by nie mówić o kwestiach, które można znaleźć tylko w pismach Ducha Proroctwa, a których nie ma w Biblii. Nie potrzebujemy używać żadnych cytatów siostry White do potwierdzenia naszych wierzeń. Pokazuj, że wszystko, w co wierzymy, pochodzi bezpośrednio z Biblii!

Cytat 3   „Świadectwa siostry White nie powinny być wysuwane na pierwsze miejsce. Bezбłędny wzorcem i fundamentem pozostaje Słowo Boże. Świadectwa nie powinny zajmować miejsca Słowa Bożego. Wszyscy wierzący powinni wykazać wielką ostrożność przy rozważaniu tego zagadnienia i zawsze muszą wiedzieć, kiedy mają przestać mówić, gdy już wystarczająco dużo powiedzieli. Zajmowane przez nas stanowisko udowadniajmy przy pomocy Pisma Świętego, a każdy punkt naszej wiary – jako objawienie Słowa Bożego” (*Ewangelizacja*, s. 174).

Zasada 4   Zachęcaj do osobistego studium Biblii.

Lekcje biblijne wykonają swoje zadanie tylko wtedy, jeżeli ludzie sami będą czytać Biblię. Zachęcaj ich raz za razem, by czytali Boże Słowo. Pokaż, od jakiego fragmentu najlepiej zacząć czytać. Daj im plan czytania. Pokaż, jak studiować Biblię, by odnosić największe korzyści. Opowiedz im, jak wygląda Twoje osobiste nabożeństwo. Możesz podać teksty biblijne do kolejnej lekcji i poprosić, by je przeczytali przed waszym spotkaniem. Nawet jeśli zadadzą Ci pytanie, to zamiast odpowiedzi możesz wypisać kilka wersetów biblijnych, które zawierają odpowiedź, i przez to dać im możliwość samodzielnego znalezienia odpowiedzi.

Cytat 4   „Tych, którzy pragną poznać prawdę, powinno się nauczyć pilnego studiowania Słowa Bożego” (*Studzy ewangelii*, s. 242).

Zasada 5   Na początek skorzystaj z gotowych lekcji biblijnych przygotowanych przez kogoś innego.

Jeżeli jeszcze nie masz zbyt wiele doświadczenia w udzielaniu lekcji biblijnych, to skorzystaj z gotowych materiałów przygotowanych przez kogoś innego, kto włożył w to wiele wysiłku i oparł na własnym doświadczeniu. Nie musisz ponownie wynajdywać koła, skoro możesz skorzystać z doświadczenia innych. Z czasem zaadaptujesz tematy innych i stworzysz swoje własne lekcje biblijne.

Zasada 6   Zostaw ludziom coś do poczytania.

Zapominamy wiele z tego, co usłyszeliśmy czy przeczytaliśmy, jeśli tego nie powtarzamy. Jeżeli chcesz, aby Twoja lekcja była naprawdę skuteczna, to zostaw swojemu przyjacielowi streszczenie tego, o czym mówiliście na lekcji. Najlepiej, jeśli on jeszcze raz dokładnie

przestudiuje ten materiał i odpowie na pytania. Podczas kolejnej lekcji możecie krótko do tego wrócić. Niemieckie lekcje biblijne umieszczone na stronie www.josia-missionsschule.de mają do każdego tematu opracowane właśnie takie streszczenie, które można dać naszemu przyjacielowi do przeczytania między lekcjami. Lekcje biblijne Gary'ego Gibbs'a *Prophecies of Hope* także można używać w taki sposób. Dobrze jest też od czasu do czasu ludziom, z którymi studiujemy, pożyczać dobre książki.

Zasada 7   **Dziel się osobistym doświadczeniem.**

Opowiadaj osobiste doświadczenia (własne i cudze), które odnoszą się do danej lekcji. One pokazują, że poselstwo biblijne jest poselstwem życiowym i zachęcają do podejmowania decyzji. Dodatkowo opowiadanie osobistych doświadczeń pomaga uwiarygodnić cię przed ludźmi i sprawia, że oni sami też chcą się z Tobą czymś podzielić.

Zasada 8   **Nie wdawaj się w dyskusje.**

Z dyskusji rzadko wynika coś dobrego. Możesz wygrać w dyskusji i przez to stracić przyjaciela. Są tacy ludzie, którzy nie są szczerze zainteresowani studium Biblii, lecz chcą raczej dyskutować na temat różnych poglądów. Nie powinniśmy się wdawać z nimi w dyskusję i przez to tracić nasz cenny czas. Jeżeli jednak zdarzy się tak, że będziemy postawieni w sytuacji, w której będziemy musieli wypowiedzieć się w jakiejś kontrowersyjnej sprawie, to powinniśmy to zrobić bardzo ostrożnie.

Cytat 5   „Starając się przedstawić prawdę, często będziesz natrafiał na opory, ale jeśli wtedy spróbujesz je zwalczyć siłą argumentów, tylko je wzmożesz, a tego czynić ci nie wolno. Trzymaj się tego, co pozytywne. Aniołowie Boży czuwają nad tobą i wiedzą, jak wywierają wpływ na tych ludzi, których opór nie sposób złamać za pomocą argumentów. Nie zajmuj się negatywnymi stronami podnoszonych kwestii, ale gromadź w swoim umyśle pozytywne prawdy i umacniaj je przez solidne studium, gorliwą modlitwę i serdeczne poświęcenie. Opatrz swoją lampę, aby jasno płonęła, tak aby ludzie, widząc twoje dobre uczynki, chwalili Ojca, który jest w niebiosach” (*Słudzy ewangelii*, s. 238).

Cytat 6   „Nie pielęgnujcie ducha sporu. Wystąpienia i przemówienia o charakterze potępiającym niewiele czynią dobrego. Najpewniejszą drogą obalenia fałszywej nauki jest głoszenie prawdy. Przedstawiajcie dowody. Niechaj cenne prawdy Ewangelii niszczą zło. Okazujcie łagodność i litość błędzącym. Zbliżcie się do serc!” (*Ewangelizacja*, s. 208).

Zasada 9   **Nie przedłużaj lekcji i wzbudź zainteresowanie kolejnym tematem.**

Z reguły lekcja biblijna nie powinna trwać dłużej niż 45 minut. Dzięki temu mamy czas na miłą, luźną rozmowę przed lekcją. Jeżeli będziemy ciągle zbyt długo przebywać w domach ludzi, to oni w końcu zrezygnują ze spotkań z nami, gdyż po prostu nie będą mieli na to aż tyle czasu. Dobrze jest zakończyć lekcję, kiedy ludzie mają jeszcze ochotę na więcej. Warto też przy każdej lekcji prowokować lub samemu zadawać ciekawe pytania i mówić, że odpowiemy na nie w kolejnych lekcjach.

Zasada 10   **Pracuj w duecie.**

Gdzie tylko jest to możliwe, powinniśmy na lekcje biblijne chodzić dwójkami. Z jednej strony możemy przyuczać do tej pracy nowe osoby, które przez to zdobywają praktyczne doświadczenie. Z drugiej natomiast stwarza to możliwość późniejszego porozmawiania na temat danej lekcji i otrzymania informacji zwrotnej. Dodatkowo osoba, z którą studiujemy, może poznać kogoś nowego o podobnych poglądach do naszych.

Zasada 11   **Mów wyraźnie i z entuzjazmem.**

Ludzie muszą zobaczyć, że jesteśmy rozentuzjazzmowani poselstwem biblijnym i że jest ono rzeczywistością w naszym codziennym życiu. Dodatkowo ważne, byśmy mówili wyraźnie, ani za szybko ani za wolno.

Cytat 7   „Trzeba pouczyć wszystkich pracowników, obojętnie, czy wygłaszają kazania czy udzielają lekcji biblijnych, że obowiązkiem ich jest mówić jasno i wyraźnie” (*Ewangelizacja*, s. 428).

Zasada 12   **Bądź wytrwały i cierpliwy.**

Kiedy pracujemy z ludźmi, potrzebujemy wytrwałości i cierpliwości, gdyż oni nie zawsze podejmują decyzje tak szybko, jak byśmy chcieli. Są też sytuacje w których najlepiej jest zaprzestać udzielania lekcji biblijnych lub też przerwać je na jakiś czas. Na przykład wtedy, kiedy ludzie często odwołują spotkania lub gdy nie posuwamy się do przodu, a jedynie zataczamy koła. Czasami ludzie sami przerywają lekcje. Oczywiście jest to smutne, ale nie musimy się tym zniechęcać. Słowo, które zostało zasiane w ich sercach, będzie wzrastać. A Duch Święty będzie im raz po raz przypominał o tym, czego się nauczyli.

Cytat 8   „Jeżeli całkowicie oddamy się Bogu i będziemy postępować według Jego poleceń, stanie się On odpowiedzialnym za wykonanie dzieła. Nie chce, byśmy wątpili w powodzenie naszych wysiłków. Nigdy nie powinno się dopuszczać myśli, że coś się nie uda. Mamy być współpracownikami Tego, który się nigdy nie myli. Nie powinniśmy nigdy mówić o naszej słabości i braku zdolności, gdyż w ten sposób okazujemy Bogu nieufność” (*Przypowieści Chrystusa*, s. 235).

Polecana książka   Jeżeli chcesz przeczytać więcej na temat udzielania lekcji biblijnych i znasz język angielski lub niemiecki, to zdobądź książkę Gary'ego Gibbs'a, o której była mowa w tej lekcji *Winsome Witnessing/Gewinnendes Glaubenszeugnis*. Jest to jedna z najlepszych książek na ten temat.

Wyzwanie

1. Módl się dalej o osoby na Twojej liście modlitewnej i szukaj okazji zrobienia dla nich czegoś pozytywnego oraz wysyłania im duchowych impulsów.
2. Porozmawiaj z jedną z osób, o które się modlisz i zaproponuj jej wspólne studium Biblii!

**Studium
biblijne**

Przeczytaj uważnie fragment z **Dziejów Apostolskich 17,1-15**, zrób notatki dotyczące jego treści, znaczenia i zastosowania oraz zapisz pytania odnośnie każdej z tych kwestii!

Co jest napisane w tekście?
(treść, znaczenie, zastosowanie)

Jak mogę o to zapytać?
(pytania dotyczące treści, znaczenia oraz
zastosowania)

W świetle tego tematu co stało się dla Ciebie ważne? Co Bóg Ci pokazał? Jakie decyzje pragniesz podjąć? Czym chciałbyś się podzielić z Bogiem w modlitwie?

Twoje zadania w związku z tym tematem:

1. Przestudiuj dokładnie ten temat z modlitwą. Zaznacz fragmenty, które są dla Ciebie najważniejsze i wpisz odpowiedzi na pytania w miejsca do tego przeznaczone.
2. Przestudiuj fragment biblijny podany na końcu tego tematu.
3. Werset pamięciowy do tego tematu jest zapisany w **Dziejach Apostolskich 17,11**. Przepisz go bardzo starannie na osobną kartkę i naucz się go na pamięć.
4. Porozmawiaj z kimś w ciągu najbliższych dni na temat tego, co w tym temacie było dla Ciebie odkryciem.

Wprowadzenie Kiedy dzielimy się naszą wiarą z przyjaciółmi, naszym głównym celem powinno być zachęcenie ich do tego, by zostali naśladowcami Jezusa. Jezus nie powiedział: „Idźcie i poinformujcie wszystkie narody!” On powiedział, „Idźcie tedy i czyńcie uczniami wszystkie narody!”. To jest nasze zlecenie, a zadaniem lekcji biblijnych jest pomóc naszym przyjaciołom podjąć decyzję o naśladowaniu Jezusa. Niestety jest to często nasz słaby punkt. Wiemy, jak zarzucić wędkę i złowić rybę, ale nie wiemy, jak ją wyciągnąć na brzeg. Wiemy jak siać, ale często nie wiemy, jak żąć. Jezus chce, żebyśmy oglądali owoce naszej pracy i chce, abyśmy byli nie tylko siewcami, ale też i żniwiarzami.

Delikatna kwestia Prowadzenie ludzi do podjęcia decyzji dla Jezusa jest bardzo delikatną kwestią. Jeżeli nie będziemy ostrożni, to nasze próby mogą zostać odebrane jako manipulacja. Oczywiście nie chcemy, żeby tak było, gdyż przeinaczanie faktów celem wpłynięcia na czyjeś zachowanie jest czymś sprzecznym z ewangelią. Aby prowadzić naszych przyjaciół do podjęcia decyzji dla Jezusa w taki sposób, by nie zostać posądzonym o manipulację, musimy przestrzegać pewnych zasad ukazanych nam przez Jezusa.

Przypomnienie Lekcje 5. i 6. z modułu 3., w których rozważaliśmy, jak zdobywać serca ludzi i prowadzić ich krok po kroku do Jezusa, stanowią niezbędny fundament dla tej lekcji. Przejrzyj teraz te lekcje i zwróć szczególną uwagę na zasady, o których była tam mowa.

Zasada 1 **Przekonywanie ludzi jest zadaniem Ducha Świętego.**

Nawrócenie jest zawsze dziełem Ducha Świętego. Biblia porównuje je do zmartwychwstania. To jest coś, czego może dokonać tylko Bóg.

Cytat 1 „Dziełem Ducha Świętego jest przekonanie duszy o konieczności posiadania Chrystusa” (Ewangelizacja, s. 194).

Świadomość tego, że przekonywanie jest zadaniem Ducha Świętego, uwalnia nas od presji, jaka towarzyszy przeświadczeniu, że to my mamy nawracać ludzi. My nie musimy i nie możemy nikogo nawrócić. My możemy jedynie wyjaśniać Boże Słowo i zachęcać do decyzji. Ale to Duch Święty przekonuje ludzi.

Jednak to jest tylko jedna strona medalu. Nawrócenie człowieka jest *zawsze* dziełem Ducha Świętego, ale nie jest dziełem *wyłącznie* Ducha Świętego. Każdy człowiek ma wolność wyboru i może wybrać, czy chce podążać za Bogiem. Duch Święty przekonuje, zachęca, ponagla, ale nigdy nie zmusza do decyzji. Każdy człowiek musi z własnej, nieprzymuszonej woli podjąć decyzję poddania się Chrystusowi. Z drugiej strony Biblia jasno ukazuje, że Bóg używa ludzi do tego, by wzywali do decyzji. Wzywanie do podjęcia decyzji jest czymś biblijnym i niezbędnym! Czy Bóg nie może wzywać ludzi do decyzji bezpośrednio, bez nas? Oczywiście, że może, jeśli chce, i czasem właśnie to robi! Jednak Bóg postanowił używać ludzi jako swoich narzędzi. Biblia często określa nawrócenie mianem duchowych narodzin (por. Ewangelia Jana 3,3-5). A zatem ludzi, którzy współpracują z Bogiem w przyprowadzaniu innych do Jezusa, możemy nazwać „duchowymi położnymi”.

Podaj biblijne przykłady ludzi, których Bóg użył, by wzywać innych do podjęcia decyzji.

Zasada 2   **Uważaj na swoje własne życie duchowe.**

Jeżeli nawrócenie jest dziełem Ducha Świętego, to ważnym jest, byśmy sami byli nawróceni i napelnieni przez Ducha Świętego, tak by On mógł działać przez nas. Nasz własny duchowy stan odgrywa znaczącą rolę w pomaganiu innym w podjęciu decyzji o naśladowaniu Jezusa.

Zasada 3   **Wolność wyboru jest przywilejem i odpowiedzialnością.**

Wolność wyboru jest przywilejem, gdyż dzięki niej możemy decydować o wyglądzie naszego życia. Bóg chce, byśmy podejmowali nasze decyzje dojrzałe i dobrowolnie. Decyzje podjęte pod naciskiem lub pod wpływem manipulacji nie mają żadnej wartości i nie są trwałe. Zawsze musimy szanować, a nawet chronić cudzą wolność wyboru, nawet jeżeli ktoś mówi „nie” lub „nie teraz”. Ludzie mają do tego prawo!

Wolność wyboru wiąże się jednak z odpowiedzialnością. *Możemy*, ale także *musimy* podejmować decyzje. Podczas prowadzenia lekcji biblijnych często podkreślaj, że za nasze decyzje jesteśmy odpowiedzialni przed Bogiem.

Zasada 4   **Bądź świadom tego, że nie wszystkie nawrócenia są takie same.**

Nawrócenia nie następują zawsze według jednego wzoru. Doświadczenia nawróceń różnych ludzi mogą znacznie różnić się od siebie. Ważne, byśmy to rozumieli i nie mieli niewłaściwych oczekiwań.

Cytat 2

„Nie wszystkie nawrócenia są takie same. Jezus działa na serce i grzesznik rodzi się do nowego życia. Często dusze zostają przyciągnięte do Chrystusa bez doświadczenia gwałtownego przynaglania, rozdarcia duszy czy też skruchy przepełnionej drzeniem o własne życie. Dusze te spojrzały na wywyższonego Zbawiciela i ożyły. Zdały sobie sprawę z potrzeby własnej duszy, dostrzegły doskonałość Chrystusa i słuszność Jego żądań; usłyszały Jego głos wzywający „Pójdź za mną”, więc powstały i poszły za Jezusem. To nawrócenie było szczere, a życie religijne [takiej osoby] tak zdecydowanie bogobojne, jak życie tych, którzy przeżywali śmiertelną udrękę w procesie zmiany swego życia” (*Evangelism*, p. 287, przekład własny).

**Ludzie
wzrastają
w różnym
tempie**

Musimy też uwzględniać fakt, że ludzie wstają i podejmują decyzje w różnym tempie. Jezus zawsze o tym pamiętał. Nikodem potrzebował bardzo dużo czasu i Jezus się o niego nie martwił. W 3. rozdziale Ewangelii Jana nie znajdujemy żadnego apelu do podjęcia decyzji. Jezus wiedział, że Nikodem nie był gotowy i potraktował go odpowiednio. Z Mateuszem Jezus postąpił całkowicie inaczej. Od razu powiedział do niego: „Pójdź za mną!” Najwyraźniej Duch Święty już go przedtem przygotował.

Tempo, w jakim ludzie podejmują decyzje, może nagle ulec zmianie. Na przykład otwierające oczy doświadczenia oraz osobiste kryzysy mogą sprawić, że bardzo szybko będziemy wprowadzać radykalne zmiany. Dlatego zawsze należy mieć oczy szeroko otwarte.

Bazując na Biblii oraz kręgu Twoich znajomych, wypisz przykłady szybkich i wolnych nawróceń.

Zasada 5 **Bądź otwarty i transparentny.**

Od początku mów otwarcie o tym, że Bóg przez Biblię nie chce nam jedynie przekazywać informacji. On chce abyśmy się nawrócili, zmienili swoje życie i podejmowali pewne decyzje. Ukaż to ludziom jako coś oczywistego i otwarcie mów o konieczności podejmowania decyzji w odniesieniu do poznanych treści.

Zasada 6 **Na decyzję o pójściu za Jezusem składa się wiele małych kroków.**

Decyzja pójścia za Jezusem nie jest jedną wielką decyzją, lecz jest to wiele pomniejszych decyzji. Wyobraź sobie skalę 10-cio punktową.

1   2   3   4   5   6   7   8   9   10

Na etapie 1. znajdują się ludzie, którzy nie znają Jezusa i się Nim nie interesują. Natomiast przy 10. znajdują się osoby, które podjęły już decyzję chrztu. Ludzie na każdym etapie wymagają innego podejścia. Jeżeli ktoś nie jest w ogóle zainteresowany sprawami wiary, to należy pomóc mu otworzyć się na wiarę i zachęcić do czytania Biblii. Bez sensu byłoby apelować do takiej osoby, by oddała swoje życie Jezusowi. Ale jeżeli ktoś jest na etapie 9. i stoi przed decyzją o przyjęciu chrztu, to wtedy apelowanie o podjęcie tej decyzji jest właściwe, a nawet konieczne. Jeżeli nie będziemy zważali na potrzeby każdej osoby, to możemy zmarnować okazje i czas oraz wystraszyć ludzi, których prowadzimy do Jezusa.

Naszym celem powinno być zachęcanie naszych przyjaciół do wykonania następnego kroku. Aby to czynić, musimy jasno rozumieć, jaki jest ten kolejny krok i mieć go wyraźnie przed oczami.

Zastanów się i wypisz, jakie decyzje należy podjąć przed decyzją o przyjęciu chrztu.

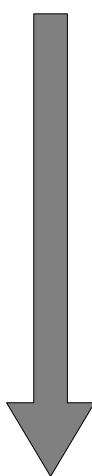

Kroki do Jezusa

Kroki, które należy wykonać, by w końcu podjąć decyzję o podążaniu za Jezusem, przedstawiają się następująco:

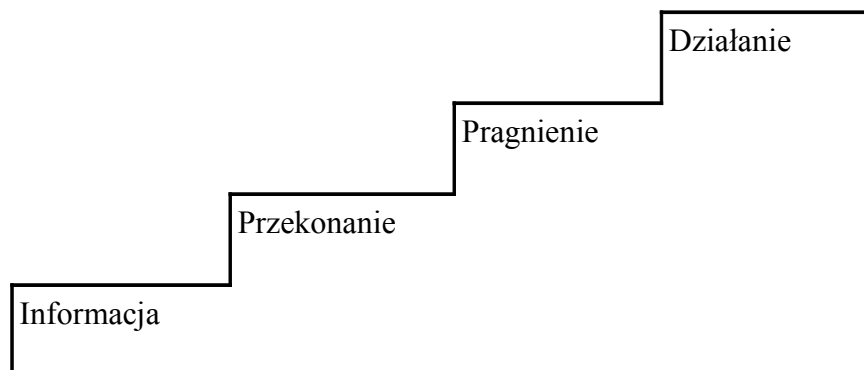
1. Okazanie zainteresowania Biblią i sprawami wiary
2. Czytanie Biblii
3. Zaufanie Biblii
4. Pobieranie regularnych lekcji biblijnych
5. Podążanie za Biblią
6. Modlenie się
7. Uczęszczanie do kościoła/przynależność do grupy domowej
8. Nawrócenie, ufanie Bogu, poddanie
9. Przyjęcie poselstwa adwentystycznego
10. Chrzest i przyłączenie się do Kościoła Adwentystów D.S.

Ponieważ nawrócenie następuje w wyniku wielu małych kroczków, należy na każdej lekcji biblijnej wzywać do podjęcia decyzji.

Zasada 7

Pamiętaj, że każda decyzja jest podejmowana 4-etapowo.

Bóg tak zaprojektował nasz umysł, że dobrze przemyślana decyzja podejmowana jest w czterech etapach. Są to:

Te same cztery etapy przechodzimy niezależnie od tego, czy kupujemy samochód czy podejmujemy decyzję chrztu. Zanim zdecydujemy się kupić samochód, potrzebujemy najpierw uzyskać wystarczającą ilość informacji na jego temat. Dopiero na tej podstawie możemy się przekonać o tym, że to dobra oferta. Z tego przekonania powstaje pragnienie, by właśnie ten samochód kupić. Dopiero wtedy kiedy pojawi się to pragnienie, zaczynamy działać.

Przy podejmowaniu decyzji związanych z życiem duchowym również przechodzimy te cztery etapy. Na przykład przy decyzji o święceniu szabat wygląda to następująco:

1. Informacja: Wiem, że sobota jest tym właściwym dniem.
2. Przekonanie: Wiem, że powinienem święcić sobotę.
3. Pragnienie: Chcę święcić sobotę.
4. Działanie: Decyduję, że będę święcić sobotę.

Aby pomóc naszemu przyjacielowi w podjęciu dobrej decyzji, musimy rozumieć, na jakim etapie się on znajduje w tym procesie decyzyjnym.

- Czy zrozumiał niezbędne informacje na temat biblijnego szabat?
- Czy jest przekonany o tym, że powinien święcić sobotę?
- Czy pragnie święcić sobotę?

Oczywistym jest, że dana osoba nie może mieć pragnienia przestrzegania biblijnego szabat, jeżeli nie otrzymała jeszcze wystarczającej ilości informacji na ten temat. Z drugiej strony, bez sensu jest przekazywanie jej jeszcze więcej informacji, jeśli ona jest już przekonana i chętnie święciłaby sobotę, gdyby nie strach przed utratą pracy.

Aby zrozumieć, na jakim etapie jest nasz przyjaciel, należy zadawać właściwe pytania. W następnym temacie przyjrzymy się bliżej kwestii tych pytań.

Mark Finley w swojej książce *Persuasion – How to Help People Decide for Jesus* (Przekonywanie – jak pomóc ludziom podejmować decyzje dla Jezusa) wyraża to w następujący sposób:

Cytat 3

„Ten kto chce uzyskiwać decyzje, ale nie zważa na te cztery etapy, będzie się mიაł, stąpał po ciemku i daremnie oczekiwał rezultatów. Jednak ten, kto zważa na zasady funkcjonowania ludzkiego rozumu, może dzięki łasce Bożej oczekiwać właściwych

rezultatów. Musimy nauczyć się lepszego współdziałania z Duchem Świętym” (s. 18).

Zasada 8 Wykorzystuj moc Słowa Bożego.

Kiedy staramy się prowadzić przyjaciół do decyzji, musimy zdawać sobie sprawę z tego, że działamy na zlecenie Boga. Zatem należy jasno ukazać, że to nie my wzywamy do tej decyzji, lecz Bóg. W tym celu musimy jasno ukazać dany temat w Biblii. Na podstawie Słowa Bożego musimy:

- Przekazać wszystkie niezbędne informacje, tak by nasz przyjaciel miał jasny obraz i nie miał wątpliwości odnośnie tego, jakie jest Boże zdanie w tej sprawie.
- Podać stwierdzenia, które przekonają go, że Bóg oczekuje, by wprowadził poznane prawdy w życie.
- Pokazać cytaty, które wzbudzą pragnienie realizacji podjętych decyzji.

Kiedy odpowiadamy na pytania i wątpliwości za pomocą wersetów biblijnych, wówczas konfrontujemy daną osobę ze Słowem Bożym, które jest żywe i skuteczne” (List do Hebrajczyków 4,12). Bóg powołał świat do istnienia za pomocą swojego Słowa. Ta sama twórcza moc jest również dzisiaj dostępna w Jego Słowie. Mark Finley napisał:

Cytat 4

„Biblia jest Bożym dynamicznym środkiem zdobywania dusz. Żaden mężczyzna ani żadna kobieta nie może być skuteczną w zdobywaniu dusz, jeśli nie nauczy się, jak używać właściwego fragmentu, by doprowadzić do decyzji... Żadna inna książka nie ma tak wielkiej mocy uzdalniania mężczyzn i kobiet do podejmowania decyzji jak Słowo Boże; żadna metoda nie jest tak skuteczna jak odnoszenie fragmentów Biblii do sytuacji z życia codziennego. Rozmawiając z osobą o podjęciu decyzji, ktoś może powiedzieć, “moim zdaniem” lub “uważam, że” albo “mój Kościół naucza”. Jednak te wyrażenia mają niewielkie znaczenie. Jednak kiedy ty i ja możemy otworzyć nasze Biblie i przeczytać tekst, który opowiada ludziom o tym, co mówi Bóg, i objawia im wolę Chrystusa dla ich życia, to zyskujemy potężne narzędzie zmiany” (j.w. s. 12-13).

Właśnie dlatego ważne jest uczenie się tekstów biblijnych na pamięć, tak abyśmy potrafili udzielić właściwej odpowiedzi ze Słowa Bożego i odpowiednio zareagować na pytanie, obawę czy zarzut, wzbudzając przekonanie oraz pragnienie podążania Bożą drogą.

W załączniku znajdziesz listę tekstów biblijnych pomocnych w różnych sytuacjach.

Zasada 9 Łącz każdą decyzję z Jezusem.

Każda decyzja ma sens tylko w kontekście relacji z Jezusem. Ludzie mają przecież przestrzegać szabatu czy dać się ochrzcić nie dlatego, że jakieś prawo tego wymaga, lecz dlatego, że kochają Jezusa. Dlatego ważne, byśmy na początku pomogli im Jezusa poznać i pokochać oraz podjąć decyzję o naśladowaniu Go. Gdy wtedy zrozumieją, że jakiś temat jest ważny dla Jezusa, to w nich samych wzrośnie pragnienie, by również to przyjąć i zastosować.

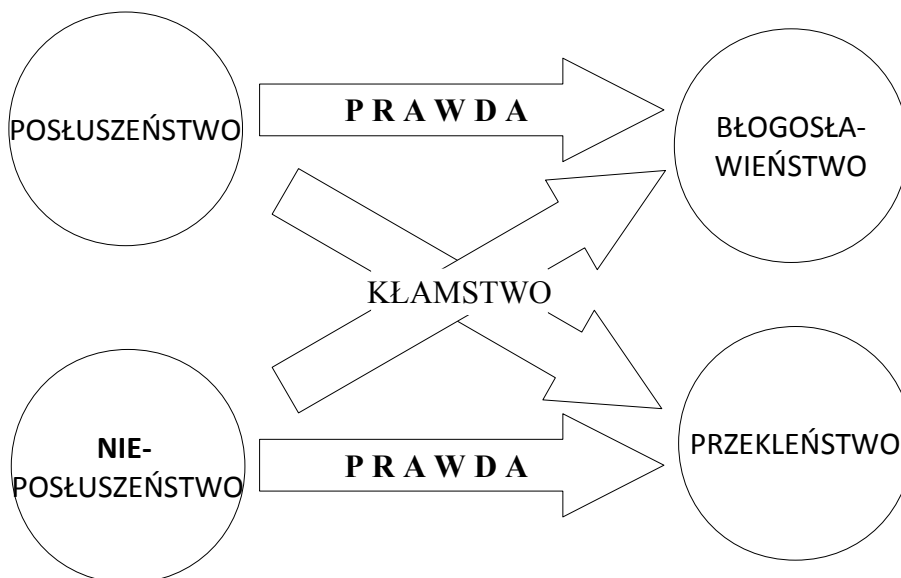
Zasada 10 Ukaż skutki danej decyzji.

Każda decyzja, jaką podejmujemy, ma jakieś konsekwencje. Łatwo jest nam podjąć dobrą decyzję, kiedy korzyści wydają nam się większe niż koszty. Kiedy np. ktoś decyduje się pójść na jakieś konkretne studia, to czyni tak dlatego, że korzyści z posiadania dobrej pracy (wyższe wynagrodzenie, lepsze szanse na zrobienie kariery, większa radość z pracy) wydają mu się większe niż trudy i niewygody studiowania.

W życiu duchowym jest dokładnie tak samo – choć brzmi to na pierwszy rzut oka dość

egoistycznie. Właśnie dlatego na wielu miejscach w Biblii Bóg opisuje błogosławieństwo posłuszeństwa i przekleństwo nieposłuszeństwa. Problem leży w tym, że szatan przekreślił tę prawdę i wmawia ludziom, że posłuszeństwo Bogu pociąga za sobą same trudności, a nieposłuszeństwo przynosi wiele korzyści. Dopóki ludzie mają w swoim umyśle ten zły obraz, nigdy nie zdecydują się naśladować Jezusa. Dlatego istotne jest to, byśmy na podstawie Biblii pokazali naszym przyjaciołom, jak błogosławione są następstwa posłuszeństwa i jak katastrofalne skutki nieposłuszeństwa. Ukaz, jak obficie Jezus nas obdarowuje, kiedy Go naśladowujemy i jak tragiczne są konsekwencje odrzucenia Go. Ta myśl, jak złota nić, powinna się również przewijać przez każdą lekcję biblijną.

Kiedy Duch Święty przynagla ludzi do podjęcia decyzji, szatan robi wszystko, by ukazać im następstwa tej decyzji w najczarniejszych kolorach. Naszym zadaniem jest skonfrontowanie tego kłamstwa z prawdą.

Jednak to nie jest takie proste! Nie możemy szczerze powiedzieć, że naśladowanie Jezusa przynosi same korzyści, a nieposłuszeństwo wiąże się z samymi przykrymi konsekwencjami. Uczniostwo wymaga poświęcenia, a wybieranie świata zamiast Jezusa może przynosić pewne korzyści materialne.

Dlatego musimy ludziom wyjaśnić dwie kwestie:

1. Błogosławieństwo, które Jezus nam dziś daje, jest o wiele większe niż korzyści, jakie oferuje świat.
2. Na dłuższą metę posłuszeństwo zawsze przynosi błogosławieństwo, nawet jeżeli po drodze wymaga poświęcenia. Natomiast grzech na dłuższą metę zawsze prowadzi do samozagłady. Tę perspektywę musimy ludziom ukazać.

Zastanów się i wypisz, jakie korzyści wiążą się z naśladowaniem Jezusa i jakie negatywne skutki pociąga za sobą nieposłuszeństwo. Czy przychodzi Ci na myśl jakieś teksty, które to potwierdzają?

Błogosławieństwo posłuszeństwa

Przekleństwo nieposłuszeństwa

Wyzwanie

1. Módl się dalej o osoby na Twojej liście modlitewnej i szukaj okazji zrobienia dla nich czegoś pozytywnego oraz wysyłania im duchowych impulsów.
2. Jeżeli jeszcze nie znalazłeś nikogo, z kim mógłbyś studiować Biblię to módl się dalej w tej intencji i proponuj ludziom lekcje biblijne.

**Studium
biblijne**

Przeczytaj uważnie fragment z Ewangelii Łukasza **19,1-10**, zrób notatki dotyczące jego treści, znaczenia i zastosowania oraz zapisz pytania odnośnie każdej z tych kwestii!

Co jest napisane w tekście?
(treść, znaczenie, zastosowanie)

Jak mogę o to zapytać?
(pytania dotyczące treści, znaczenia oraz
zastosowania)

Wprowadzenie W pierwszej lekcji dotyczącej prowadzenia ludzi do decyzji poznaliśmy 10 zasad, które należy koniecznie wziąć pod uwagę, zachęcając ludzi do podjęcia decyzji, by uniknąć manipulowania nimi. Wypisz te 10 zasad.

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____
9. _____
10. _____

W tym temacie do poznanych już 10 zasad dodamy kolejne 2.

Zasada 11   Zważaj na działanie Ducha Świętego

Zobaczyliśmy już wyraźnie, że decyzje są dziełem Ducha Świętego. Jednak On posługuje się ludzkimi narzędziami, by wzywać innych ludzi do decyzji.

Cytat 1

„Dziełem Ducha Świętego jest przekonanie duszy o jej potrzebie Chrystusa. Wielu ludzi jest przekonanych o grzechu i odczuwa potrzebę Zbawiciela przebaczącego winy; jednak są oni **po prostu** niezadowoleni ze swoich poczynań i celów, i jeżeli prawda nie zostanie przedstawiona w zdecydowany sposób, trafiając do ich serc, jeżeli właściwe słowa nie padają w odpowiednim momencie, wzywając do podjęcia decyzji na podstawie przedstawionych dowodów, to przekonani ludzie podążają dalej bez utożsamienia się z Chrystusem, cenna sposobność mija, a ludzie nie oddają serca Jezusowi i coraz bardziej oddalają się od prawdy; odchodzą od Jezusa i nigdy nie stają po stronie Boga” (*Evangelism*, p. 283, przekład własny).

Przeczytaj jeszcze raz uważnie powyższy cytat i napisz, jak Ellen White opisuje rolę ludzkich narzędzi.

Jest taki czas, kiedy jest już za późno... A zatem Bóg chce, abyśmy wzywali ludzi do decyzji. Jednak istnieje niebezpieczeństwo, że będziemy zbyt wahać się i przegapimy właściwy moment. Jest taki czas, kiedy jest już za późno. Przekonanie, które Duch Święty wzbudza w ludziach, może przeminać, jeżeli osoba nie podejmie decyzji. Później jest jej o wiele trudniej powrócić do tego samego miejsca.

... ale jest i taki, gdy jest za wcześnie. Z drugiej jednak strony istnieje także niebezpieczeństwo zbyt pośpiechu i nakłaniania ludzi do podjęcia decyzji, do których nie są gotowi. Muszą jeszcze do nich dojrzeć.

Cytat 2 „Gdy kogoś zainteresowanego trzeba doprowadzić do decyzji, uważajmy, aby zbyt gwałtownie nie przyspieszyć dojrzewania. Utrzymujmy zaufanie ludzi jak najdłużej, aby dusze mogły znaleźć prawdziwą ścieżkę, prawdziwą drogę i życie wieczne” (Ewangelizacja, s. 202).

Właściwy moment Jeżeli może być za późno i za wcześnie na podjęcie decyzji, to skąd możemy wiedzieć, kiedy jest ten właściwy moment? Odpowiedź jest bardzo prosta: czas jest odpowiedni, kiedy Duch Święty wzbudzi przekonanie w sercu człowieka.

Przekonanie najważniejszym elementem Przekonanie zawsze jest wynikiem działania Ducha Świętego. Bez przekonania nikt nie może podjąć decyzji dla Boga. Poprzez przekonanie grzesznika o jego grzechu, Bóg uświadamia mu, w jakim położeniu się znajduje. To niewidzialne dzieło Ducha Świętego prowadzi ludzi do działania.

Jak Jezus opisuje dzieło Ducha Świętego?

**Ewangelia
Jana 16, 8-15**

Wiatr = Duch Święty Kiedy Nikodem przyszedł do Jezusa tej nocy, Jezus opowiadał mu o działaniu Ducha Świętego. Przyrównał je do wiatru. „Nie dziw się, że ci powiedziałem: Musicie się na nowo narodzić. Wiatr wieje, dokąd chce, i szum jego słyszysz, ale nie wiesz, skąd przychodzi i dokąd idzie; tak jest z każdym, kto się narodził z Ducha” (Ewangelia Jana 3, 7-8). Ellen White również pisze na ten temat:

Cytat 3 „Duch Boży w swoim działaniu na serce człowieka podobny jest do wiatru, który jest niedostrzegalny, ale efekty jego działania są wyraźnie widoczne i odczuwalne. Odnawiająca siła, której nie może dostrzec żadne ludzkie oko wzbudza nowe życie w człowieku, tworzy nową istotę na Boży obraz. Chociaż działanie Ducha jest ciche i niedostrzegalne, jego rezultaty są oczywiste. Jeśli serce jest odnowione przez Ducha Bożego, świadczy o tym życie człowieka” (Droga do Chrystusa, s. 45).

Ruch = przekonanie Ta ilustracja jest bardzo prosta. Wiatru nie da się zobaczyć, ale jego skutki tak. Można spojrzeć, czy liście drzew się poruszają, czy też nie, i na tej podstawie ocenić, czy i z jaką siłą wieje wiatr. A zatem działanie Ducha Świętego jest podobne do wiatru. Te widoczne skutki jego działania to przekonanie, które tylko On może sprawić.

Cytat 4 „Nie możemy pokutować bez Ducha Chrystusowego, aby obudzić nasze sumienie, tak samo jak nie możemy otrzymać przebaczenia bez Chrystusa. Chrystus jest źródłem każdego właściwego odruchu. Jest jedynym, który może wszczepić w serce człowieka wrogość względem grzechu. Każde pragnienie prawdy i czystości, każde przekonanie o naszej własnej grzeszności jest dowodem działania Ducha Świętego w naszych sercach” (Droga do Chrystusa, s. 21).

Cytat 5 „Każda oznaka przekonywującej łaski w sercu niewierzącego jest w swej istocie Boska” (Ewangelizacja, s. 195).

Obserwuj Aby dostrzec działanie Ducha Świętego, należy mieć szeroko otwarte oczy i bacznie obserwować. Sam Jezus ciągle rozglądał się, by zobaczyć, czy Duch Święty poruszył serca Jego słuchaczy. W poniższych cytatach podkreśl fragmenty, które mówią o tym, jakich widocznych oznak działania Ducha Jezus szukał.

Cytat 6 „Tłum, który tak często tłoczył się u stóp Chrystusa, nie był dla Niego jedynie masą istot ludzkich. Chrystus przemawiał bezpośrednio do każdego umysłu, do każdego serca. Pilnie obserwował twarze swych słuchaczy i dostrzegał ich rozjaśniające się oblicza. Widział szybki błysk zrozumienia i olśnienia, które świadczyły, że dusza przyjęła prawdę. Wówczas w sercu Jezusa dźwięczał harmonijny ton radości i doznanego szczęścia” (Ewangelizacja, s. 202).

Cytat 7 „Jezus śledził z głęboką powagą zmiany zachodzące na obliczach słuchaczy. Sprawiało Mu wielką przyjemność oglądanie twarzy wyrażających zainteresowanie i zadowolenie. Był szczęśliwy, kiedy strzały prawdy trafiały do duszy, łamiąc bariery samolubstwa i wywołując skruchę, a potem wdzięczność. Gdy ogarniał oczami tłumy słuchających i rozpoznawał twarze widziane już wcześniej, Jego twarz promieniowała radością. Widział w nich przyszłych poddanych swego królestwa. Kiedy jasno wykładane prawdy dotyczyły jakiegoś ulubionego bożyszczka, a twarze słuchaczy stawały się zimne i nieprzystępne, Jezus widział, że takie światło nie jest pożądane. Jego serce przenikał śmiertelny ból, kiedy spostrzegał, że ludzie odrzucają poselstwo pokoju” (Życie Jezusa, s. 176).

Jak objawia się przekonanie? Przekonanie nie zawsze objawia się w ten sam sposób. My także nie zawsze reagujemy w ten sam sposób, kiedy Duch Święty do nas apeluje. Czasami jesteśmy hałaśliwi i pełni radości, innym razem jesteśmy zamyśleni i smutni, a czasami nawet zbuntowani i źli. Ważne, byśmy zdali sobie sprawę z tego, że istnieją pozytywne i negatywne oznaki przekonania.

Pozytywne i negatywne objawy Oto niektóre z pozytywnych i negatywnych oznak przekonania:

Pozytywne oznaki	Negatywne oznaki
<ul style="list-style-type: none"> • Kiwanie głową • Radość • Dzielenie się tym, czego się nauczyło, z innymi • Łzy szczęścia • Zastosowanie tego, czego się nauczyło • Przychodzenie na każde spotkanie • Zadawanie pytań • Studiowanie • Zadośćuczynienie • Przyjazne spojrzenie • Milczenie	<ul style="list-style-type: none"> • Smutek • Wymówki • Odrzucenie • Unikanie • Odwoływanie spotkań • Irytacja • Sprzeciw • Złe nastawienie • Złość • Gniew • Milczenie

To oczywiście nie oznacza, że za każdym razem, kiedy człowiek reaguje w taki negatywny sposób, ma miejsce boskie przekonywanie. Jednak istnieją przypadki, kiedy ludzie właśnie tak reagują, i ważne, byśmy rozpoznali te zachowania jako oznaki boskiego przekonywania.

Przyjrzyjmy się niektórym biblijnym przykładom przekonania. Jak się ono objawiało?

Ewangelia Jana 4, 29-30: _____

Ewangelia Marka 10, 17-22: _____

Ewangelia Łukasza 22, 61-62: _____

Dzieje Apostolskie 2, 37-38: _____

Dzieje Apostolskie 8, 34-37: _____

Czy przychodzą Ci do głowy kolejne biblijne przykłady?

Zastanów się przez chwilę nad samym sobą. Po czym poznajesz, że Duch Święty działa na Twoje serce i Cię do czegoś przekonuje?

- Wyjaśnij, jak działa Duch Święty** Kiedy udzielamy lekcji biblijnych, znaczące jest to, byśmy wytłumaczyli ludziom działanie Ducha Świętego i wyjaśnili im, po czym mogą poznać, że On działa na ich serca i jak mogą na to zareagować.
- Cytat 8** „Jako ludzie, posiadający zrozumienie duchowe, przeprowadzajcie z nowo nawróconymi studia biblijne, mówiąc im, jak należy poddać się mocy Ducha Świętego, aby mocno i pewnie być ugruntowanym w prawdzie. Wówczas objawi się moc Boża” (*Ewangelizacja*, s. 195).
- Znowu właściwy moment** Kiedy zauważamy przekonanie u naszych przyjaciół, oznacza to, że są gotowi do podjęcia decyzji. Natomiast jeżeli nie zauważamy przekonania, to możemy być pewni, że jeszcze nie jest czas na decyzję. Jednak jeśli dostrzegamy przekonanie, to jest to ten właściwy moment, by zaapelować o podjęcie decyzji. Nie możemy zakładać, że to się stanie samo. Nie, właśnie w tym momencie ludzie potrzebują naszej pomocy.
- W poniższych wypowiedziach Ellen White zaznacz te fragmenty, w których mówi ona właśnie na ten temat.
- Cytat 9** „Dusze, które są przekonane o prawdzie, trzeba odwiedzać w domu i pracować nad nimi. W szczególny sposób trzeba pracować nad grzesznikami, aby się nawrócili i przyjęli chrzest” (*Ewangelizacja*, s. 210).
- Cytat 10** „Jeśli osoby, przekonane o prawdzie, nie doprowadzi się do decyzji, wtedy zagraża niebezpieczeństwo, że to ich przekonanie będzie stopniowo przemijać...” (*Ewangelizacja*, s. 155).
- Zasada 12** **Zadawaj konkretne pytania, by dowiedzieć się, na jakim etapie człowiek się znajduje.**
- Ważne pytania** Aby pomóc człowiekowi podjąć decyzję, należy dowiedzieć się, na jakim etapie procesu decyzyjnego się znajduje i czy ma jakieś przeszkody lub sprzeciwy.
- Cytat 11** „Na kaznodziei spoczywa święta odpowiedzialność, by stać na straży dusz jako ten, który będzie musiał się z nich rozliczyć. Musi interesować się duszami na rzecz których pracuje, i dowiadywać się o wszystkich zakłopotaniach i zmartwieniach, które ich nękają i powstrzymują przed chodzeniem w świetle prawdy” (*Review and Herald*, August 30, 1892).
- Cytat 12** „Pracownik traci wiele w swojej pracy, gdy nie zbliża się do ludzi, którzy najbardziej potrzebują jego pomocy. Powinien z Biblią w ręku starać się w najbardziej uprzejmy sposób dowiedzieć się, jakie zastrzeżenia i sprzeciwy występują w umysłach ludzi, którzy zaczynają pytać: „Co jest prawdą?”. Powinien teraz starannie i troskliwie, serdecznie i delikatnie wychowywać tych ludzi, postępować z nimi tak, jak postępuje się z uczniami w szkole. Wiele osób będzie musiało wyzbyć się nauk, którym uwierzyli i które przez długi czas uznawali za prawdę. Gdy się tych ludzi przekona, że pozostawali w błędzie, jeśli chodzi o zagadnienia biblijne, wywoła to w ich umysłach pewien zamęt i wzbudzi wątpliwości. Ludziom tym potrzebna jest największa życzliwość i troska, potrzebna jest szczególna pomoc i opieka. Trzeba ich starannie nauczać, troszczyć się o nich i dbać. Trzeba modlić się z nimi i za nimi, czuwać nad nimi i strzec ich z największą troskliwością” (*Ewangelizacja*, s. 305-306).
- Przeszkody** W procesie podejmowania decyzji może pojawić się wiele różnych przeszkód i sprzeciwów. Na przykład:
- Temat nie został wystarczająco dokładnie omówiony. Brakuje informacji.
  - Pojawiły się wątpliwości i nie ma jasności odnośnie tematu, który został omówiony na poprzednim spotkaniu. To nie pozwala na dalsze postępy.

- Powstały sprzeciwy na gruncie teologii.
- Osoba zrozumiała temat intelektualnie, ale nie widzi potrzeby zastosowania go.
- Osoba boi się następstw danej decyzji (praca, reakcja rodziny i przyjaciół).
- Osoba za bardzo tkwi w tradycji.
- Osoba ma negatywny obraz Kościoła adwentystów.
- ...

Konkretne pytania

Dopóki te przeszkody i obiekcje istnieją, człowiek nie jest w stanie podjąć racjonalnej decyzji. Naciskanie na podjęcie decyzji na tym etapie będzie tragiczne w skutkach. Istotne, by dowiedzieć się na jakim dokładnie etapie dana osoba się znajduje i jakie przeszkody i obiekcje się pojawiły. Można to zrobić poprzez zadawanie konkretnych pytań, które mogą znacznie się różnić w zależności od sytuacji. Na przykład:

- Czy ten temat, który dziś studiowaliśmy, był dla ciebie nowy?
- Czy temat był jasny i zrozumiały?
- Czy jest to dla ciebie jasne, że tak jak każdy człowiek jesteś grzesznikiem i potrzebujesz Jezusa?
- Czy masz jeszcze jakieś pytania do tego tematu?
- Czy rozumiesz, dlaczego ten temat był tak ważny dla Jezusa?
- Czy zastanawiałeś się już nad tym... (by oddać Jezusowi swoje życie, by dać się ochrzcić, by przestrzegać szabatu...)
- Czy jest coś, co powstrzymuje cię przed podjęciem tej decyzji?
- Gdyby Jezus dziś tutaj stanął i poprosił cię byś ... (powierzył Mu swoje życie, zachowywał szabaty, dał się ochrzcić,...), to co byś Mu odpowiedział?
- Czy jest coś, co powstrzymuje cię przed ... (oddaniem swojego życia Jezusowi, święceniem szabatu, chrztem,...)?
- Czy chcesz dziś podjąć decyzję i w modlitwie powiedzieć Jezusowi, że ...

Reagowanie na przeszkody i sprzeciwy

Kiedy odkryjesz przeszkody i sprzeciwy, to koniecznie potraktuj je poważnie, nawet jeśli wydają Ci się mało znaczące. Pomóż swojemu przyjacielowi znaleźć rozwiązanie. Pokaż mu odpowiedzi ze Słowa Bożego. Jeżeli jest to właściwe, to pomóż znaleźć praktyczną pomoc. Kiedy sprzeciwy i przeszkody zostaną wyjaśnione i usunięte, wróć do punktu decyzji i zapytaj, czy jest jeszcze coś, co stoi na drodze do jej podjęcia. Jeśli osoba odpowie, że nie, to zapytaj, czy jest już gotowa, by podjąć tę decyzję.

Polecane książki

W celu pogłębienia tematu polecamy cytowaną książkę Marka Finleya *Persuasion – How to Help People Decide for Jesus*. Jest ona bardzo praktyczna i zawiera wiele pomocnych przykładów z doświadczenia Marka Finleya. Tę książkę w języku niemieckim można pobrać jako PDF na stronie szkoły misyjnej Josia (Josia-Missionsschule). Kolejną książką wartą przeczytania jest *Gaining Decisions for Christ* autorstwa Louisa Torresa.

Ostatecznie

„Możecie być skutecznymi w zdobywaniu dusz! Z otwartą Biblią, dostarczajcie mężczyznom i kobietom jasnych i dokładnych informacji. Towarzyszcie im, dostarczając odpowiedzi na ich pytania. Czytajcie teksty, które pogłębią ich przekonanie. Nie wahajcie się pokazać im, co Bóg chce, aby czynili i powiedzcie im że taka jest wola Boża dla nich. Pokażcie im korzyści wynikające z właściwego postępowania, oraz konsekwencje niewłaściwych działań i zaapelujcie, by podjęli decyzję” (Mark Finley, *Persuasion – How to Help People Decide for Jesus*, p. 23, przekład własny).

Wyzwanie

1. Módl się dalej o osoby na Twojej liście modlitewnej i szukaj okazji zrobienia dla nich czegoś pozytywnego oraz wysyłania im duchowych impulsów. Niech to stanie się Twoim zwyczajem!
2. Jeżeli jeszcze nie znalazłeś nikogo, z kim mógłbyś studiować Biblię to módl się dalej w tej intencji i proponuj ludziom lekcje biblijne.

Studium biblijne

Przeczytaj uważnie fragment z Ewangelii Mateusza **13,44-46**, zrób notatki dotyczące jego treści, znaczenia i zastosowania oraz zapisz pytania odnośnie każdej z tych kwestii!

Co jest napisane w tekście? (treść, znaczenie, zastosowanie)	Jak mogę o to zapytać? (pytania dotyczące treści, znaczenia oraz zastosowania)

Pytania przełamujące lody mogą być pomocne przy rozpoczynaniu rozmowy i zapoznawaniu się. Są tak przemyślane, żeby każdy mógł udzielić na nie odpowiedzi. Szczególnie pomocne okazują się wtedy, kiedy członkowie grupy jeszcze nie znają się zbyt dobrze.

- Jak jest twoje ulubione danie?
- Co najchętniej robisz w wolnym czasie?
- Jaki człowiek wywarł największy wpływ na twoje życie? Dlaczego?
- Do jakiego wspomnienia z dzieciństwa chętnie wracasz w myślach?
- Jak spędziłeś/aś ostatnie urodziny?
- Kto był twoim bohaterem w dzieciństwie?
- Jakie tradycje czy rytuały obchodzone są w twojej rodzinie?
- Gdzie spędziłeś/aś najpiękniejszy urlop/ferie?
- Do jakiego miejsca na ziemi chętnie byś się wybrał/a?
- Jak najchętniej spędzasz wolny dzień?
- Co doprowadza cię do szału?
- W jaki sposób można sprawić ci przyjemność?
- Jaką, z przeczytanych przez siebie książek (oprócz Biblii) możesz polecić?
- Co ci się podoba w twojej pracy/szkole?
- Co chciał/a byś osiągnąć w życiu?
- Dokąd była najdłuższa podróż w jaką się udałeś/aś?
- Jakie 5 rzeczy zabrał/a byś na bezludną wyspę?
- Jakie 3 cechy opisują cię najtrafniej?
- Kogo z ludzi chciał/a byś kiedyś spotkać osobiście?
- Co najbardziej imponuje ci w Jezusie?
- W jakich okolicznościach szczególnie doświadczyłeś/aś Jezusa (Boga)?
- Za co w tym momencie jesteś najbardziej wdzięczny/a?
- Gdybyś mógł/ogła zadać Bogu jedno pytanie, na które na pewno uzyskał/a byś odpowiedź, to o co byś zapytał/a?
- Jaka cecha Boga ma dla ciebie szczególne znaczenie?
- Czego najbardziej nie możesz się doczekać, kiedy myślisz o niebie?

Pismo Święte	Ewangelia Jana 5,39.40; 2 List do Tymoteusza 3,14-17; 2 List Piotra 1,19-21
Śmierć Jezusa na krzyżu	Ewangelia Jana 3,16; 2 List do Koryntian 5,19-21; Księga Izajasza 53,4-6
Zmartwychwstanie Jezusa	Księga Izajasza 53,10-12; Dzieje Apostolskie 2,24-36; 1 List do Koryntian 15,3-8
Pochodzenie zła	Księga Objawienia 12,7-9; Księga Izajasza 14,12-14, Księga Ezechiela 28,11-17
Powtórne przyjście Jezusa	Ewangelia Jana 14,1-3; Dzieje Apostolskie 1,9-11; Ewangelia Mateusza 24,27-31
Zmartwychwstanie wierzących	Ewangelia Jana 6,39.40; 1 List do Tesaloniczan 4,13-18; 1 List do Koryntian 15,51-53
Stan umarłych	Księga Joba 14,10-12; Księga Kaznodziei Salomona 9,5.6.10; Ewangelia Jana 11,11-14
Zbawienie	Ewangelia Jana 3,16; Ewangelia Łukasza 19,10; Dzieje Apostolskie 16,30-32
Przebaczenie	Księga Izajasza 43,24.25; 44,22; 1 List Jana 1,9
Pewność zbawienia	1 List Jana 3,1.2; 5,11-13; List do Rzymian 5,1
Chrzest	Ewangelia Mateusza 3,13-17; Ewangelia Marka 16,16; Dzieje Apostolskie 2,37.38
Boskość Jezusa	Ewangelia Jana 1,1-3.14; Ewangelia Jana 20,28; List do Hebrajczyków 1,5-12
Osobowość Ducha Św.	Ewangelia Mateusza 28,18-20; Ewangelia Jana 14,16.17; Dzieje Apostolskie 10,19.20
Bycie napełnionym Duchem Św.	Dzieje Apostolskie 4,31; List do Rzymian 8,8-11
Modlitwa	Ewangelia Mateusza 6,5-13; 7,7-11; Ewangelia Jana 14,13.14
Prawo Boże	Ewangelia Mateusza 5,17-19; List do Rzymian 3,31; List Jakuba 2,10-12
Szabat w Starym Testamencie	1 Księga Mojżeszowa 2,1-3; 2 Księga Mojżeszowa 20,8-11; Księga Izajasza 58,13.14
Szabat w Nowym Testamencie	Ewangelia Łukasza 4,16; Ewangelia Mateusza 24,20; Dzieje Apostolskie 16,13
Świątynia	2 Księga Mojżeszowa 25,8; List do Hebrajczyków 8,1-5; 9,23-26

Jezusa nasz najwyższy kapłan	List do Hebrajczyków 2,17.18; 4,14-16; 1 List Jana 2,1
Sąd Boży	Księga Daniela 7,9-10; 2 List do Koryntian 5,10; Księga Objawienia 14,7
1000-lecie	Księga Objawienia 19-21
Piekło	Księga Malachiasza 3,19; Księga Objawienia 20,9; 21,1-4
Nowa ziemia	Księga Objawienia 21,1-5; Księga Izajasza 35,5-10; 66,22.23
Dary duchowe	List do Rzymian 12,3-8; 1 List do Koryntian 12; List do Efezjan 4,11-14
Dar proroctwa	Księga Joela 3,1-5; Księga Objawienia 12,17; 19,10
Proroctwa mesjanistyczne	Ewangelia Łukasza 24,25-27.44-47; Dzieje Apostolskie 17,2-3; Księga Micheasza 5,1
Zdrowy styl życia	List do Rzymian 12,1; 1 List do Koryntian 6,19.20; 10,31
Kościół	Dzieje Apostolskie 2,42-47; 1 List do Koryntian 12,13; Ewangelia Mateusza 18,20
Małżeństwo	1 Księga Mojżeszowa 1,27; 2,24; List do Efezjan 5,21-32
Dziesięciny i dary	Księga Malachiasza 3,8-11; Ewangelia Mateusza 23,23; 2 List do Koryntian 9,6-8
Wieczerza Pańska	Ewangelia Mateusza 26,17-30; Ewangelia Jana 13,1-17; 1 List do Koryntian 11,23-28

Błogosławieństwo posłuszeństwa

- Psalm 37,37-38: Wzoruj się na niewinnym i popatrz na prawego, bo przyszłość należy do męża pokoju.
- Psalm 73,23-26: Prowadzisz mnie według rady swojej, a potem przyjmiesz mnie do chwały.
- Psalm 119,9-11: Jak zachowa młodzieniec w czystości życie swoje? Gdy przestrzegać będzie słów twoich.
- Izajasz 48,17-18: Gdybyś był zważał na moje przykazania, twój pokój byłby jak strumień.
- Ewangelia Mateusza 7,21: Nie każdy kto do mnie mówi Panie, Panie, wejdzie do Królestwa Niebios, lecz tylko ten, kto pełni wolę Ojca mego.
- Ewangelia Mateusza 7,24-25: Każdy więc, kto słucha tych słów moich i wykonuje ich, będzie przyrównany do męża mądrego, który zbudował dom swój na opoce.
- Ewangelia Jana 14,15-16: Ja prosić będę Ojca i da wam innego Pocieszyciela.
- Ewangelia Jana 14,21.23: Kto ma przykazania i przestrzega ich ten mnie miłuje... i Ja miłować go będę i objawię mu samego siebie.
- 2 List do Tymoteusza 4,7-8: Dobry bój bojowałem... A teraz oczekuje mnie wieniec sprawiedliwości.

Przekleństwo nieposłuszeństwa

- Ewangelia Mateusza 7,21-23: A wtedy im powiem: Nigdy was nie znałem.
- Ewangelia Mateusza 7,26.27: Każdy kto słucha tych słów moich, lecz nie wykonuje ich, przyrównany będzie do męża głupiego, który zbudował dom swój na piasku.
- Ewangelia Łukasza 14,33: Każdy z was, który się nie wyrzeknie wszystkiego, co ma, nie może być uczniem moim.
- 2 List Piotra 2,4: Bóg nie oszczędził nawet aniołów.
- List do Hebrajczyków 2,1-3: Nie ujdziemy cało, jeśli zlekceważymy zbawienie.
- List do Hebrajczyków 10,38.39: Kto się cofnie, zginie.
- List do Hebrajczyków 12,25: Nie ujdziemy kary, jeśli się odwrócimy od tego, który przemawia z nieba.

Ważność chrztu

- Ewangelia Mateusza 10,32.33: Każdego więc, kto mię wyzna przed ludźmi, ja wyznam przed Ojcem.
- Ewangelia Marka 16,16: Kto uwierzy i ochrzczony zostanie, będzie zbawiony.
- Ewangelia Jana 3,5: Trzeba się narodzić z wody i z Ducha.
- Dzieje Apostolskie 2,38: Przy chrzcie otrzymujemy przebaczenie i dar Ducha Świętego.
- Dzieje Apostolskie 22,16: Czemu zwlekasz? Daj się ochrzcić!

Pewność bycia przyjętym przez Boga

- Ewangelia Mateusza 11,28-30: Pójdźcie do mnie wszyscy spracowani i obciążeni, a ja wam dam ukojenie.
- Ewangelia Jana 6,37: Tego, który do mnie przychodzi, nie wyrzucę precz.
- Ewangelia Jana 6,39.40: A to jest wola Ojca mego, aby każdy... miał żywot wieczny.
- Ewangelia Jana 17,24: Ojcze! Chcę aby ci, których mi dałeś, byli ze mną, gdzie ja jestem.

Jezus może nas zachować nawet wtedy, kiedy czujemy się słabi

- 2 Księga Kronik 32,7.8: Nie bójcie się... Z nami jest ktoś większy...
- Psalm 37,23.24: Bóg kieruje krokami męża... choćby się potknął... Pan go podtrzyma.
- 1 List do Koryntian 10,13: Bóg jest wierny i nie dopuści, abyście byli kuszeni ponad siły wasze.
- 2 List do Koryntian 12,9.10: Pełnia mej mocy okazuje się w słabości.
- List do Galacjan 2,20: Żyję więc już nie ja, ale żyje we mnie Chrystus.
- List do Filipian 1,6: Ten, który rozpoczął w was dobre dzieło, będzie je też pełnił aż do dnia Chrystusa Jezusa.
- List do Filipian 4,13: Wszystko mogę w tym, który mnie wzmacnia, w Chrystusie.
- List do Hebrajczyków 7,25: Jezus może zbawić na zawsze.
- List Judy 24: Jezus może ustrzec od upadku.

„Niektóre zagadnienia nie są dla mnie jeszcze jasne i zrozumiałe”

★ Teraz szczególnie ważnym jest, żeby nie odpuścić.

- Ewangelia Jana 7,16.17: Ten kto chce pełnić wolę Bożą, rozpozna ją.
- Ewangelia Jana 8,31.32: Jeżeli wytrwamy w Słowie, poznamy prawdę.
- Ewangelia Jana 14,26: Duch Święty nauczy was wszystkiego.
- Ewangelia Jana 16,13: Duch Święty wprowadzi was wszelką prawdę.
- Księga Jeremiasza 29,11-14a: Jeżeli będziemy szukali Boga całym sercem, to pozwoli się nam znaleźć.
- List do Kolosan 1,9-11: Nie przestajemy się za was modlić i prosić, abyście doszli do pełnego poznania.

„Poczekam aż będę czuł, że powinienem iść tą drogą”

- Księga Izajasza 48,17.18.22: Pokój Boży otrzymujemy wtedy, kiedy przestrzegamy Bożych przykazań i podążamy Jego drogą, a nie wcześniej. Ten, kto tego nie robi, nie doświadcza pokoju.

Ważność podjęcia decyzji od razu

- Księga Jozuego 24,15: Wybierzcie sobie dzisiaj, komu będziecie służyć.
- Księga Izajasza 55,6.7: Szukajcie Pana, dopóki można Go znaleźć.
- 2 List do Koryntian 6,1.2: Teraz jest czas łaski.
- List do Hebrajczyków 3,7.8.12.13: Dziś, jeśli głos Jego usłyszycie, nie zatwardzajcie serc waszych.
- List Jakuba 4,13.14: Nie wiecie, co jutro będzie. Parą jesteście, która ukazuje się na krótko.

„Bóg nie jest tak drobiazgowy”

- 4 Księga Mojżeszowa 15,32-36: Bóg kazał ukamienować człowieka, który w sobotę zbierał drewno.
- 2 Księga Królewska 5,1-15: Naaman musiał się zanurzyć w Jordanie dokładnie siedem razy. Inaczej nie zostałby uzdrowiony.

„Nie muszę koniecznie należeć do jakiegoś Kościoła”

(Chcę być ochrzczony, ale nie chcę przyłączać się do zboru)

- Dzieje Apostolskie 2,41-47: Ci, którzy przyjmowali chrzest, zostawali przyłączeni do zboru. Wspólnota jest częścią podążania za Bogiem.
- 1 List do Koryntian 12,4-27: Każdy wierzący przez chrzest staje się częścią ciała Chrystusa. Każdy otrzymuje co najmniej jeden dar duchowy, by móc służyć zborowi. Ten, kto nie chce należeć do zboru, nie może otrzymać darów duchowych. (Zobacz także List do Efezjan 4,11-16)

„W kościele jest wielu obłudników”

- Ewangelia Mateusza 7,1-5: Nie sądziecie! (belka i drzazga)
- List do Rzymian 14,12: Każdy będzie odpowiadał za samego siebie.
- Ewangelia Jana 21,20-22: TY chodź za mną!

„To prawda, że w Kościele są obłudnicy. Zawsze tak było. Ale istnieje coś jeszcze gorszego niż obłudnicy. A są to ludzie, którzy się za tymi obłudnikami chowają! Nie pozwól, by obłudnik powstrzymał cię od tego, byś czynił to, czego Bóg chce od ciebie”.

„Nie ma Kościoła bez obłudników. Żaden nie jest doskonały. A gdyby taki istniał, to nie przyjęto by do niego mnie i ciebie, gdyż wtedy przestałby być doskonały”.

Jezus tak wiele dla nas uczynił! Dlatego my również powinniśmy oddać Mu wszystko!

- 2 List do Koryntian 8,9: Jezus stał się dla nas ubogim.
- 1 List Piotra 1,18.19: Zostaliśmy wykupieni drogą krwią Chrystusa.

„Jeżeli będę zachowywał szabat, to stracę pracę”

- 5 Księga Mojżeszowa 28,1-8: Kiedy jesteśmy posłuszni Bogu, to On może nam błogosławić.
- Księga Daniela 3: Przyjaciele Daniela w piecu ognistym – przykład bezwarunkowego posłuszeństwa.
- Ewangelia Mateusza 6,25-33: Szukajcie przede wszystkim Królestwa Bożego, a wtedy Bóg zatroszczy się o was.
- Ewangelia Mateusza 16,24-26: Kto by chciał życie swoje zachować, utraci je.
- Ewangelia Marka 10,28-30: Nagroda naśladowcy Jezusa.
- List do Hebrajczyków 13,5.6: Pan jest moim pomocnikiem.

„Poczekam, aż mój współmałżonek też się zdecyduje, abyśmy mogli razem iść tą drogą”

- Księga Ezechiela 18,20: Sprawiedliwość będzie zaliczona sprawiedliwemu, a bezbożność spadnie na bezbożnego. Najbardziej pomożemy współmałżonkowi, kiedy konsekwentnie będziemy iść do przodu i swoją postawą damy dobry przykład wiary.
- List do Rzymian 14,12: Każdy odpowie za samego siebie.
- Ewangelia Jana 21,20-22: Ty chodź za mną.

Trzeba ufać Bogu właśnie wtedy, kiedy pojawiają się trudności

- Psalm 37,5-7: Powierz Panu drogę swoją.
- Psalm 55,23: Zrzuć na Pana brzemień swoje, a On cię podtrzyma.
- Psalm 62,6-9: Bóg jest naszą ucieczką.
- Księga Jeremiasza 17,7.8: Błogosławiony jest człowiek, który polega na PANU.
- Ewangelia Mateusza 6,25-33: Szukajcie najpierw Królestwa Bożego, a Bóg zatroszczy się o was.
- List do Hebrajczyków 13,5.6: Pan jest Pomocnikiem moim.

Przyjęcie Jezusa jako osobistego zbawiciela

- Ewangelia Jana 1,12.13: Tym, którzy Go przyjęli, dał prawo stać się dziećmi Bożymi.
- Ewangelia Jana 5,39.40: To Jezus daje życie wieczne.
- List do Rzymian 10,9-13: Jeżeli ustami wyznasz... i uwierzysz w sercu swoim... zbawiony będziesz.
- Księga Objawienia 3,20: Oto stoję u drzwi.

Decyzja przeciwko tracycji

- 2 Księga Mojżeszowa 23,2: Nie przyłączaj się do większości ku złemu.
- Ewangelia Mateusza 15,1-9: Trzeba przestrzegać przykazań Bożych, a nie ludzkich.
- Ewangelia Jana 12,42.43: Umiłowali bowiem bardziej chwałę ludzką niż chwałę Bożą.
- 1 List Piotra 1,18.19: Jezus wykupił nas z marnego postępowania naszego przez ojców nam przekazanego.

Ważność postawienia Jezusa na pierwszym miejscu i pójścia za Nim całym sercem

- Księga Jeremiasza 29,11-14a: Trzeba szukać Boga całym sercem.
- Ewangelia Mateusza 6,24: Nikt nie może dwom panom służyć.
- Ewangelia Mateusza 16,24-26: Jezus mówi o tym, co to znaczy iść za Nim.
- Ewangelia Marka 10,17-22: Historia bogatego młodzieńca.
- Ewangelia Łukasza 14,33: Ten, kto się nie wyrzeknie wszystkiego co ma, nie może zostać uczniem Jezusa.
- List do Hebrajczyków 12,1-3: Mamy biec wytrwale w wyścigu, który jest przed nami.
- Księga Objawienia 3,14-22: Przykład zboru w Laodycei.

„Moja rodzina i przyjaciele mnie nie rozumieją”

- Psalm 27,10: Choćby ojciec i matka mnie opuścili, Pan mnie przygarnie.
- Przypowieści Salomona 18,24: Niejeden przyjaciel jest bardziej przywiązany niż brat.
- Przypowieści Salomona 29,25: Lęk przed ludźmi nastawia na człowieka sidła.
- Ewangelia Mateusza 5,10-12: Błogosławieni jesteście, gdy wam złozyć i prześladować was będą.

- Ewangelia Mateusza 10,29-39: Kogo należy się bać.
- Ewangelia Marka 3,20.21: Jezus też nie był rozumiany przez swoją rodzinę.
- Ewangelia Marka 10,28-30: Nagroda za pójście za Jezusem.
- Ewangelia Łukasza 6,22.23.26: Błogosławieństwo prześladowań, biada gdy wszyscy dobrze o nas mówią.
- Ewangelia Łukasza 14,26.27: Kto nie ma w nienawiści ojca swego i matki... nie może być uczniem moim.
- Dzieje Apostolskie 4,18-20; 5,27-29: Trzeba bardziej słuchać Boga niż ludzi.
- Ewangelia Jana 12,42.43: Umiłowali bowiem bardziej chwałę ludzką niż chwałę Bożą.
- Ewangelia Jana 17,14-17: Świat nienawidzi naśladowców Jezusa, ale Bóg ich zachowuje od złego.

„Nie mogę sobie wyobrazić, bym miał porzucić swój Kościół”

- Ewangelia Mateusza 21,43; 23,37-24,2: Jezus opuścił swój Kościół.
- Ewangelia Jana 10,16.17.27-29: Ma być jedna owczarnia i jeden Pasterz.
- Ewangelia Jana 12,42.43: Umiłowali bowiem bardziej chwałę ludzką niż chwałę Bożą.
- Dzieje Apostolskie 2,40: Ratujcie się z tego pokolenia przewrotnego. Pierwsi chrześcijanie także musieli opuścić swój Kościół. Co ty byś zrobił na ich miejscu?
- Księga Objawienia 18,4: Wyjdźcie z niego, ludu mój. Bóg ma swój lud, tzn. szczerych chrześcijan, w Babilonie. Ale wzywa ich, by z niego wyszli.